DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"*Evli Barklı* yine alabildiğine keyifli ve komik. Bu hepimizin istediği son."
-Christina Lauren

Evli Barklı

Emma Chase

The New York Times ve USA Today Bestseller

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

EPHESUS

"Gözyaşı seli yavaş yavaş dinmeye başlıyor. Tek tük hıçkırıklar duyulsa da söylediklerimi dinliyormuşçasına o kocaman kahverengi gözlerini benimkilere dikiyor. Bebeklerin bu yaşta konuşulanları anlamadığını savunan teoriyi biliyorum ama bebeklerin, tıpkı ev işlerinden yakayı sıyırmaya çalışan erkekler gibi bildikleri her şeyi açık etmediklerine inanıyorum. "

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EVLİ BARKLI

Orijinal Adı: Tied
Yazarı: Emma Chase

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016
ISBN: 978-605-9232-61-6
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Emma Chase
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık
2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4
Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EVLİ BARKLI

Emma Chase

Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karmakarışık" serisine övgüler

Evli Barklı

"*Evli Barklı* inanılmaz bir seksilikle örülmüş. O kadar kusursuz bir hikâye ki, okurlar kahkahalara boğulmaktan kendilerini alamayacaklar. Bravo Emma, bu hepimizin beklediği son oldu."

—*Christina Lauren*

Sıkı Fıkı

"Son derece sevimli, kahkahalarla güleceğiniz bir hikâye. Emma Chase okuyucularını hayal kırıklığına uğratmıyor."

—*K. Bromberg*

Darmadağınık

"Ateşli, komik ve tutku dolu. Tam bir kaçış."

—*Katy Evans*

"Enfes bir ikram... eğlenceli, nüktedan ve çok seksi"

—*The Book Bella*

"Güldüm. Ağladım. Bağırdım. Okumayı bırakmak istedim ama başaramadım... Emma Chase okurlarının duygularına nasıl hitap edeceğini çok iyi biliyor!"

—*Harlequin Junkie*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Emma Chase ilk sayfadan itibaren beni etkisi altına aldı ve resmen yakama yapıştı."

—*Caffeinated Book Reviewer*

"Okumak için sabırsızlandığım bir kitaptı. Sayfaları çevirirken duygularım umut, hüzün, ara sıra hüsran, nihayetinde de büyük bir mutluluk arasında gidip geldi."

—*The Sub Club Books*

"Bayan Chase'in yazma stili... Çalakalem ve ukala olmasına karşın karakterlerinin derinliği ortada."

—*Straight Shootin' Book Reviews*

"Benim için enfes bir okuma oldu... ilgi çekici, yoğun, seksi ve iddialı."

—*Literary Cravings*

"En çılgın hayallerimde bile, bu hikayenin onca derinliğe erişeceğini tahmin edemezdim; uyandırdığı duygulara ve tepkilere baksanıza... Okurken üzüntüden içim boşaldı ama yavaş yavaş, emin adımlarla tekrar toparlandım."

—*Books to Breathe*

"İnsana duygularının bir kamçı indirmesi can acıtır mı? Seriye olan aşkım eskisinden de büyük. Okurken kalbim çok büyük bir yara aldı."

—*The Geekery Book Review*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karmakarışık

"Ustalıkla yazılmış, zekice ve büyüleyici."

—*Maryse's Book Blog*

"Tam anlamıyla alev alev yanan bir kitap. Çok akıcı ilerlediğinden biraz zaman ayırarak bütün kitabı yalayıp yutabilirsiniz. Pişman olmayacaksınız. Bir de seks sahneleri... enfes, tam bir skandal."

—*Scandalicious Book Reviews*

"*Karmakarışık*'ı henüz keşfetmediyseniz, nasıl bir eğlenceyi kaçırdığınızın farkında değilsiniz... Drew çok... hazır cevap, alaycı ve eğlenceli... Daha önce ne zaman erkek bir karakterin ağzından aşka bu denli renkli ve dilbaz bir açıyla yaklaşıldığını hatırlamıyorum. Bağımlılık yapacak düzeyde eğlenceli. Erkek zihnini esprili ve kahkahalarla güleceğiniz bir dille ortaya koyan bir hikâye arıyorsanız, *Karmakarışık*'tan başkası sizi kesmez."

—*Miss Ivy's Book Nook*

"Kitap boyunca yüzümde koca bir gülümsemeyle kıkırdayıp durmaktan kendimi alamadım."

—*KT Book Reviews*

"Komik, romantik ve her yönüyle EĞLENCELİ!"

—*Aestas Book Blog*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahkahalarla güleceğiniz, elinizden bırakamayacağınız ve ne ara bittiğini anlayamayacağınız türden bir kitap arıyorsanız, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

—*Hardcover Therapy*

"*Karmakarışık*'a Muhteşem, Efsanevi, Eğlenceli, Bol Kahkahalı Beş Yıldız veriyorum!"

—*A Bookish Escape*

"Bu kitaba cidden bayıldım. Okurken bir an kahkahalara boğulacağınız, bir an arzulara kapılacağınız her romantik hikâye, keyifli bir kitaptır."

—*Schmexy Girl Book Blog*

"Son derece kibirli ve seksi bir adamın gözlerinden anlatılmış mükemmel bir romantik komedi."

—*Literati Book Reviews*

"Sadece komik değil, aynı zamanda inanılmaz ateşli! Seks sahneleri harika. Esprilerle örülmüş olması ve Drew'un dürüst, açık yürekli tavrı, bu kitabı mutlaka okumanız gerekenler arasına sokuyor."

—*Smitten's Book Blog*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EVLİ BARKLI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Joe, G ve J için

Siz daima benim "sonsuza dek mutlu yaşanmışlığım" olacaksınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEŞEKKÜRLER

Evli Barklı'nın son satırlarını yazarken itiraf etmeliyim ki gözlerime yaşlar doldu. Hem de nasıl! Çünkü bizim tatlı, seksi, sinir bozucu oğlan, Drew Evans, nihayet büyüyüp adam oldu.

Yani, genel anlamda.

Evli Barklı, Kate ile Drew'un aşk hikâyesinin son bölümü. Karmakarışık Serisi'nin karakterlerini içeren başka kitaplar ya da öyküler, ekstra sahneler veya eskiye dönük hikâyeler olmayacak demek istemiyorum – bu karakterlerin fısıltıları sık sık ve yüksek sesle yayılıyor. Ama *Evli Barklı* kesinlikle Drew ile Kate'in sonsuza kadar mutlu olma hikâyesi.

Onların bu içten ve neşeli yolculuğu boyunca yazdığım her kelimeden – her andan – büyük bir keyif aldım.

İyi bir yazıyı harika bir kitaba çevirmek için tek kişi yetmiyor. Aslına bakarsanız, resmen bir dolu insan gerekiyor. Yazara inanan ve hikâyeyi beğenen bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ekibe ihtiyacınız var. Ben ise olağanüstü işler çıkaran ve kendileri de harika insanlar olan muhteşem bir ekiple çalıştığım için çok şanslıyım.

Jane Rotrosen Ajansı'ndan Amy Tannenbaum'a benden hiç esirgemediği desteği ve eşsiz rehberliği için, ayrıca saçmaladığımda bana bunu dürüstçe söylediğinden ötürü teşekkür etmek istiyorum. Editörüm Micki Nuding'e benzersiz iç görüsü, mizah anlayışı ve bu karakterleri benim kadar anlayıp sevdiği için minnettarım. Reklamcım Nina Bocci'ye bu kadar işle uğraştığı için ayrıca teşekkürler – sensiz herhalde aklımı yitirirdim. Gallery Books'taki reklamcılarım Juliana Horbachevksy ile Kristin Dwyer'a da bitmek bilmez enerjileri, sıkı çalışmaları ve güzel destekleri için sonsuz teşekkürler. Yayıncım Jen Bergstrom'a ve başkanımız Louise Burke'a, ayrıca tüm Gallery Books ailesine teşekkürler – sizlerle çalışmak benim için büyük bir zevk ve onur.

Tüm yazar arkadaşlarıma minnettarım – yazma işine bulaşınca insanın çılgın yanlarının ortaya çıktığını bana gösterdiğiniz için teşekkürler. Bu karakterleri en başından beri seven ve pek çok okurun da onları sevmesine vesile olan internet arkadaşlarımı ve blog yazarlarını da kucaklıyorum.

Ailem için çok büyük bir minnet duyuyorum – heyecanınız, sabrınız, anlayışınız ve sevginiz için teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son olarak, *Karmakarışık* Serisi karakterlerinin kahkahalarının, gönül yaralarının ve mutluluklarının bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Hikâyelerimi sizlerle paylaşmama izin verdiğiniz için çok mutluyum...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Hayatta hayalini kurduğunuz ve planladığınız bazı anlar vardır. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar zihninizde canlandırırsınız. Renkleri gözlerinizle görüp, sesleri kulağınızla duyar gibi hayal edersiniz. O mükemmel an gelip çattığında da, gerçeğin zihninizde canlandırdığınız hayale benzemesi için dualar edersiniz.

Bir de bazı eşsiz anlar vardır ki; yaşadıklarınız, hayallerinizi tamamen altüst eder.

Benim için de durum bu.

Çünkü üzerine mükemmel oturmuş Armani smokiniyle St. Patrick Katedrali'nin mihrabında dikilen şu inanılmaz yakışıklı adam var ya – işte o benim. Drew Evans.

Ve Katherine Brooks kiliseye ilk adımını attı. Beyazlara bürünmüş, koridorda ilerlemeye hazır bir halde bekliyor.

Bana doğru ilerlemeye...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çoğu erkek, düğün hayalleri kurmaz – bana bunu söylemenize gerek yok. Ama bu *öylesine* bir düğün değil. Bu bir dönüm noktası. Devrimsel bir olay. Çünkü hayatım boyunca, bir gün kendimi burada bulacağıma en ufak bir ihtimal bile vermemiştim.

Ama Kate imkânsızı başardı. Her şeyi değiştirdi. *Beni* değiştirdi. Sanırım önceden de tek kelimeyle harika olduğum konusunda hemfikir olabiliriz ama... şimdi daha bile iyiyim.

Bugüne uzanan yolculukta ne badireler atlattık gerçi. Ancak Yunan trajedilerinde görülebilecek pek çok engelle – hatalarla – ve yanlış anlaşılmalarla karşılaştık. Ama birbirimize duyduğumuz sonu gelmez arzu, sınır tanımaz hayranlık ve bitmek bilmez sevgi ile bu zorlukları geride bırakmayı başardık.

Bunlardan bahsetmişken, geçen hafta sonu yaşanan bazı beklenmedik gelişmeler bir sorun teşkil edebilirdi tabii. Bu... nasıl desem... vermem gereken son sınav gibi bir şeydi.

Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum: *Bu sefer ne yaptın Tanrı aşkına?*

Hemen köpürmeyin. Beni yargılamadan – ve hadım edilmemi talep etmeden – önce bütün olup bitenleri bir dinleyin. Unutmayın: en iyi niyetle yaptığınız şeyler bile ters gidebilir. Gidiyor da... Ama bu hikâye mutlu bitiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR HAFTA ÖNCE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evin içi sessiz. Hiç kıpırtı yok. Ancak şafak sökmeden önce rastlanan türden bir sessizlik bu. Ev son gördüğünüzden beri epey değişti. Etrafınıza bir baksanıza. Tezgâhın üzerinde sterilize edilmiş akıtmaz bardaklar dizili; mutfağın köşesinde yeşil minderli ahşap bir mama sandalyesi duruyor. Duvarlar ve raflar fotoğraf çerçeveleriyle dolu.

Bazı fotoğraflar Kate ile bana ait ama pek çoğu koyu renk saçlı, anlamlı kahverengi gözleri ve şeytani bir gülümsemesi olan iki yaşında bir çocuğu gösteriyor.

Yatak odasına geçelim. Yatakta birbirine girmiş ipek örtülerin altında birbirine dolanmış iki vücut var. Kalçalarım ağır ağır hareket ediyor. Bence misyoner pozisyonuna haksızlık ediliyor doğrusu. Hiç de sıkıcı değil. Erkeklerin kontrolü ele almasına ve ritmi belirlemesine olanak tanıyor. Kadınların inlemesini ve tırnaklarını omuzlarımıza geçirmesini sağlayan gizli bölgelere ulaşmamızı sağlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kate de şu an aynen böyle.

Başımı eğip dudaklarımı göğsüne yapıştırıyorum. Kate'in sırtı geriliyor. Çenesini kaldırıyor ve dudakları aralanıyor ama tek bir ses bile çıkarmıyor. Kalçalarını bana iyice bastırdığını hissediyorum.

Doğum yapmış olmasına rağmen, Kate'in bana verdiği his hâlâ ilk günkünden farksız.

Tanrı seni korusun, Dr. Kegel.

Kalçalarım hızlanarak gidişatını değiştiriyor ve ileri geri hareket etmeye başlıyor. Kate'in daha fazla dayanamayacağını anlayınca dudaklarımı onunkilere bastırarak haykırmasını önlemeye çalışıyorum. Kate'in sesini duymak için yanıp tutuşsam da, şu günlerde bütün olayımız sessiz kalmak.

Neden diye soracaksınız tabii.

Bir an için duralım ve size anlatayım.

Altın kuralımız bu. İlk emir: Sakın bebeği uyandırma.

Olur da kaçırmışsınızdır diye tekrar edeyim:

SAKIN BEBEĞİ UYANDIRMA.

Hem de *sakın.*

Hâlâ anlayamadınız mı? O zaman çocuğunuz yok demektir. Bakın, çocuklar çok tatlıdır. Canımızın ta içidirler. Melek gibidirler. Özellikle de uyurken. Ama uykularının ortasında rahatsız edilirlerse, bir anda canavara dönüşürler. Gece yarısından sonra ortaya çıkan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkunç yaratıklarla çarpıcı bir benzerlik taşıyan, sinir bozucu, öfkeli, küçük canavarlara...

Acı gerçek şu ki, iyi uyumuş olsalar bile, bebekler epey bencil olabiliyor. Benmerkezci ve talepkârlar. Size ihtiyaç duyduğunuz anda ne yaptığınız ya da – daha da önemlisi – bunu *kiminle* yaptığınızı hiç umursamıyorlar. Tek bildikleri kendileri! *Kendileri* aç. *Kendileri* altına yapmış. *Kendileri* kucağa alınmak istiyor; çünkü beşiğin manzarasından sıkılmışlar.

Ailesinin o biricik üçüncü üyesini bekleyen mutlu çiftlerden misiniz? Size işin aslını anlatayım – gerçeğin okuduğunuz kitaplarda uydurulan minnoş saçmalıklarla alakası yok.

Bakın şimdi: Bebeğin doğumunu izleyen günlerde, henüz hastaneden ayrılmadan, bebeklerin yaptığı tek şey uyumak. Günün yirmi dört saatinin yirmi üçünde uyuyorlar gibi bir şey. Bebek odasında o biberonlara bir şeyler karıştırdıklarından kuşkulanıyorum doğrusu.

Neyse, bir iki gün geçtikten sonra her şey yolunda giderse sizi evinize yolluyorlar. İşte o zaman bebek yeterince uyuduğuna karar veriyor. Ve vakit geçirmek için başka şeyler aramaya başlıyor.

Bir bebeğin ağlamasının tren düdüğünden yirmi desibel daha yüksek olduğunu biliyor muydunuz? Yok, canım, kafa bulmuyorum. Bana inanmıyorsanız açm da internetten bakın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü gün, James'te bir sorun olduğuna kesinlikle ikna olmuştum. Belki sindirim sistemiyle alakalı bir sıkıntı yaşıyordu. Ya da ne bileyim, belki duvar kâğıdına alerjisi vardı.

Olur ya, belki de bizi sevmemişti.

Sebebi her neyse, mutlu olmadığı kesindi. Ayrıca bunu bize hissettirmek için fazlasıyla hevesliydi. Sabahın köründe... Gün ortasında... Ve – en sevdiği – bütün gece boyunca...

Ara sıra sırf bizimle kafa bulmak için bir süre uykuya dalıyordu. Ama uyanınca? Aynen – anında bas bas bağırmaya başlıyordu. Dudağını titretip ağlamaktan falan bahsetmiyorum ha. Alakası yok. Bildiğiniz kolları bacakları savurarak akciğerlerden yükselen böğürmelerdi bunlar.

Sarsılmış bebek sendromu? Vallahi şimdi anlıyorum.

Herhalde çocuğa bir şey yapacak halimiz yoktu ama işin aslı, hiç de sevimli bir durum değildi bu.

Annem sık sık gelip gitmeye başlayınca ilk başta rahatlamıştım. Aynı şeyleri iki kez yaşamış olduğu için onu nasıl idare edeceğini bilirdi herhalde. Anneler her şeyi yoluna koyardı.

Ama... annemin hiç de öyle bir niyeti yoktu!

Tek yaptığı şey, cıyak cıyak bağıran bebeği omzunda sallarken akıl almaz düzeyde sakin bir tavırla gülümsemekti. Bir de bunun *normal* olduğunu söyleyip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu. *Bütün* bebekler ağlarmış. İş başa düşünce Kate ile ben de *kendi* yöntemlerimizi geliştirmek zorunda kaldık.

Daha önce hiç annemi boğazlama isteği duymamıştım. Menendez Kardeşler[1] ya da Jim Gordon gibi psikopatların ne ayak olduğunu hiç anlamazdım. Ama uykunun – ve sevişmenin – gitgide uzaklaşan anılardan ibaret olduğu o karanlık günlerde, anneme karşı hiç de şefkatli duygular beslemediğimi büyük bir pişmanlıkla söylemek zorundayım.

Çünkü annemin bebekleri mutlu etmenin sırlarını bildiğinden emindim – Krallığın Anahtarı elinin altındaydı! Ama artık intikam almak için mi, sırf kötülük olsun diye mi bilinmez, bir türlü o anahtarı bize vermiyordu. Uykusuz kalmak insanı öyle bir hale sokuyor ki, en saçma sapan fikirler bile kulağınıza mantıklı gelmeye başlıyor.

Bir seferinde saat sabahın dördüydü ve ben...

Aslında olayı anbean yaşayabilmeniz için size göstersem daha iyi olacak. Evet, geçmişin de geçmişine dönmüş olacağız ama ne de olsa akıllı insanlarsınız; altından kalkarsınız. Ne olur ne olmaz diye ben yine de yavaş yavaş anlatayım.

James, beş günlük:

"Vaaa, vaaa, vaaa, vaaa."

1 Ebeveynlerini servetlerine konmak için öldüren Amerikalı kardeşler. *(Ed.)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben gözlerimi açmayı ve saatte görünen rakamları algılamayı başardığımda, Kate çoktan doğrulmuş ve yatağın başucundaki beşikte yatan öfke yumağını kucağına almaya hazırlanmış.

Saat sabahın dördü.

İçten içe inildemekten kendimi alamıyorum çünkü bebek uyuyalı daha bir saat bile olmamış. İlk etapta egoist içgüdülerim gözlerimi kapatıp bu işi Kate'in üstüne yıkmamı söylese de, elimde imkân varken yardım etmek isteyen yanım – çünkü Kate'in aklını yitirmesini istemem – bencil yanımı bastırıyor.

"Vaaaaaaa, vaaaaaaaa."

"Ben alırım, Kate." Örtüyü üzerimden atıp altıma bir eşofman geçiriyorum. "Sen uyu." Aslında bir yandan da bana karşı çıkacağını umuyorum... ama hiç de öyle bir şey yapmıyor. Tekrar başını yastığa gömüveriyor.

James'i alıp çıplak göğsüme bastırıyorum. Yanağını bir an tenimde gezdirdikten sonra hüsrana uğramış gibi bir çığlık koyuveriyor. Yatak odasından çıkıp mutfağa doğru ilerliyoruz. Buzdolabından Kate'in o gün anne sütüyle doldurduğu biberonu alıyorum. Bu iş için Delores'ın bebeğe hoş geldin partisinde aldığı o tuhaf süt sağma pompasını kullanıyor. James'i tek elimle tutarken biberonu hastanedeki emzirme uzmanının söylediği gibi sıcak suyun altında gezdiriyorum.

Biberon ısındıktan sonra kızarmış gözler ve sendeleyen bacaklarla oturma odasına doğru ilerliyorum. Kanepeye yerleşerek biberonu kucağımdaki James'in ağzına götürüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her uyandığında ona süt vermenin kötü bir fikir olduğunun farkındayım. Düzenli beslenmenin, gaz çıkarmanın ve ona "kendisini yatıştırmayı" öğretmenin öneminin farkındayım. Daha bir saat önce süt içtiği için muhtemelen aç olmadığını da biliyorum. Ama insanı uykusuz bırakmak diye bir işkence yöntemini de boşuna icat etmemişler. O yüzden bütün bu saçmalıkları aklımın bir köşesine iterek, onu – ve kendimi – bir an önce uyutmayı umut ediyorum.

Biberondan birkaç yudum içiyor ama sonra başını çevirip "Vaaaaaaaa," diye cıyaklayarak reddediyor.

Gözlerimi tavana dikerek bir küfür savuruyorum.

"Ne istiyorsun, James?" Sesimde öfkeli bir tını var. "Altın kuru, kucağımdasın, sana süt vermeye çalışıyorum – derdin ne senin?" Tekrar mutfağa dönerek tezgâhta duran çek defterimi alıyorum.

"Para seni mutlu eder mi?"

Biliyorum – çok saçma. Hemen eleştirmeye başlamayın.

"Dört saat uyursan sana on bin dolar veririm. Çeki hemen şimdi yazarım." Dikkatini dağıtmayı umarak çek defterini bebeğin suratının önünde sallıyorum.

Bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Vaaaaa...."

Çek defterini tekrar tezgâha fırlatarak oturma odasına dönüyorum. Bebeği kollarımda usulca sallayıp sırtını sıvazlayarak volta atıp duruyorum. Herhalde iyice çaresizliğe kapılmış olacağım ki, şarkı söylemeyi deniyorum:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şşşt, minik bebeğim, bir şey söyleme

Baba sana bak neler alacak

Neler alacak...

Bir an şarkıyı yarıda kesip susuyorum çünkü neden bebeğin teki çıkıp da alaycı kuş istesin ki? Şu ninnilerin sözleri de amma anlamsız oluyor. Başka ninni falan da bilmediğimden, aklıma gelen ikinci çözüme yöneliyorum ve Metallica'dan bir şarkı söylemeye başlıyorum:

Elimi tut,

Var olmayan ülkeye gidiyoruz...

"Vaaaaaaaaaa."

Bu da işe yaramayınca, kanepeye çöküyorum. James'i kucağıma yatırıp elimi başının altına yaslıyorum. O minicik yüzüne bakıyorum ve hâlâ yırtınmasına rağmen, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sonra alçak, sakin bir sesle onunla konuşmaya başlıyorum.

"Seni anlıyorum. Neden bu kadar mutsuz olduğunu biliyorum. Amniyotik sıvının içinde – karanlık, sıcak ve sessiz bir yerde yüzüp dururken, bir de baktın buz gibi bir yerdesin. Her tarafta parlak ışıklar var! Dünyan altüst oldu tabii."

Gözyaşı seli yavaş yavaş dinmeye başlıyor. Tek tük hıçkırıklar duyulsa da, söylediklerimi dinliyormuşçasına o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kocaman kahverengi gözlerini benimkilere dikiyor. Bebeklerin bu yaşta konuşulanları anlamadığını savunan teoriyi biliyorum ama bebeklerin – ev işlerinden yakayı sıyırmaya çalışan erkekler gibi –bildikleri her şeyi açık etmediklerine inanıyorum.

"Ben de annenle tanıştığımda aynı şeyleri hissetmiştim. Nerede akşam orada sabah, efsane bir hayat yaşıyordum. Tabii bir anda annen karşıma çıkıp her şeyi altüst edene dek. Ne olduğumu şaşırmıştım – iş yerinde de, cumartesi akşamları da. Gerçi bunu başka zaman konuşuruz ama dedikleri doğruymuş: önce dokuz ay boyunca dışarı çıkmaya uğraşırsın, sonra bütün hayatını içeriye girmeye çalışarak geçirirsin."

Kendi şakama gülüyorum: "Muhtemelen bunu duymak istemezsin ama annen efsane bir kadın – görüp göreceğim en güzel kalçalara sahip. Yine de eski hayatımı seviyordum ve daha iyisini hayal edemiyordum. Ama yanılmışım, James – ona âşık olmak, güvenini kazanmak, senin doğman başıma gelen en güzel şeyler."

Artık ağlamıyor ve beni dikkatle süzmekle yetiniyor. "Buna alışmak zor olabilir... ama yine de her şeye değer. O yüzden bize biraz müsaade edebilir misin? Seni çok seviyoruz – sana dışarıdaki hayatın ne kadar harika olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum. Hem hiç korkmana gerek yok. Asla başına kötü bir şey gelmesine izin vermem."

James ağzını yayarak esniyor ve gözlerini ağır ağır kırpıştırıyor. Ayağa kalkıp tekrar yavaş adımlarla odayı arşınlamaya girişiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odanın öbür ucundan Kate'in fısıldayan sesini duyuyorum. "Kelimelerle aranız gerçekten iyi, Bay Evans." Saçları karmakarışık, üzerine benim üniversite tişörtümü geçirmiş. Üzerine bol gelen tişört neredeyse dizlerine uzanıyor.

"Sen niye kalktın?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bir türlü uykuya dalamadım. Sonra senin fısıldamanı duydum." Yanımıza gelerek başını omzuma yaslıyor ve bakışlarını bebeğe çeviriyor. "Uyumuş."

Gerçekten de öyle.

"Onu yerine yatırma riskine mi girsem, yoksa atlar gibi ayakta uyumayı mı öğrensem?"

Kate kolunu benimkine dolayarak beni kanepeye çekiyor. Oturup eliyle yanındaki yeri gösteriyor. Bomba imha ekibinin şüpheli paketler karşısında takındığı türden dikkatli bir tavırla James'i göğsüme kaydırıyor ve başını kalp atışlarımı duyabileceği şekilde yaslıyorum. Sonra oturup ayaklarımı sehpaya, başımı ise kanepenin arkasına yaslayarak bir kolumu Kate'in omzuna doluyorum.

İç çekiyorum. "Tanrım, harika bir his bu."

Seksten daha iyi değil tabii – o yeni anne dergilerinin zırvalıkları umurumda değil. Uyku harikadır ama sevişmek daima bir adım öndedir.

Kate ayaklarını altına alarak başını omzuma yaslıyor. "Kesinlikle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

James'in rüşvet teklifimi anlamış olma ihtimali çok yüksek; zira o gece göğsümde üç saat boyunca aralıksız uyudu. Tabii üç saatin sonunda her şey başa döndü.

Ama benim bir teorim var. Bence bütün bunlar kasıtlı. Bence Tanrı evde yeni doğmuş bebeğinizle geçirdiğiniz ilk birkaç günde canınızın çıkması için planlar yapıyor. Çünkü sonrasında diğer her şey – boklu bezler, kusmalar, durmadan kıyafet ve yatak örtüsü değiştirme, dişlerin çıkması – hepsi parkta yürüyüşe çıkmak kadar rahat geliyor.

Birkaç gün sonra, annemin uyuzluk etmediğine kanaat getirdim. Bize cidden yararlı bir tavsiye veriyormuş. Çünkü Kate ile ikimiz her şeyi çözmeyi başardık.

Hani köpeklerin, *Beni dışarı çıkar, yoksa koltuğuna işerim* diyen bir havlaması vardır ya. Bir de, *Bana şu cikleyen oyuncağı ver, seni manyak pislik* diyen havlama vardır. Ha, bir de, *Dalga geçmiyorum. Cidden şimdi suratını paramparça edeceğim,* diyen...

Bebekler de bundan çok farklı sayılmaz. Aç olduklarını ima eden bir ağlamaları var. Bir de yorgun olduklarını belli eden ciyaklamaları... Sıkıldıklarında başka, burunları kaşındığında başka ağlama sesleri var.

Her türlü, Ağlayan Bebeğin Dili'ni çözdünüz mü, hayatınız yoluna girmeye başlıyor. Daha sessiz bir yola.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hem – asıl olay bu – onca yorgunluğa, öfkeye, kendi kulak zarınızı deşmek istemenize yol açan ağlamalara rağmen, onları seviyorsunuz. Deli gibi. Bütün kalbinizle.

Öyle böyle değil.

Elinizde fırsat olsa, hiçbir şeyi değiştirmek istemezsiniz – Çin'deki bütün iPhone'lar karşılığında bile onlardan vazgeçmezsiniz. Kulağa garip geliyor, kabul. Ama işin aslı bu.

Barış Gönüllüleri'ni boş versenize. Annelik babalık kadar zor ama bu kadar kalpten gelen bir iş daha olamaz.

~ ~ ~

Şimdi, aradan iki yıl geçmişken, bizim efsane sevişmemize geri dönelim...

Ellerimi Kate'in kalçalarına kaydırarak onu kendime doğru çekiyorum ve hareketlerimi hızlandırıyorum. Alnım onunkine doğru yaklaşıyor ve onu seyredebilmek için gözlerimi açıyorum.

Acayip açgözlüyüm. O muhteşem yüzünden gelip geçen zevk dalgalarının hiçbir anını kaçırmak istemiyorum. *Benim* ona verdiğim zevk dalgalarının...

Kate'in vücudunu en az kendi vücudum kadar iyi tanıyorum. Bu durum bana tam olarak açıklayamayacağım bir rahatlık, güven ve güç duygusu veriyor. Birbirimize her açıdan uyumluyuz. Hem fiziksel,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hem ruhsal olarak birleşiyoruz. Yalnızca onunla tattığım bir cennete doğru ilerleyen iki kişilik bir bisiklette gibiyim.

Kate'in nefes alıp vermesi değişiyor. Soluklarının hızlanmasından doruğa ulaşmak üzere olduğunu anlıyorum. Göğsümden ter damlaları akıyor. Kendimi daha sert bastırırken sırtımda bir ürperti hissediyorum. Sıcaklık bütün vücuduma yayılırken vücudumdaki her bir sinir hücresi tek tek uyarılıyor.

Yüce İsa.

Kalçalarımı geri çekerek bir an için tamamen dışarı çıkıyorum ve öylece bekleyerek birlikte o anın - tam zevke ulaşmadan önceki anın – tadına varıyoruz. Birazdan çok daha iyi hissedeceğini vermenin bildiği o harika duygu bu.

Kendimi tekrar ona bastırıyorum ve Kate kalçalarını kaldırıyor. O bana sıkıca dolanırken vücudumun zevkle uyuştuğunu ve sarsılmaya başladığını hissediyorum.

Hayatım buna bağlıymışçasına Kate'in kalçalarına yapışıyorum ve çıkarmaktan kendimi alamadığım sesleri bastırmak için dudaklarımı onun boynuna gömüyorum. "Kate... Kate..."

Olağanüstü bir his bu. Ama alışılmadık bir şey değil. Çünkü beraber hep böyleyiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derin bir nefes koyuverirken kendimi yavaş yavaş topluyorum ama yerimden kıpırdamaya niyetim yok. Hatta hemen burada, onun üzerinde uykuya dalsam...

Eminim dert etmez.

En azından Kate dünyadaki her kadını eğlendiren hamleyi yapana kadar aklımdan geçenler bunlar. Erkekleri inanılmaz derecede sinir eden şu hamleden bahsediyorum. Hiç beklemediğim bir anda kendisini kasarak *son derece* hassas olan cinsel organımı sıkıştırıyor.

Erkekler bundan *nefret* eder. Hiç de komik bulmayız. Kate bunu gayet iyi biliyor.

Geri çekilerek içinden çıkıyorum ve üzerinden yana kayıyorum.

Sinirlenmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama anlaşılan pek beceremiyorum. Zira Kate'in gözleri ışıl ışıl. Hatta kıkırdıyor. Saçı başı dağılmış, yüzüne ateş basmış haliyle öyle güzel görünüyor ki, gülmesine karşılık vermemek imkansız.

Tabii bunu da gayet iyi biliyor.

"Hey," diye fısıldıyorum.

"Hey."

Sırtüstü yatıyorum ve Kate bana sokularak başını göğsüme, elini ise karnıma yaslıyor.

Dövmem mi? Fark ettiniz, değil mi? Evet, James doğduktan sonra bir dövme daha yaptırdım. Fazla açıklamaya gerek bırakmıyor. Öyle afili bir şey değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sağ kolumdaki, Kate'in adının yazdığı dövme kadar anlamlı.

Kalbimin hemen üzerinde *James* yazıyor.

"Ee," diye lafa giriyor Kate. "Demek büyük gün gelip çattı."

Parmaklarımı onun saçlarında gezdiriyorum. "Hayır. Büyük gün haftaya. Bugünkü sadece bir formalite."

Yüz altmış sekiz saat. Sekiz bin altı yüz kırk dakika.

Oturup da bunları saydığımı falan sanmayın ha.

O an geldiğinde iş resmileşecek. Kate Brooks karım olacak. Sadece istediği için değil – yasal olarak orada bulunması gerektiği için benim yatağımda uyumaya başlayacak.

Karı koca. Canımdan can. Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayıramaz.

Kate dudağını ısırıyor. "Sana ne planladıklarını söylediler mi?"

Bekârlığa veda partisinden bahsediyor. Benim bekârlığa veda partimden.

Hani şu *Las Vegas*'ta olacak olan bekârlığa veda partimden.

Erkekler arasındaki bu parti, bir erkeğin bekâr günlerini geride bırakmasını kutlamak için yapılır. Ahlaksızlık kol gezer, alkol su gibi akar. Seks olmazsa olmaz. Filmlerde görmüşsünüzdür – *Felekten Bir Gece, Bekarlığa Veda*... Görüp göreceğiniz her şey budur. Tıpkı savaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gemisine binmeden ya da eğer kadınsanız diyete başlamadan önceki son gece gibi.

Damadın o yüzüğü gelinin güzelim parmağına geçirir geçirmez sözde artık mahrum kalacağı bütün eğlenceleri dibine kadar yaşaması beklenir.

Elbette Kate o bildiğiniz gelinlerden değil. Ayrıca ilişkimiz – ve seks hayatımız – hiç olmadığı kadar iyi olduğu için, ilk başta böyle bir parti istememiştim. Hiçbir anlamı yoktu çünkü.

Az sayıda erkekte (bunların arasına ben de giriyorum) şöyle bir olay vardır: Âşık olduğunda dünyadaki diğer kadınları gözü görmez. Sanki... sokaktaki arabalar gibidir – korna sesleri, motor homurtuları, lastik gıcırtıları; hepsini duyarsınız, orada olduklarını bilirsiniz ama umurunuzda bile olmaz. Başımı çevirmem, dönüp o tarafa bakmam. Artık o işler benden geçti; çünkü garajımda eve gelip kendisine binmemi bekleyen en güzel klasik arabalardan biri var.

İstediğim tek kadın o.

Ama nihayetinde bizimkiler beni ikna etmeyi başardı. Jack, Matthew ve Steven beni konferans salonunda bir köşeye sıkıştırıp bekârlığa veda partisinin aslında benim için olmadığını açıkladılar. Birileriyle yatıp kalkmak için çaba harcaması gereken diğer erkekler içinmiş meğer.

Yani, hayatında bir kadın olmayanlar ve... Nasıl desem... Hâlihazırda evli olanlar için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Davalarını savunmalarını dinledikten sonra ikna oldum. İş, Kate ve oğlumuz olacak o tontiş küçük diktatör arasında bizimkilerle pek fazla vakit geçirme şansım olmamıştı. En yakın arkadaşlarla böyle bir parti düzenlemek, hayat boyu akıldan çıkmayacak hatıralar edinmek demekti.

O yüzden Kate bana ne planladıklarını söyleyip söylemediklerini sorduğunda, "Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. Oysa Matthew kelimesi kelimesine şunları söylemişti: "Ne kadar az bilirsen, o kadar iyi. Buna gerçekçi inkâr denir." Ama Kate'e bundan bahsedecek halim yok. Şimdi kafaya takar falan.

Ama Kate konuyu kapatmıyor. "Peki bir tahminde bulunman gerekirse, sence ne olacak?"

Omuz silkmekle yetiniyorum. "Akşam yemeğinde biftek, kumarhane, içki..."

"Peki ya striptizciler?"

Sesindeki o değişimi duydunuz mu? O haklı öfkeyi? O saldırgan tonu?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Muhtemelen yapılacaklar listesinde striptiz kulübüne düzenlenecek bir ziyaret de vardır, evet."

Çok uyuzsun dercesine burun kıvırıyor. Sonra doğrularak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Tabii canım. Ya ne olacaktı? Sanki striptizcilerle yeterince vakit geçirmemişsin gibi, düğünümüzden önce illa araya bir gece sıkıştırman lazım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha önce hiç Füze Savunma Sistemi diye bir şey duymuş muydunuz? Seksenli yıllarda Reagan'ın önderliğinde kurulan bu sistemin tek amacı, diğer ülkelerin saldırılarına karşı savunma yapmak. Herhangi bir etkiye maruz kalmadan onların füzelerini yok etmek. Hasarı önlemek. Sistem, karşı tarafın savlarını analiz etmiyor. Acaba saldırmak için geçerli bir *sebepleri* var mıdır falan diye durup düşünmüyor. Derhal savunmaya geçerek tepki veriyor.

"Abartma işte – alt tarafı bekârlığa veda partisi. Dee-Dee adamın birini – ya da on tanesini birden – tutup senin karşında popolarını sallamalarını söylemeyecek mi sence?"

Kızların da hafta sonu kendi maceralarını yaşayacaklarını söylememiş miydim? Durum bu. Delores grup halinde yola çıkıp ayrı ayrı eğlenceler düzenlemeyi önerdi. Bence bu harika bir fikirdi doğrusu – öyle ki, *neredeyse* Dee hakkında olumlu şeyler düşünmeye başlayacaktım!

"İkisi aynı şey değil, sen de bunu biliyorsun," diye karşı çıkıyor Kate.

"Gayet de aynı şey."

"Dee'nin striptizci tutması seni rahatsız eder mi?"

Rahibe B, bize yıllar boyunca aptalca soru diye bir şey olmadığını söylemişti. Bence bayağı saçmalamış.

Benim dışımda yarı çıplak bir erkeğin Kate'e sürtündüğünü düşünmek bile içimde o herifin ağzını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burnunu dağıtma isteği uyandırıyor. İçimden *Dövüş Kulübü*'ne falan bağlayıp onu tanınmayacak hale gelene kadar bir temiz pataklamak geliyor.

Belki sözlerim kulağa mağara adamı gibi geliyordur. Belki mantık dışı, cinsiyetçi ve adaletsizdir. Ama ne yapayım, ben de böyleyim.

"E, herhalde rahatsız eder! Yuh!"

"Dee-Dee erkeklere iyi gelen şeylerin kadınlara da iyi geleceğini söylüyor."

"Matthew'un o kadının ağzını kapatmayı öğrenmesi gerek."

"Senin benim ağzımı kapattığın gibi mi?"

"Hayır, hayatım – ben senin ağzını açık seviyorum."

Kate nefesini tutuyor ve savaş naralarıyla üzerime saldırmasını bekliyorum. Çünkü bizim olayımız bu. Uzun zamandır siz de olanlara tanıklık ediyorsunuz – gidişatı az çok çözmüşsünüzdür. Epey boğuşuyoruz. Ama hepsi sözcüklerden ibaret – öfkemizi dile getirmek ya da birbirimizi azdırmak için kullandığımız bir yöntem.

Aslında hiçbir anlamı yok. Söylediklerimizin ardından nadiren gerçek öfke ya da üzüntü yatar. Ama bu o zamanlardan biri değil.

Yoksa... öyle mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gördün mü – ben de bundan korkuyordum. Daha yola bile çıkmadığımız halde şimdiden piçliğe başladın. Yine yapacağını *biliyordum.*"

Kate geri çekilerek başını iki yana sallıyor. O anda gözyaşlarını görüyorum. Gözlerinde beliren, akmaya hazır, sırf o kahrolasıca inadı yüzünden tutmaya çalıştığı gözyaşlarını...

Çok şaşırıyorum ve canım yanıyor. Sanki göğsümden devasa bir kurşunla vurulmuşum gibi.

Kate örtüyü üzerinden atıp yataktan kalkmaya yelteniyor. Ama ben daha hızlıyım. Onun daha ayakları yere değmeden karşısına geçerek pişman ve af dileyen bir tavırla ellerimi kaldırıyorum.

Çıplak olduğumu da unutmamalı.

Davanızı savunurken çıplak olmanın zararı olmaz herhalde.

"Kate... dur... bir sakinleş." Onu bileğinden yakalıyorum.

Ama geri çekiliyor. "Bana dokunma!"

Tabii – *öyle* bir şey olabilirmiş gibi...

Ama ona bunu söyleme fırsatım olmuyor. Odada yankılanan keskin ses olan biten her şeyi yarıda kesiyor. Bir anda dikkatimiz o yöne çevriliyor, çünkü sesin geldiği yer bebek telsizi.

Pamuğun pamuğa sürtünmesinden çıkan bir hışırtı bu. Ormandaki keskin nişancılar gibi kılımızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıpırdatmadan bekliyoruz. Tek kelime bile etmiyoruz. Ta ki hışırtı kesilip ortalık tekrar sessizliğe bürünene dek.

Bu bir uyarı işaretiydi – bize "artık çenenizi kapatın" demek istiyordu.

Bunu hayatta ikiletmeyiz.

Bu uyarının ardından, yalnızca anne babaların anlayabileceği türden gülünç, sessiz bir tartışma yaşıyoruz. Sadece mimikler, ağız oynatma, yüz ifadeleri ve el işaretleriyle. Nihayetinde Kate bana bir el hareketi çekiyor.

Gülümseyerek ağzımı "Tamam," dercesine oynatıyorum.

Yani, ikinci raunda hazırsa, onu bundan mahrum bırakamam ya?

Onun üzerine atılıyorum ve bir süre boğuştuktan sonra beline oturup ellerini başının üzerinde sabitliyorum. Bitkin düştüğümüz için aramızdaki gerginlik kısmen yok oluyor ve Kate çaresiz görünüyor. Kaçmaya çalışmayacağından emin olunca konuşurken sesimizi bastırması için battaniyeyi üzerimize çekiyorum.

Yüzüm Kate'e dönük olacak şekilde yan dönüyorum ve yarı fısıldar bir ses tonuyla doğrudan konuya giriyorum. "Eğlenceye striptizcilerin de dahil olması canını bu kadar sıkıyorsa, neden bekârlığa veda partimin Las Vegas'ta yapılmasına tamam dedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne de olsa denizde kum, Las Vegas'ta striptizci. Şehir bununla meşhur zaten. Iowa'nın mısırlarıyla ünlü olması gibi bir şey.

Kate huzursuzca kıpırdandıktan sonra iç çekiyor. "Çünkü herkes Las Vegas'a gitmek için çıldırıyordu. Ortamı bozmak istemedim. Vegas'ta bekârlığa veda partisi vermek... gelenek gibi bir şey, öyle değil mi?"

Çok da uzak olmayan bir tarihte keçileri kurban etmek de bir gelenekti. Gelenek olması iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyor herhalde.

"Tüm gelenekleri yerine getirmek gerekmez. Bu durum cidden bu denli canını sıkıyorsa, bizimkilere yapılmayacak derim. Kumar, puro ve alkolle idare ederiz."

Bir an duraksayıp düşünüyor. "Benim için bunu yapar mıydın?"

İster istemez gülüyorum. Şu ana dek bunu anlamamış olabilir mi cidden? "Tabii ki."

Kate ellerini yanağının altına yaslıyor. Bu haliyle çok savunmasız bir görüntüsü var. Göğsüm onu her türlü acıdan ve üzüntüden koruma dürtüsüyle dolup taşıyor.

Buna kendi dilim de dahil.

"Striptizciler pek umurumda değil, Drew."

İşte şimdi kafam karıştı. "Bunu gerçekten umurunda olmadığı için mi söylüyorsun, yoksa senden bunu söylemeni istediğimi sandığın için mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu sormam lazım; çünkü deneyimlerime bakılırsa kadınlar size bir şey yapmanızı söylüyor, sonra da dediklerini yapınca canınıza okuyorlar. Meğer *gerçekte* onu yapmanızı istemediklerini anlamanız gerekiyormuş. Söylediklerinde ciddi *değillermiş.*

Ciddi oldukları zamanlar da yok değil hani.

Bence bu şizofreninin henüz tespit edilmemiş bir şekli. Tanrı şu ağzınızı boş yere vermemiş, hanımlar. Yani... birden fazla işe yarayabilir tabii.

Neyse, demek istediğim şu ki – ağzınızı kullanın. Lafı dolandırmayın. Zamanımız da enerjimiz de bize kalsın.

"Hayır – dürüstçe söylüyorum. Artık striptiz kulübüne gitmeyi öyle dört gözle beklemediğini gördüğüm için, o kadar dert etmiyorum."

"O zaman neden üzülüyorsun?"

"Galiba içten içe... korkuyorum."

"Neden?"

"Senden."

Ha? Açıkçası bu biraz canımı yaktı. Hiç beklemediğiniz anda nükseden eski bir diz sakatlığı gibi. Kendisini size hatırlatana kadar onun varlığını bile unutmuşsunuzdur ama pat diye kendinizi bir haftalığına yatağa bağlanmış halde bulursunuz.

Kate yüzümde beliren ifadeyi görünce açıklama ihtiyacı duyuyor. "Bir şey yapmandan korkuyorum... bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey görmenden, bir şey duymandan ve her şeyi ters anlamandan. Bir yanlış anlaşılma olmasından ve... kötü tepki vermenden korkuyorum."

Gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum. "Bunları geride bıraktık sanıyordum, Kate."

Elimi tutarak avucunda sıkıyor. "*Bıraktık* zaten. Birbirimizi bağışladık ve şu an her şey yolunda. Ama... kabul etmelisin ki... belli bir geçmişimiz var."

Vaktiyle Rose Kennedy demişti ki: "*İnsanlar 'zaman tüm acıların ilacıdır' diyor. Ben buna katılmıyorum. O acılar geçmez. Zamanla zihniniz kendini korumak için üzerini yara kabuğuyla örter ve acınız hafifler. Ama asla yok olmaz.*"

Tereciye tere satıyorsun, Roise, bunu zaten herkes biliyor olmalı...

Elimi uzatıp Kate'in yanağını avucuma alıyorum. "Ben artık değiştim, Kate."

Tamam, haklısınız: içten içe pek de değiştiğim söylenemez. Ama artık aklım başımda. Baba olmak gibi bir rolüm var ve bir hafta sonra da evli bir adam olacağım. Kate'i bir daha incitmektense gider kendimi hadım ederim, daha iyi.

Artık olgunlaştım be!

"Seni seviyorum, Kate. Ve sana güveniyorum. Bize inancım tam. Her şeyi konuşuyoruz – artık ani tepkiler vermiyorum. O yüzden işleri batırmayacağım. Ne bu hafta sonu, ne daha sonra."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ah, kinaye. Nasıl iğrençsin.

Kate elimi avucuna alıyor ve gözlerime bakıyor. Bakışlarımda gerçekçilik, samimiyet ya da başka bir şeyler görmeye çalışır gibi bir hali var. Aradığı her neyse, onu bulduğunu düşünüyorum; çünkü yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Sonra beni usulca öpüyor. "Sana inanıyorum."

Geri çekilerek, "Dee'ye yapmış olabileceği tüm striptizci planlarını iptal etmesini söylesem rahatlar mısın?"

E, yani.

"Hayır."

Herhalde.

"Şey, belki."

Evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet.

"Yok, yok. Kızlarla iyi vakit geçirmenizi istiyorum."

Gördünüz mü? Bu olgunlaştığımı göstermiyorsa, başka ne gösterir, bilmiyorum. Hem erkek striptizcileri çok da dert etmeye gerek yok. Çoğu bir gün dansçı olmanın hayaliyle yaşar. Bunun ne anlama geldiğini de eminim hepimiz biliyoruz...

Neyse, hiçbir kadın incecik külotlar giyen erkeklerle yatıp kalkmak istemez. İstediğiniz kadar yapılı ve kaslı olun, kıçınıza tanga giymişseniz olay bitmiştir.

"Yağa bulanmış bir adamın gözümün önünde poposunu sallamasını izlemek benim eğlence anlayışıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pek uymuyor, Drew," diyor Kate, doğrulduğumuzda. Sonra muzipçe kaşlarını oynatıyor. "Gerçi *seni* o halde düşününce o kadar da fena bir fikir gibi gelmedi."

İşte onu bu yüzden seviyorum.

"Sen mükemmel bir kadınsın."

Onu deminkinden daha uzun bir öpüşme arzusuyla kendime çekiyorum. Ama tam dillerimiz birbirine dolanacakken, telsizden bir ses yükseliyor.

"Anne? Baabaa? Kaak-tıım."

Geri çekiliyorum. "Hadi bakalım. Sen duş al, ben gidip ona bakayım."

"Tamam."

Kate çekmeceden kendisine kıyafet çıkarırken ben de eşofmanımı üzerime geçiriyorum.

"Baabaaa! Anne! Kaak-tıım. Kaak-tıım. Kaak-tıım!"

Oğlumun pek de sabırlı olduğu söylenemez. Acaba bu huyunu nereden almış?

"Ah, bir de, Drew?"

Kate'e dönüyorum. "Efendim?"

"Büyükannemin bir lafı vardı: 'Elinle değil, gözünle bak.' O striptiz kulübündeyken bundan şaşma sakın."

Onu başımla onaylıyorum. "Anlaşıldı, patron." Öne eğilerek çenesini yakalıyor ve dişlediği dudağını arzuyla öpüyorum. "Endişelenmeyi kes. Bu hafta sonu arkadaşlarımızla çok iyi vakit geçireceğiz. Hiçbir terslik olmayacak. Söz veriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O meşhur son sözler. Uğursuzluk mu getiriyor, nedir? *Geri zekâlı.*

Kate'in arkasını çevirerek poposuna bir şaplak indiriyorum. "Hadi, ben tekrar tepene çıkmaya karar vermeden bir an önce duşa girsen iyi olur."

Kate dalga geçtiğimi zannettiği için gülüyor. Oysa –

"Baaaaaaaaaabaaa! Kaak-tım! Kaak-tım!"

Öyle ya. Görev beklemez. Kate banyoya yönelirken ben de James'i almaya gidiyorum.

~ ~ ~

İşte olaylar böyle başladı. Her şey harika gidiyordu. Konuşuyorduk. Gülüşüyorduk. Aramızda bir iletişim vardı.

Sevişiyorduk.

Tanrı aşkına, her şey peri masalından çıkma gibiydi.

Peri masallarının başlarında her şeyin harika olduğunu hiç fark ettiniz mi? Güzel prenses, mutlu krallık falan? Sonra bir anda olaylar boka sarar. Hansel halinden gayet memnun, şekerden yapılma pencereyi kemirirken, bir bakarsınız cadının teki onu fırına tıkmaya çalışıyor.

Benim beş para etmez, bencil şerefsizin teki olduğum konusundaki fikriniz değişmediyse, duyacaklarınızdan keyif alacağınızı hissediyorum.

Hem de epey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

James'in odası loş. Perdeler çekili. Odadaki tek ışık, köşedeki Buzz Lightyear[2] şeklindeki gece lambasından geliyor. Erkek çocuklar için ideal bir oda burası. Sarı ve yeşil mi? Yok, ben almayayım. Duvarlar lacivert ve krem renginde, mobilyalar ise koyu renk kiraz ağacı. Bir duvarda çocuk boyuna uygun bir basket potası var, diğerine ise oyuncak tren ve raylarının bulunduğu bir masa dayalı. İki kemerli pencerenin arasında rahat bir sallanan sandalye duruyor, üzerinde ise *İyi Geceler Ay* adlı, artık iyice yıpranmış bir kitap var. Duvarlarda çerçeveli aile fotoğrafları – ve yeni Yankee Stadyumu'nun fotoğrafı – asılı. Kapının arkasında ise Metallica posteri var.

Gerçi posteri hemen göze çarpacak bir yere asmak istemiştim ama Kate buna engel oldu.

2 Oyuncak Hikâyesi filmindeki oyuncak astronot. *(Ed.)*

İçeri girdiğimde James'in o kocaman, koyu renkli gözleri açılıyor. Burnu, çenesi ve her yana dağılmış olan siyah saçlarıyla resmen benim küçük halim.

"Günaydın, ahbap."

James yatağının parmaklıklarına tutunup şempanze gibi zıplıyor.

Konuşurken sözcükleri sessiz harfleri vurgulayarak, büyük bir dikkatle söylüyor. Âdeta robot gibi. "Mee-ha-ba, ba-ba."

Bu ne şirinlik böyle.

Onu kucağıma alıp havaya kaldırıyor ve karnını gıdıklıyorum. Sonra onu tekrar aşağı indirerek sıkıca sarılıyorum. Başını çevirip omzuma yaslıyor ve boynumda nefesini hissediyorum. Saçlarına tekrar bir öpücük konduruyorum.

Çocuklarını – özellikle de *oğullarını* – kucaklamayı ve öpmeyi reddeden erkekleri anlamıyorum. Bana sorarsanız hepsi taş kalpli. Çok fazla sevgi göstermenin oğlan çocuklarını hassaslaştıracağını düşünmek resmen saçmalık.

Çocuğunuzun öz güvenli olmasını istiyorsanız, temellerini sağlam atıp onlara doğru örnek olmanız gerekiyor. Mesela benim babamı ele alalım. Ne zaman zıvanadan çıksam, onun canıma okuma ihtimali olduğunu bilerek büyüdüm. Zaten öyle de yaptı. Sıklıkla hem de. Ama bunun yanı sıra her gün, arkamda olduğunu gösterdi. Beni sevdiğini, yaptığım ya da

yapmaya çalıştığım her şeyden gurur duyduğunu anlamamı sağladı. İşte ben de James'i aynı şekilde büyütmek istiyorum.

Burnuma berbat bir koku doluyor. "Yüce İsa! James..." Altını değiştirmek için onu masaya yatırıyorum.

Şaşırmış görünüyorsunuz. Buna hiç gerek yok. Gerçek erkekler bebeklerin altını değiştirir.

Bunu bir tişörte mi yazdırsam, ne yapsam?

Hatta Kate'in yapabildiği her şeyi –banyo yaptırmak, uyutmak, gece yarısı beslemek – ben de yapabilirim. Yapmam da gerekir.

James doğduğunda Kate henüz yirmi sekiz yaşındaydı. Bizim sektörde çalışan biri için bu oldukça genç bir yaş. Annelik uğraşlarını seve seve yerine getirmesine rağmen – ayrıca epey suçluluk duymasına karşın – kariyer basamaklarını "Annem ve Ben" kıyafetleriyle ya da şu lanet *Wiggles*[3] şarkılarıyla değiştirmeye hazır değildi.

Dadı tutmak ya da bebeği kreşe vermek söz konusu bile olamazdı. Çocukken köpeklerimizi bile pansiyona bırakmaktan hoşlanmazdım. Oğlumu her gün kötü bir şey olmayacağını umarak yabancıların eline teslim edecek halim yoktu.

Ama – bir zamanlar – Kate'e tüm hayallerini gerçekleştireceğime söz vermiştim. O yüzden uzlaşmaya vardık. O iş nasıl oldu, anlatayım. Bu anlaşmanın

3 Çocuk şarkılarıyla meşhur Avustralyalı müzik grubu. *(Ed.)*

özellikle son kısmını tatmin edici bulacaksınız... en azından ben öyle bulmuştum.

James – dört haftalık.

Evin kapısından adım attığımda saat on buçuk. Bu size geç bir saat gelebilir ama yatırım bankacılığı alanında, gayet normal sayılır. Saat yedideki toplantı biter, sonra Endonezya'yla konferans görüşmesi yaparsınız, birkaç saat daha sözleşmeleri gözden geçirmekle geçer – saat zaten almış başını gitmiştir.

James ilk doğduğunda, iki haftalık babalık izni almıştım ama şimdi tam gaz ofise geri dönmüş durumdayım. Kate evde çocuğa bakıyor. Gece yarısı bebeği besleme olayını aramızda paslaşıyorduk ama beyninizin içi uyurken – bırakın milyon dolarları yönetmeyi – mantıklı bir cümle bile kurmak zor olduğundan, bu işler Kate'e kaldı. Böylece ben de doğru düzgün uyuyor ve müşterilerimin servetlerini riske atmamış oluyorum.

Anahtarlarımı masaya bırakıp kapıyı ayağımla itiyor, salona giriyorum. Kate ayaklarının dibinde çamaşır sepetiyle kanepeye oturmuş, masada üst üste dizilmiş diğer tulumların yanına koymak üzere minik bir pantolon katlıyor. Uzun, yumuşacık saçlarını – özellikle de baldırlarıma yayılmış halini çok sevdiğim o saçları – topuz yapmış. Üzerinde kısa bir şort ve tişört var. Bebeği emzirmekten ötürü normalden çok daha büyük olan göğüslerine sütyen takmamış olduğunu fark ediyorum.

Daha ne olsun?

"Merhaba, güzellik," diye sesleniyorum ama sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor.

"Şşşt!" diye çıkışıyor bana. "O bebeği uyandırırsan, uyuduğunda kasıklarındaki bütün kılları tek tek yolarım."

Gözlerim büyüyor. Kate bugünlerde Delores'le epey zaman geçiriyor olmalı.

Sesimi alçaltıyorum. "Pardon." Yanına oturarak bir öpücük vermek için ona doğru eğiliyorum.

Ondan bir gülücük koparmayı başarıyorum – her zamanki gibi. "Sana da merhaba," diyor, bu kez beni görmekten daha mutlu olmuş gibi. "Yemek ısıtayım mı?"

"Yok ya, kendime bir kâse mısır gevreği hazırlarım."

Kate bana esneyerek karşılık verirken üzerinde BENİM ANNEM SENİNKİNDEN DAHA GÜZEL yazan bir mama önlüğü alıp katlamaya girişiyor.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece saat altı civarında epey huysuzlaştı – bir türlü uyutamadım."

Onu onaylıyor ve başımı koridora çeviriyorum. "Gidip ona bir bakayım."

Kate bana engel oluyor. "Hayır – sakın yapma."

"Hiç ses çıkarmam."

"Drew – "

"Ona elimi bile sürmem."

"James'i görüp de el sürmemenin mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz," diyor Kate burun kıvırarak.

Haksız da sayılmaz.

"Sonra uyanacak, ben de onu emzirip tekrar uyutmaya çalışacağım. Bu akşamki uyku düzeni mahvolacak."

Söylediklerinde doğruluk payı var. Ama bu ona hak vermekten hoşlandığım anlamına gelmiyor.

"İyi de, oğlumu bütün gün görmedim!" Bu sabah şehir merkezinin dışında bir müşterimle buluşmak için normalden daha erken çıkmak zorunda kalmıştım. "Bir bebeğin babasını günlerce görmemesi hiç de sağlıklı değil, bilesin."

Bunun gerçek bir bilgi olup olmadığını bilmiyorum ama kulağa makul geldiği için bu savı öne sürüyorum.

Kate tabii bunu yemiyor. "Daha dört haftalık. Babasını görmekten çok günlük düzene ihtiyacı var."

İncindiğimi hissederek kaşlarımı çatıyorum. "Lafa bak şimdi."

Kate omuz silkiyor. "Doğruluğunu inkâr edemezsin."

İç çekiyorum ve daha yıkıcı faaliyetlere geçmeye karar veriyorum. "O zaman gidip kendime mısır gevreği hazırlayayım."

Kate ayağa kalkmamı izliyor ve arkamdan, "Çocuk odasından uzak dur, Drew – kapısına bile bakma," diye sesleniyor.

Ne tamam diyorum, ne de hayır. Kate ile yıllardır birlikte olmamıza rağmen böyle boşluklar bulmayı hâlâ başarıyorum. Mutfağa girip buzdolabından sütü alıyorum ve

kendime bir kâse Lucky Charms gevreğinden koyuyorum. İki kaşık yedikten sonra –

Siz de duydunuz mu? Bebek ağlaması değil miydi bu?

Değil miydi?

O zaman kulaklarınızı bir kontrol ettirin derim; çünkü ben bebeğin ağladığını duyduğumdan eminim.

Mutfak kapısından dışarı süzülüp gizlice koridora ilerleyerek çocuk odasına varıyorum. Kapı hafif aralık – tam da başımı içeri uzatabileceğim kadar. Gece lambasından koyu renkli ahşap mobilyalara, sallanan sandalyeye ve köşeye yığılmış pelüş hayvancıklara yumuşak bir ışık vuruyor. Kulak kabartıyorum. Duyduğum tek ses, James'in derin ve düzenli nefes alıp verişi.

Demek ağlama değilmiş. Ama... mademki buraya kadar geldim, şöyle bir göz atmamın zararı olmaz, değil mi? E, herhalde olmaz.

Noel sabahı güneş doğmadan gizlice alt kata inen bir çocuk gibi, yavaş adımlarla içeri giriyorum. Beşiğin yanında dikilerek oğlumun uyumasını izliyorum. Yüzümde kendiliğinden bir gülümseme beliriyor. O kadar şirin bir bebek ki.

Sırtüstü uzanmış, başını sağa çevirmiş, yumruk yaptığı elini de koyu renk saçlarının üzerine götürmüş. Üzerinde koyu yeşil, pamuklu bir tulum var. Parmağımı o yumuşacık yanağında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

James ne irkiliyor, ne de kıpırdanıyor. O yüzden onu seyretmeye devam ediyorum – sırf nefes alıp vermesini izlemenin bile bu kadar güzel olması biraz manyakça aslında.

Onu doya doya seyrettikten sonra kapıya doğru bir adım atıyorum.

O anda korkunç bir şey oluyor.

Eh, bunu beklemem gerekirdi aslında.

Evet, James başını sola çeviriyor, ayaklarını savuruyor ve o sevimli yüz hatları kasılıyor. Sonra – yumurtadan yeni çıkmış yavru bir kuş gibi – bir çığlık koyuveriyor.

"Vaaaaaaaaaa."

Gözlerim bir an kapıyla onun arasında geziniyor ve James ikinci bir haykırış koparıyor.

"Vaaaaaaaaaaaaaa."

"Kahretsin. Şşşt," diye fısıldıyorum. "James...." Onun karnını okşuyorum. "Şşşt, hadi uyu bakalım."

Tabii ki bu hiçbir işe yaramıyor.

"Vaaaaaaaaaaaaaaaa."

Boş versene. Onu kucağıma alıp omzuma yaslıyorum. "Sessiz olsan iyi olur, dostum. Annen beni burada bulursa, bana bir daha kim bilir ne zaman verir."

Zaten şu aralar öyle bir şey yaptığımız yok gerçi. Doktor iki haftadan önce buna izin vermeyecek. O ana kadar gayet katı bir geçiş yasağı var. Ağzımı kullanmama ya da ona sürtünmeme bile izin yok. Roberta, rahminin kendisine

gelmesi için orgazmdan kaynaklı spazmların yasak olduğunu söyledi.

Şimdi durumu anlamışsınızdır. Tabii oğlumun bir şeyden anladığı yok. Anlıyorsa da, umurunda değil gibi görünüyor.

"Vaaaa, vaaa, vaaaaaaaaaaaaa."

O sırada Kate, yüzünde haklı olarak öfkeli bir ifadeyle eşikte beliriyor. "Kıllarına veda öpücüğü ver, Drew."

Gülüyorum. "Ne var? James'in ağladığını duydum – senden önce geldim."

Yalan söylediğiniz kişi, söylediğiniz şeyin yalan olduğunu zaten biliyorsa, yalan söylüyor sayılmazsınız.

Kate bezgin bir tavırla iç çekiyor ve bebeğe uzanıyor. "Bana ver"

James'i göğsüme bastırarak topu saklamaya çalışan bir futbolcu gibi arkamı dönüyorum. "Hayır, ben ilgileniyorum. Sen gidebilirsin."

"Sen onu sakinleştiremezsin."

"Sürekli onu kucağına alan sen olursan tabii sakinleştiremem." Haykıran bebeğin başına bir öpücük konduruyorum. "Ben hallederim, Kate. Sen git banyo falan yap."

Yeni doğum yapmış bütün kadınlar bunu istemez mi?

"Ne yani, kokuyor muyum?"

Yok artık, daha neler.

"Hayır... Onu ben uyandırdığıma göre, ben uyutacağım."

Tedirgin bir tavırla elini James'in sırtında gezdiriyor. "Pekâlâ. Ama... bir şeye ihtiyacın olursa, seslen."

Ona küçük bir öpücük veriyorum. "Başımızın çaresine bakarız."

Nihayet gülümsüyor ve odadan çıkıyor.

Söz konusu bebekler olduğunda çoğu erkek beceriksizdir. Bu, ya deneyimsiz olmalarından ya da kalıcı hasara yol açacak bir şey yapacaklarından korkmalarından kaynaklanır. Bize tamir edilmesi gereken bir cihaz verin; pek haşır neşir olmasak bile onu parçalarına ayırır, sorunu çözer, parçaları birleştiririz.

Bebekler mi? Onların parçalarını birleştirmek o kadar kolay olmuyor ne yazık ki.

Üstelik dikkat etmemiz gereken bir sürü tehlike var – hassas noktalar, kafalarını dik tutamamaları, göbek delikleri... hele ki sünnet olayına hiç girmeyeyim. Erkekler birkaç işi bir arada yapamaz, hatırladınız mı?

O yüzden bebeklerle annelerinin ilgilenmesi genellikle en iyisidir.

Genellikle – ama bu beni kapsamıyor. Çünkü ben Mackenzie'den antrenmanlıyım. O daha bebekken uyku düzeniyle uğraşmak dışında her şeyi öğrenmiştim. Bir erkek, minik bir bebeğin altını değiştirebiliyorsa, elinden gelmeyecek hiçbir şey yoktur. Bu deneyime sahip olduğumdan ve normal hayatta da elimi attığım her şeyi başardığımdan, James'in ağlaması gözümü korkutmuyor. Babalığın eğlenceli yanlarından biri sayılmaz ama bunun altından kalkabilirim.

Onu omzumdan aşağı kaydırarak kollarıma alıyorum.

"Vaaaa, vaaaa, vaaaa..."

"Hey, ahbap, bu gözyaşları ne böyle? Ağlamana gerek yok – seni hemencecik uyutacağım."

Şifonyerden emziğini alıp James'in ağzına tıkıştırıyorum. Mızıldanarak birkaç kez emiyor ama sonra gerçek meme olmadığını fark edip emziği ağzından fırlatıyor. Neyse ki yere düşmeden yakalıyorum.

Geçip sallanan sandalyeye oturuyorum. "Evet, istediğinin bu olmadığını biliyorum. Seni suçlayamam – annenin göğüsleri bir harika. Ama... elindekiyle idare etmeyi öğrenmelisin. Şu anda sana sunabileceğim en iyi şey, bu küçük plastik."

Emziği tekrar ağzına yaslıyorum. Bu kez karşı koymuyor ve hızlı hızlı emmeye girişiyor. Bir an için gözleri kapansa da gözkapakları hemen açılıyor – anlaşılan yorgun ama direniyor. Sandalyede ağır ağır sallanarak düzenli bir ritimle sırtını sıvazlıyorum.

"Baban bugün neler yaptı, duymak ister misin? Yeni bir uygulama keşfeden bir adam için elli milyon dolarlık bir şirket kurdum. Herif mankafanın teki. Büyüdüğünde, sen de dünyanın mankafalarla dolu olduğunu göreceksin. Neyse, bizim bu mankafa anlaşmayı pek beğenmedi, o yüzden babanın bunun hangi açılardan iyi bir anlaşma olduğunu anlatması gerekti. Önce şunu gösterdim ki..." diye fısıldıyorum ona yatıştırıcı bir sesle.

Devamını dinlemek istemezsiniz herhalde, öyle değil mi? Neyse, şu kadarını söyleyeyim ki, yirmi dakika içinde James'in uykuya daldığını görüyorum. Onun alnına bir öpücük kondurarak beşiğine yatırıyorum. Sonra kız arkadaşımla doğru düzgün vakit geçirme arzusuyla salona geçiyorum. Kate'i yanında hâlâ yarı yarıya dolu olan çamaşır sepetiyle kanepede otururken buluyorum.

İlk anda benim geldiğimi fark etmiyor – üstelik artık çamaşır katlamakla da uğraşmıyor. Elinde bir çift bebek çorabıyla gözlerini boşluğa dikmiş, derin düşüncelere dalmış bir halde oturuyor.

Şunu söyleyeyim; hayatınızdaki kadın aklından ciddi bir şeyler geçiriyorsa, bu kötüye işarettir.

İhtiyatlı bir tavırla onun yanına oturuyorum. "Bebek uyudu."

Yüzündeki ifadesiz bakış değişmiyor. "Sevindim."

"Kate? İyi misin?"

Aklı her neredeyse, oradan dünyaya dönüp bana bakıyor ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyor. "Ah, evet. Evet, gayet iyiyim."

İyiyim – bu kelime de uyarı işareti.

Hoşbeşle vakit öldüremeyeceğim. "Geç bu lafları – ne oldu?"

Kate dikkatini elindeki çoraplara veriyor. "Fark ettim ki... artık hayatım böyle olacak."

Sözlerinin altında yatan gizli kadınsal mesajı çözmeye uğraşıyorum ama bu imkânsız. "Tamam... yani...?"

"Çamaşır katlamak, bulaşık yıkamak, öğleden sonra yürüyüşe çıkmak, bebeği uyutmak, bezini değiştirmek... artık hayatım bundan ibaret. Beni bekleyen başka hiçbir şey yok."

"İyi ama sonsuza dek bez değiştirmeyeceksin ki. Hem iki hafta sonra seni tekrar tatmin edebileceğim – bence bunu bekleyebilirsin."

Gönülsüzce de olsa onu güldürmeyi başarıyorum. "Ben korkunç bir insanım."

Onun omzunu sıvazlıyorum. "Sen korkunç bir insansan, ben resmen boka batmışım demektir."

Bu sefer gülümsemesi daha içten. "James'i çok seviyorum, Drew. Hatta sevgi... bu kelime, hislerimi anlatmaya yetmiyor."

Başımı sallayarak onu onaylıyorum; çünkü anne baba olan herkes gibi ben de ne demek istediğini gayet iyi biliyorum.

"Ayrıca ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Çoğu kadın, bütün gün çocuklarının yanında kalabilmek için her şeyini verir. Yaşadığım her şey için şükran duyuyorum ama elimde kalan tek şeyin bu olacağını hiç düşünmemiştim."

Ve gözlerinden yaşlar inmeye başlıyor.

James'in doğumunu izleyen günlerde, durmadan ağlayıp duran tek kişi bebek değildi.

Kate de hiç kendisinde sayılmazdı.

Karmaşık hormonların kadınların kişiliğine etki edebildiğini bildiğimi sanıyordum ama meğer bir boktan haberim yokmuş. Hamilelik hormonları bambaşka bir olaymış. James çok güzel bir bebek olduğu için ağlıyordu, beni çok sevdiği için ağlıyordu, ben onu çok sevdiğim için ağlıyordu. James ağladığında, uyuduğunda, hatta hapşırdığında ağlıyordu. Doğumdan iki gün sonra hamilelikte aldığı tüm kiloları veremediği için ağlıyordu; çünkü şu uyuz, kendini beğenmiş ünlüler kadınlara öyle yapmaları gerektiğini hissettiriyorlardı.

Oğlumun ağlama krizlerine alışmış olsam da, Kate'in gözyaşlarını görmeye asla dayanamam.

Kate yanaklarından inen yaşları silerken, göğsüm sıkışıyor. "İşe gidemediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Her sabah senin o kapıdan çıkmanı izlerken keşke onun yerinde olsam diye düşünüyorum. Daha ne kadar saçmalayabilirim?"

Sırtını sıvazlayarak ona gerçeği söylüyorum. "Hiç de saçmalamıyorsun."

Kate şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ben de işimi bırakmak istemezdim – artık ofise gidemeyecek olsam kim bilir ne hale gelirdim," dedikten sonra sorma ihtiyacı hissediyorum: "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Evde olmaya alıştığımda, yeni bir düzen oturttuğumda geçer diye düşündüm. Ama her şey daha da kötüye gitti."

İşin tuhafı, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de şu anki düzenimizden çok memnun sayılmam."

Neyse ki gözyaşları kurumuş. Göğsümdeki sıkışmanın gevşediğini hissediyorum. "Öyle mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "En güzel şeyleri kaçırıyorum. Günlerce James'i bir dakika bile uyanık görmediğim oluyor. Berbat bir şey bu. Geçen gün ilk gülümsemesini göremedim mesela."

Beni rahatlatmaya çalışıyor. "Sadece gazı vardı, Drew."

"Herhalde yani; oğlan çocukları gaz çıkarmanın komik olduğunu düşünür."

"Sana video attım ya."

Başımı iki yana sallıyorum. "Aynı şey değil ki. Böyle giderse her şeyi kaçıracağım – ilk konuşmasını, ilk adımlarını, işerken bir şeyleri hedef alabileceğini fark etmesini – hiçbir önemli anı göremeyeceğim."

Kate elimi avucuna alıyor. "O zaman... Ne düşünüyorsun? Haftanın yarısında sen mi evde kalmak istiyorsun?"

Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, en başından beri istediğimin bu olduğunu anlıyorum. "Haftanın yarısında sen çalışırsın. Ben pazartesileri, çarşambaları ve cumaları işe giderim... ne de olsa bu evin erkeği hâlâ benim... sen de salıları ve perşembeleri çalışırsın."

"Müşterilerimizin bazıları bundan hiç hoşlanmayacak. Jefferson Industries'in CEO'su tam bir göt – epey sorun çıkaracağını düşünüyorum."

Sanki umurumdaydı da. "Şirketin bundan hoşlanmayanları kaybetmemesi için elimden geleni yaparım. Onları Jack'e ya da Matthew'a paslarım – birkaç müşteri kaybetsek de babam bunu dert etmez. Akrabalık ilişkilerinin de kendine göre avantajları var, Kate. Bence bunu kullanmalıyız."

"İkramiyelerimiz epey azalacak."

Omuz silkiyorum. "Alt tarafı para."

Eğer başka gelir kaynaklarınız ve yatırımlarınız yoksa, bu tavrı benimsemenizi tavsiye etmem. Ama bende bunlar gani gani olduğu için... böyle bir özgürlüğüm var.

"Altı, yedi yıl sonra James okula başlayınca, ikimiz de her gün çalışmaya devam edebiliriz. Tabii o arada birkaç çocuğumuz daha olmazsa – onların dünyaya gelmesine sebep olan şey de yapmayı en çok sevdiklerimiz listesinin başında yer aldığına göre, öyle bir ihtimal de var tabii."

Gözlerinde eve döndüğümde göremediğim türden bir ışık var. Bunun sebebi olduğumu bilmek, kendimle gururlanmama yol açıyor – buna alışık olmadığımdan değil tabii ama şu durumda özellikle harika bir his bu.

Kate hevesle elimi avucunda sıkıyor. "O zaman kararımız bu mu? Kesin bu mu?"

"Yarın James'i de alıp beraber ofise gideriz ve babamla, George'la ve Frank'le oturup konuşuruz."

Kate kendisini kucağıma atarak kollarını boynuma, bacaklarını da belime doluyor. "Çok heyecanlıyım!"

"İki hafta sonra Roberta'dan izin koparmak için olduğun kadar heyecanlı mısın?"

Kate gözlerini kısıyor. "Ah... o kadar değil – ama sayılır."

Sonra öpüşmeye başlıyoruz. Üzerimde Kate'le kanepeye sırtüstü uzanıyorum.

Dudaklarını kulağıma doğru kaydırıyor. "Seni seviyorum," diye bir nefes koyuvererek dilini kulak gezdiriyor. Midemde bir sıcaklık duyuyorum ve şehvet duygum kalçalarıma, kollarıma, bacaklarımın arasına yayılıyor.

Ona karşılık veriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kate dudaklarını boynuma indirerek usulca tenime sürtüyor. "Hayatımızı da seviyorum."

Elimi saçlarında gezdirerek topuzunu gevşetiyorum ve saç tutamları omuzlarına dökülüyor. "Ben de."

O, yere, dizlerinin üzerine çökerken, ben de doğruluyorum ve bacaklarımın arasına sokuluyor. O koyu renkli gözlerinde aç bir ifade ve yüzünde haylaz bir gülüşle bana bakıyor.

Kate fermuarımı çözerken pantolonu indirmesini kolaylaştırmak için hafifçe kalçalarımı kaldırıyorum. Ağır ağır boxerımı indiriyor ve aletim sabırsızca ileri fırlıyor.

"Bunu da seviyorum." Kate dilini onun üzerinde gezdiriyor.

O güzel yüzüne ve hınzır sırıtmasına bakıyorum. "Ben de onun senin ağzında olmasını seviyorum."

Gülerken dudakları tenime sürtünüyor ve vücuduma yayılan hisle bacaklarımın titrediğini hissediyorum. Sonra

beni ağzına almadan dudaklarını üzerimde gezdirmeye başlıyor. Kendimden geçmek üzereyken dudaklarını aralayıp beni nemli dudaklarının arasına alıyor.

Başım geri savrulurken bir inilti koyuveriyorum.

Beni emmeye devam ederken aklımı yitirir gibi oluyorum. Hızlıca beni bir an önce doruğa ulaştırmasını mı, yoksa bu tatlı işkenceyi saatlerce sürdürmesini mi istiyorum, bir türlü karar veremiyorum. Günlerce bile olabilir hatta.

Beni tamamen ağzına aldığında duraksayarak usulca bir nefes koyuveriyor.

"Ahh..." diye tıslıyorum.

Kate bu işte öteden beri son derece başarılı – kesinlikle doğal bir yeteneği var. Ama son senelerde bu becerisi kesinlikle akıl almaz ölçülere ulaştı. Olanca hâkimiyetiyle bir maestrodan farksız. Reflekslerini kontrol altına almayı öğrendi ve bundan gerçek anlamda keyif alıyor.

Bir seferinde bana bunun kendisini güçlü hissetmesini sağladığını söylemişti. Beni mutlu ederken yüzümü seyretmenin, kendisinin bana verdiği zevkin izlerini görmenin. Bu epey doğru bir gözlem; çünkü şu an tamamen Kate'in merhametine kalmış durumdayım.

Olmak isteyeceğim başka bir yer düşünemiyorum zaten.

Beni sertçe emmeye devam ederek dilini üzerimde gezdiriyor ve sonra hızlı hızlı aşağı yukarı gidip gelmeye başlıyor. Ağzının ıslaklığını ve dişlerinin sürtünmesini hissediyorum. Yanakları inip kalkıyor.

İnildeyerek, küfürler savurarak onun ismini sayıklıyorum.

Saçlarına yapışarak onu kendi istediğim hızla hareket ettiriyorum ve bu keyifle mırıldanmasına yol açıyor.

"Evet, bebeğim, işte böyle. Harikasın," diye bir nefes koyuveriyorum.

Kate'in dudakları büzüşürken başı daha hızlı hareket ediyor.

"Kate, kendimi daha fazla tutamayacağım."

Ona sıkıca yapışıyorum ve duyduğum zevkle vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Dişlerimi gıcırdatırken kalçalarımı ileri bastırıyorum. Kate de iniltileriyle bana karşılık veriyor.

Dilini son bir kez üzerimde gezdirirken keskin nefesler alıp veriyorum. Sonra Kate gülümseyerek doğruluyor ve kucağıma yerleşiyor. Tamamen gevşemiş vaziyette yayılıyorum. Şarabı boş versenize; iş yerinde uzun bir günün ardından rahatlamanın en iyi yolu oral seks.

Bir de karşılığını verebilseydim, her şey daha da güzel olacaktı.

Kate'i kollarıma alırken, ona borçlu olduğum orgazmlara bir yenisini daha ekliyorum. Galiba... on beş oldu. Roberta bize izin verir vermez, o gece hepsini aradan çıkarmayı planlıyorum. Hiç merak etmeyin – onu ıslak tutmayı başardığım sürece, çok fazla orgazm olmanın fiziksel bir tehlikesi yokmuş. Sordum da oradan biliyorum.

"Sanırım söylediğin gibi banyoya gireceğim," diye mırıldanıyor. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Parmak boğumlarımı çenesinde gezdiriyorum. "Şu an en çok istediğim şeylerden biri sana eşlik etmek."

"Sırtımı yıkamak gibi şeylerden mi bahsediyorsun?"

Dudaklarımı onunkilere sürtüyorum. "Pek çok yerini yıkamak istiyorum."

Ne yazık ki, bu akşam elimden gelen tek şey onun sırtını yıkamak ve omuzlarını ovalamak olacak. Ama şimdilik bu kadarı da yeter.

Kucağımda bacaklarını çıplak belime dolamış olan Kate ile ayağa kalkıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

~ ~ ~

Evde hem annenin hem babanın çalışması konusu her zaman yolunda gitmiyor – bazen programlarımız birbiriyle çakışıyor, bazen de iş stresinden olaylar patlak veriyor. Ama bir şekilde idare ediyoruz.

Neyse, nerede kalmıştık? Şu harika sevişme sahnesine geçmeden önce?

Aynen – elimi James'in bezine gömmüştüm. Ağzınızla nefes almayı deneyin – kokuyu duymamanıza yardımcı oluyor.

"Yüce Tanrım, seni ufaklık... Dün gece ne yaptın böyle? Yataktan kaçıp biftek mi yedin?"

Bunun sonucunda çağımızın en büyük icadına yöneliyorum. Yok, internet değil. Otomobil de değil. Doğum kontrol hapından da bahsetmiyorum – gerçi o da epey önemli. Geçen yüzyılın getirdiği en büyük

yenilik, bebek bezi çöpü oldu. Kesinlikle hayat kurtaran bir icat.

Zehirli atığı o kutsal kutuya atıyor ve kapağını çabucak kapatıyorum. Sonra sıcak ıslak mendillerle James'i temizleyip bebek pudrasını döküyorum. Sonra dolaba yönelip ona kıyafet çıkarıyorum. Siyah bir gömlek, kot pantolon ve Nike spor ayakkabılar. Bir erkeği gösteren kıyafetleridir – oğlan çocukları için de aynı şey geçerli. İlk izlenim çok önemlidir. Kum havuzunda çocuğunuzu kıçının üstüne oturtmalarını mı *istiyorsunuz?* Ona şu süt çocuğu işi süveterlerden giydirin. Sonra vah vah dersiniz. James ise havalı bir çocuk – ona öyle olduğunu gösterecek kıyafetler seçmeye de özen gösteriyorum.

James'in saçlarına jöle sürüp dişlerini fırçalıyorum – ve tükürme tekniği üzerine bazı faydalı ipuçları veriyorum. Sonra onu uçak yaparak mutfağa götürüyorum ve mama sandalyesine oturtuyorum.

Sonra mı? Kahvaltı var. Mısır gevreğini ne kadar sevdiğimi hatırlıyorsunuz, değil mi? Hiç değişmedim. Kendime ekstra marşmelovlu Lucky Charms hazırlıyorum.

Peki ya oğluma? Lucky Charms falan yok.

Şu *Kahvaltı Kulübü*'ndeki çocuklar ne dediklerini iyi biliyorlarmış. Ayrıca iyiden iyiye kendi annelerimizle babalarımıza benzemeye başlıyoruz. *Bakarız* ve *Çünkü ben öyle diyorum* gibi cümleler bir anda kafanızda

beliriyor ve ağzınızdan çıkıveriyor. Çok rahatsız edici bir şey. Sanki içinize şeytan girmiş gibi!

Neyse, James'in kahvaltısı ne mi? Organik elma dilimleri ve tam tahıllı Cheerios – tabii ki şekersiz.

Biliyorum, biliyorum – tam bir ikiyüzlüyüm. Ne yapalım yani? Çocuk neler kaçırdığını bilmiyor ki. Bilse de, bunları ağzına tıkıştırırım. Çünkü sağlığına yararlı. Bir gün bu yüzden benden nefret etmeye karar verirse de, yapacak bir şey yok.

Çünkü zaman zaman baba olmak insanı epey zorluyor. Zorlamıyorsa da, bir şeyleri doğru yapmıyorsunuz demektir.

Tepsiye Cheerios döküyorum ve mutfağına ortasına kadar geriliyorum. "Hey, James, hazırlan."

James ağzını kocaman açarak bekliyor. Parmaklarımın arasına bir Cheerios tanesi alarak dizlerimi büküyor ve basket topu sürüyormuşçasına elimi zıplatıyorum. "Üç saniyelik hücum süresi kaldı, bir sayı gerideler, Evans topu alıyor. Sola gidecekmiş gibi yapıyor, içeri giriyor, basket atıyor..."

Yüksek bir kavis vererek Cheerio'yu atıyorum ve doğrudan James'in ağzına giriyor.

"Basket! Taraftarlar çıldırıyor!"

James iki elini kaldırıyor. "Oley!"

Ona bir beşlik çakıyorum. Gördünüz mü – size söylemiştim. Çok havalı, öyle değil mi? Ağzıma bir kaşık

mısır gevreği tıkıştırdıktan sonra ikinci atış için hazırlanıyorum. O sırada Kate elinde telefonuyla mesaj yazarak mutfağa giriyor.

Hamilelikte aldığı kiloları vermeyi o kadar dert etmişti ya? Resmen boş yere. Ona bir baksanıza – siyah yoga pantolonu daracık kalçalarını kavramış, lacivert renkli Penn State tişörtü dümdüz karnını ve bronz kollarını sergiliyor. Saçlarını atkuyruğu yapmış. Yüzünde çilek tadındaki parlak ruju dışında hiçbir makyaj yok.

Mükemmel.

Kate hâlâ o sade, çabasız güzelliğini koruyor. Seksi görünmek için uğraşmasına gerek yok – zaten öyle. James'in mama sandalyesinin yanına geçerek Kate'in başını kaldırıp bana bakmasını bekliyorum.

Evet, şurası kesin: Çocuklar doymak bilmez bir kara delik gibi ilişkilerdeki seks dürtüsünü yok ediyorlar. O yüzden alevleri canlı tutmak önemli. Yanında bebeğiyle duran üstsüz bir erkek görüntüsü ise her nedense tüm kadınların hoşuna gidiyor.

Lafıma inanın – plajda bu yüzden bana sarkıntılık eden çok oldu. Kadınların Viagra'sı gibi bir şey bu.

Erkekler için ise durum farklı. Bebekler illa olumsuz bir etki yaratmamakla beraber, yanında bebeği olan bir kadın görünce insanın aklına ilk gelen şey o kadına ilişkin hayaller kurmak olmuyor. Çünkü içten içe tüm erkekler hâlâ oğlan çocuklarından farksız.

Tüm ilginin bizim üzerimizde olmasını istiyoruz. İşin gerçeği bu, ne yapalım.

Kate'in bakışlarını üzerimde hissediyorum ve James'in ağzına bir dilim elma uzatıyorum. Sonra kollarımı gererek – kaslarımı belirginleştiriyorum – ona güzel bir manzara yaratıyorum. Ah, evet – kesinlikle işe yarıyor. Şimdiden ilgisini çektiğimi görebiliyorum. Başını nasıl eğdiğini, beni süzerken gözlerinin nasıl parladığını görüyor musunuz? Dudaklarının nasıl aralandığını, nefesinin hızlandığını?

Az önce yapmayı bitirdiğimiz şeyi hatırlıyor – tabii bir de tekrar ne zaman yapacağımızı düşünüyor.

"Annecik!"

Kate'in bakışları James'e kayıyor ve gülümsemesi değişiyor – artık yüzünde seksi değil, tatlı bir ifade var. "Hey, küçük adam."

Yanımıza gelerek kendisine bir dilim elma alıyor. "En sevdiğim iki erkek bugün nasıllar?"

"Şimdilik gayet iyi." Başımla elindeki telefonu işaret ediyorum. "Olay nedir?"

"Billy'nin menajerine Steven ile Alexandra'nm adresini mesaj atıyorum. Ona verilen adres, Bronx'un ortasındaki bir rehinciye aitmiş. Bununla bir alakan yok, değil mi?"

Annemle babam o hafta sonu torunlarına bakmakla meşgul olacak. Steven'la ablamın iki çocuğu,

bizim ise tek çocuğumuz olduğundan, herkes onların evinde toplanacak ve havaalanına aynı arabayla hep birlikte gideceğiz.

Hemen masum bir hava takınıyorum. "Kim, ben mi? Yok artık, daha neler."

Kate'in yüzünde hiç de bana inanmış gibi bir ifade yok. "Havaalanına gidecek arabayı kaçırabilirdi. Hatta uçağı da."

"Evet, çok yazık olurdu."

"Ayıp ediyorsun, Drew."

"Nihayetinde geliyor işte, öyle değil mi? Bence eski erkek arkadaşının bekârlığa veda partime takılmasına izin vermek bile ayıp kavramının çok ötesinde."

Kate savunmaya çekilircesine ellerini kaldırıyor. "Sürekli onunla benim ne kadar yakın olduğumuzdan yakınıp duruyorsun ama *sen* biraz çaba gösterseydin, bana bu kadar bel bağlamazdı. Hem Billy'nin pek fazla erkek arkadaşı yok."

"Nedense hiç şaşırmadım. Karı kılıklının teki – kızlar da hep bir arada takılır zaten."

Kate gözlerini deviriyor.

O sırada James sohbete katılmaya karar veriyor. "Kaaaayı."

Kahretsin. Bu olmadı işte.

Ama yine de gülesim geliyor. Nasıl gelmesin ki?

Kate kaşlarını çatıyor. "Harika."

Çoğu çocuk, on bir aylık oldukları sırada konuşmaya başlar. Benim oğlum bir dahi olduğu için, ilk kelimesini dokuz aylıkken söylemişti. Hem de *anne* ya da *baba* gibi sıradan bir şey değildi.

James'in ilk kelimesi *bok* idi. Kate bundan hiç hoşnut olmamıştı tabii.

Aramızda kalsın ama yine de ucuz yırttık. *Çok* daha kötü bir şeyler söyleyebilirdi.

Kate, James'e dönerek onu usulca uyarıyor. "Hayır, James."

James anlamaya çalışarak kafasını iki yana sallıyor. "Kaaayı yok?"

Ben iyice kopuyorum. Kate ise bana ters ters bakarak ellerini kalçalarına yaslıyor. "Evet – ayrıca baban gülmeyi kesmezse babana da karı yok."

James'in gözleri büyüyor ve çocukcağız beni uyarmaya çalışıyor. "Kaaayı yok, baba."

Şimdi gülmekten bayılacağım.

Kate ellerini havaya savuruyor. "Çok iyi ya! Şimdi iki gün boyunca annenle babanın yanında argo konuşup duracak. Annen ne düşünecek peki?"

Biraz da olsa kendimi tutmayı başarıyorum ve gülümseyerek onun avucuma alıp göğsüme bastırıyorum. "İlk argo konuşan çocuğu yetiştiren kişi annem olduğuna göre, senin halinden anlar diye düşünüyorum."

Kate sırıtıyor. "Bence bunu hak ediyorum. Siz ikinizin arasında aklım nasıl başımda kalıyor, hayret doğrusu!"

"Olay, seks. Kuru üzümler doğanın sunduğu şeker ise, sevişmek de sunduğu antidepresandır. İnsanın akıl sağlığını koruması için en faydalı yol."

Orgazm giren eve doktor girmez hesabı.

Kate şüpheli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Tabii ki öyle. Hatırlarsan ben hamileyken de sık sık oral seks yapan kadınların gebelik zehirlenmesine yakalanma ihtimalinin daha düşük olduğunu söylüyordun!"

Ona parmağımı uzatıyorum. "O tamamen gerçekti! O konuda bir makale okumuştum."

Bu nasıl harika bir şey? Öncesinde pek emin değildim belki ama sonradan iyice aklıma yattı – Tanrı da bir erkek olmalı.

"Hangi dergide okudun? *Playboy*'da mı?"

"*Men's Health*'te."

James dışlandığını hissederek beni tekrar güldürmeye çalışıyor. "Kaaayı!"

Onun saçlarını karıştırıyorum. "Şimdi gösteriş yapmaya başladın işte."

Kate onu sandalyesinden kaldırarak kucağına alıyor. "Kahvaltını bitirdin mi, bebeğim? Anneyle şarkı söylemek ister misin?"

James ellerini çırpıyor.

James'in sevdiği ve sevmediği şeylerin çoğu bana çekmiş. Brokoliden nefret ediyor. Kadın spor muhabirlerine uyuz oluyor. Televizyonda artistik buz pateni görmeye tahammülü yok. Ama Kate'in sesini seviyor.

Ah – bir de göğüslerini. Yüzünü annesinin göğüslerine gömmek için nasıl eğiliyor, görüyor musunuz?

Omzunu dürtüyorum. "Dostum, o işler geçti artık – onları sana borç vermiştim. Artık ödeneğin kesildi."

Kate doğumunu izleyen ilk sene boyunca James'i emzirdi. Ama onu sütten kesmek tam bir cehennem azabıydı. Gerçi çocuğu suçlamıyorum – Kate bana artık göğüslerine dokunamayacağımı söyleseydi ben de yaygarayı koparırdım.

James'in küçük yüzü buruşuyor – *Kehanet* filmindeki Damien gibi.

İki eliyle Kate'in omuzlarına tutunarak bağırıyor. "Benim! Benim annem!"

Onu biraz kendime doğru çekiyorum. "İşin aslı, o ikimize de ait, dostum. Paylaşabiliriz. Ama bunlar?" Kate'in göğüslerini işaret ediyorum. "Bunlar benim."

James sesini yükseltiyor. "Hayıy. Benim!"

Sigmund Freud bu evde acayip eğlenirdi herhalde.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Benim annem!"

İki yaşında bir çocukla bağırma yarışına girmek pek de akıllıca bir fikir sayılmaz. İnsanın böyle bir savaştan galip çıkması mümkün değil.

Kate beni göğsümden itiyor. "Çocukla uğraşma. Git de duş al. Geç kalacağız."

Alnına bir öpücük konduruyorum. Sonra arkasından kendimi göstererek James'e doğru *benim* dercesine ağzımı oynatıyorum.

James kafama bir ahududu fırlatıyor. *Akıllı çocuk.*

Ben mutfaktan çıkarken Kate şarkı söylemeye başlıyor. Onun o yumuşak, kusursuz sesini duymak hâlâ dizlerimin bağını çözüyor doğrusu.

Sertleştirdiği yerler de yok değil hani.

Söylediği şarkıyı biliyorum – John Denver'ın bir şarkısı ama sözleri duruma göre değiştiriyor.

Çünkü jete atlayıp gideceğiz
Pazar günü döneceğiz
Ah, James, seni çok seviyoruz

Kate ağır ağır öne arkaya sallanıyor ve James'in o derin bakışlı kahverengi gözleri ona dönüyor. Annesine hayranlıkla bakıyor. Taparcasına. Büyük bir bağlılıkla.

Ben de ona her gün böyle bakıyorum.

Çok tevazu gösteren biri sayılmam. Ama ikisini öyle izleyince, kendimi mütevazı hissediyorum. Çok

şanslı. Bu kadar kutsal bir şeyin parçası olmak inanılmaz büyük bir şans.

Çünkü jete atlayıp gideceğiz
Pazar günü döneceğiz
Ah, James, seni çok seviyoruz

Gözlerimi onlardan ayırıp duşa yöneliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabah saat yediyi geçerken ablamın evine giriyoruz. Ev tımarhaneden farksız – dört bir yandan çocukların bağırtısı, yetişkinlerin konuşması, kahve fincanlarının şıngırdaması ve köpeklerin havlaması yükseliyor.

Gerçi sadece bir tane köpek var. İsmi Ayı – Great Dane cinsi bir köpek. Midilli Applejack işi planladığım gibi gitmediği için geçen Noel'de Mackenzie'ye bu köpeği almıştım. Epey yalvarma, yakarma ve pazarlık gerekmesine rağmen, Kaltak bir türlü yelkenleri suya indirip Noel için Mackenzie'ye aldığım midillinin onlarda kalmasına izin vermedi. Gerekçesi de Central Park Batı Yakası Ev Sahipleri Derneğiydi.

Bu tür derneklerle aranız yoksa sizi bilgilendireyim. Gestaponun daha yaşlı hali gibidirler – genellikle birilerinin kendilerinin onaylamadığı bir şeyler yapmasını dört gözle bekleyen sevimsiz ve kırışık kokanalardan oluşurlar.

Kapıya süslü bir çelenk asmak, yüksek sesle müzik dinlemek... veya yatak odasını ahır bölmesine çevirmek gibi şeylere takıyorlar işte.

Sisteme isyan edip evden tahliye edilme tehlikesiyle yüz yüze kalmak yerine, Steven ile Alexandra, Applejack'i annemle babamın şehir dışındaki evine götürmeye karar verdiler. E tabii benim zavallı yeğenimin evde besleyecek bir hayvanı olmayacaktı. Bunu kabullenecek değildim herhalde. O noktada devreye Ayı girdi.

Harika bir köpek. Ayrıca çok iri. Midillinin cüce kuzeni gibi bir şey.

Ama çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Ne kadar büyük bir cüssesi olduğundan da hiç haberi yok. Sürekli Alexandra'nın çantasına girmeye ya da Steven'ın kucağına oturtmaya çalışıyor – o halde nefes almak hiç de kolay sayılmaz üstelik.

Omuzlarımda James ve yanımda Kate ile içeri giriyorum. Ayı bizi içten havlamalar ve yalamalarla karşılıyor. Anne ve babamla merhabalaştıktan sonra Kate annemle beraber mutfağa yöneliyor. Bir yandan hafta sonu için James'in eşyalarını boşaltırken, diğer yandan da bir dizi talimat sıralıyor. Oğlumu yere bırakıyorum ve James köşede bloklardan kule yapmakla meşgul olan kuzeni Thomas'ın yanına doğru gidiyor.

Mackenzie ablam Alexandra'nın küçük ikizi gibiyken, Tommy'cik resmen Steven'ın kopyası. Yaşında

göre biraz çelimsiz ama uzun boylu. Koyu renk saçları, masmavi gözleri, düşünceli bir ifadesi var. Thomas'la anlaşmak çok kolay. Çok rahat bir çocuk. Oğlumun Tazmanya canavarını andıran 'yang'ına karşılık mükemmel bir 'yin'.

James şeytani bir gülüşle Thomas'ın kulesini yıkıyor ama çocukcağız hiçbir şey demeden yeni bir kule yapmaya girişiyor. Bir süre Ayı'yla boğuşmaya dalıyorum ve o sırada ablam elinde bana getirdiği sıcak kahveyle içeri giriyor.

Fincanı alıp elimle Ayı'yı gösteriyorum. "Eğitim nasıl gidiyor?" Ayı bir türlü mesanesini tutamıyor. Ayrıca bu ona sevimliliğinden bir şey kaybettirmese de, pek zeki bir hayvan sayılmaz.

"Olağanüstü – tabii amaç dokuz bin dolarlık İran halımı işeme alanına çevirmek ise."

Söz konusu halıya şöyle bir göz atıyorum. "Halıdan anlıyormuş demek. Çünkü bu iğrenç bir halı, Lexi. Ben de üzerine işemeyi düşünüyorum doğrusu."

"Aman ne komik."

Kahvemden bir yudum alıyorum. "Deniyorum."

Ablam beni bitişik yemek odasına götürüyor. "Dün gece düğün organizatörüyle konuştum ve oturma düzenini hallettim. Bir bak istersen."

Düğün...

Tamam – çoğu erkek düğün planlamasına öyle ya da böyle dahil olmaktansa bütün dişlerini çektirmeye razı olur. Bunu benden duyduğunuz için üzgünüm, hanımlar, ama renkler, masa süsleri ya da kahrolası davetiyelerin kabartmalı yazıları falan hiç umurumuzda değil. Öyleymiş gibi davranmamızın tek sebebi, aklımızı peynir ekmekle yememiş olmamız ve sizi başımızdan savmak istememiz.

Gelin güzel göründüğü ve kokteyl saatinde şu mini sosisli sandviçlerden servis ettikleri sürece, bizim için sorun yok.

O yüzden ilk başta büyük günün tüm ayrıntılarını memnuniyetle Kate'e ve ablama bırakmıştım. Ama sonra *gösterişsiz* ve *sade, kendi aramızda bir tören* ve *çok şatafatlı bir şey olmasın* gibi şeyler kulağıma çalındı ve duruma müdahale etmek zorunda kaldım.

E, bir Olimpiyat yarışçısı altın madalya kazanınca *sade, kendi aralarında bir tören* yaptıkları nerede görülmüş, canım?

Yok artık, daha neler!

Adamlar konfeti yağmurları eşliğinde efsane bir geçit töreni düzenler.

Kate bundan bile fazlasını hak ediyor üstelik. Herkesin, hatta ailemin bile imkânsız olduğunu düşündüğü bir şey başardı. Beni kafaladı. Erişilemez, büyük ödül, mega milyonluk ikramiye.

Bunu kutlamamız gerek. Hem de nasıl.

Hem bir kadının düğün gününün özel ve unutulmaz olması gerekir. Kaç kere evlenecek? Özellikle Kate'in durumunda bunun bir kere olacağını biliyoruz; çünkü James doğduktan kısa süre sonra, aramızda ikimizden birisi nalları dikerse ne yapacağımıza dair upuzun bir tartışma geçti. *İki Şehrin Hikayesi*'nde, *"Yaptığım çok, çok daha iyi bir şey,"* diyen adamı duymuşsunuzdur. Sevdiği kadın başka bir adamla yaşasın diye kendisini feda eden adamı.

Bir işinize gidin be! Başına ne geldiyse hak etmiş. Ben öylelerine benzemem.

E, herhalde Kate'in mutlu olmasını istiyorum. Tamam da, *benimle* mutlu olsun. Ya da hiç kimseyle olmasın. Ondan önce ben öbür tarafı boylarsam, hayatını kendi başına sürdürmesi gerekecek.

Bekâr olarak.

Erkeklerden uzakta.

Çünkü başka biriyle takılırsa, hatta oğlumdan herifin tekine baba demesini isterse, vallahi ona musallat olurum. Sonsuza dek. Şu *Garez*'deki gibi.

Amma da yaptın, diyorsunuz, değil mi? Aman şuna bakın; ne kadar da bencil, sahiplenici, egoist falan filan?

İyi de, neden şaşırdınız ki?

Neyse bizim düğüne dönelim. Ben dizginleri ele aldıktan sonra, işler epey değişti – hiçbir masraftan

kaçınmadık, hiçbir detayı atlamadık. Alexandra ile ikimiz birlikte gayet iyi çalışıyoruz. Onun hiperaktif planlama ve organizasyon becerileri benim yakın kontrol yeteneğim ve o günü mükemmel kılmak için gösterdiğim kararlıkla bir araya gelince, ortaya harika bir birleşim çıktı. Büyük planlarımızı gerçeğe dönüştürmek için şehrin en rağbet gören düğün organizatörü Lauren Laforet'ten de destek aldık.

Prens William'la Kate de neymiş? *Amatörler.* Bizimki yüzyılın düğünü olacak. Orası kesin.

Yemek masasına Four Seasons'ın balo salonunun bir modeli serilmiş. Üzerinde düzinelerce minyatür masa ve isim etiketli yüzlerce sandalye kusursuz bir şekilde dizilmiş halde.

Çok etkileniyorum. "Harika olmuş."

Alexandra yüzüne düşen sarı saç tutamını geri iterek, çalışmasını inceliyor. "Biliyorum."

Masalardan birinin düzgün durmadığını fark ediyorum. Tam o konuda yorum yapacakken, içeriden duyduğum gürültüler sebebiyle yeni gelenlerin olduğunu anlıyorum ve kimmiş diye bakmak için kapıdan uzanıyorum.

"Haav! Haaaav!"

Gelenler Brangelina[4]'ymış meğer. Diğer bir deyişle, Matthew ile Delores. Bu takma adın ne ayak olduğunu merak ettiniz, değil mi? Anlatırım.

"Çekil üzerimden, seni canavar!"

Ayı nedense Dee-Dee'ye acayip takık. Ciddi anlamda. Her fırsatta onun üzerine saldırmaya çalışıyor. Belki kızışmıştır, belki de onun kıçının kokusunu seviyordur. Belki içgüdüleriyle onun hayvansı davranışlardan hoşlanan bir ucube olduğunu sezmiştir – bilemiyorum. Nedense neden işte.

Hayatımda gördüğüm en komik şeylerden biri.

"Matthew, yardım et! Beni yalıyor! Üzerime salyalarını akıtıyor!"

"Otur, Ayı!"

Steven ortaya çıkıp huysuzlaşan köpeği odadan çıkarıyor. Dee-Dee üstünü başını düzeltiyor – boyundan bağlamalı, yeşil renkte, ipek bir tulum giymiş ve üzerine mavi bir pançe almış. Ayağında gümüş renkli topuklu ayakkabılar var. Bana çilek sarısı saçlı, ela gözlü bir tavus kuşunu andırıyor.

Matthew samimi bir tavırla kolumu sıvazlıyor. "Merhaba, dostum."

"Merhaba, merhaba."

---

4 Ünlü çift Brad Pitt ve Angelina Jolie'den bahsederken kullanılan, ikilinin isimlerinin birleşiminden oluşmuş bir lakap (Çev.)

O sırada Mackenzie içeri giriyor. Onu son gördüğünüzden bu yana epey boy attı – uzamayı kestiğinde muhtemelen 1.55 olacak. Sarı, hafif bukleli saçları hâlâ uzun. Üzerinde mavi kot pantolon, Converse ayakkabılar ve pembe renkli bir Yankees forması var. Dokuz yaşına bir ay kaldı – bu devirde bu yaşlar ergenlik öncesi sayılıyor.

Mackenzie tam bir başyapıt – tabii hemen kendime paye biçiyorum.

Kibar, akıllı, feminen bir kız – ama örümcek görünce çığlık atmaya başlayan türden değil. Maç seyreder – hem de salağın tekinin ilgisini çekmek için değil, iki puanlık oyunun ve teknik faulün ne olduğunu bildiği için. Oje sürüyor ve gitar çalıyor. Öz güvenli ama nazik bir çocuk. Ayrıca kimsenin canını sıkmasına meydan vermiyor. Evet – her açıdan bana çekmiş.

Şu an kendim de bir oğlan babası olmama rağmen, o ilk göz ağrım. Biricik kızım. Kalbimin bir parçası daima ona ait olacak.

"Merhaba, hayatım."

Mackenzie sıçrayıp kendisini kollarıma atıyor ve bir tur atarak onu döndürüyorum.

"Merhava, Drew Dayı! Burada olduğunu bilmiyordum."

"Daha yeni geldim. Üstündeki çok güzelmiş."

O sırada koridorun ucundan Steven ile Alexandra'nın bağrışmasını duyuyorum. Doğrusu bu hiç hayra alamet değil.

"Sana onu kafesine koy demiştim!"

"Koyacaktım, ama –"

"Yapacaktım, edecektim laflarıyla bir yere varılmıyor! Tabii ya, o işi de ben yapmalıydım – buradaki her şey gibi."

"Şu zavallı triplerini bir kenara bırakır mısın artık?"

Son zamanlarda hep böyleler. Gergin. Sinirli. Hiçbirimizin gözünden kaçmadı. Birisiyle yeterince uzun süre yaşayınca, her şey sinirinize dokunmaya başlayabiliyor. Benim ablamın tavırlarının da işleri kolaylaştırdığı söylenemez. Ama sonuçta Steven öteden beri onun nasıl biri olduğunu biliyordu ve bu ona olan sevgisini hiç değiştirmedi.

Şu ana dek.

Canımı en çok sıkan şey, onun ses tonu. Sesi yorgun geliyor. Bitkin. Bezmiş.

Mackenzie gözlerini yere dikiyor.

Çenesini tutarak yüzünü kaldırıyorum. "Buralarda işler nasıl?"

İçini çekiyor. "Dramatik."

Koridorun öbür ucuna bakıyorum. "Evet, o kadarını anladım."

"Anne babalar böyle işte," diye omuz silkiyor. "Onlarla bir arada yaşamak mümkün değil ama aile velayetinden ayrılmak da pahalı ve karmaşık bir iş."

Gülüyorum. "Sana kapım daima açık, biliyorsun, değil mi? Evde senin için ayrılmış bir oda var."

Thomas'a göz atıyor. "Ama bu durumda bütün yük Thomas'ın omuzlarına yüklenir. O daha küçücük çocuk."

"Sen nesin peki?"

O masmavi gözleriyle bana bakıyor – yüzünde yaşından çok daha olgun bir ifade var. "Ben ablayım."

Eğilip onun alnına bir öpücük konduruyorum. "Bu hafta sonu onlara iyi gelecek, sana söz veriyorum. Küçük bir tatil gibi. Hem onlarla konuşup kafalarını tokuşturacağım," diye fısıldıyorum.

Bana usulca gülümserken yüzünde çabalarımı takdir ediyormuş, ancak hiçbir işe yaramayacağına inanıyormuş gibi bir ifade var. "Tamam, Drew Dayı."

Matthew, Mackenzie dışında hiçbir şeyin farkında değilmişçesine yanımıza geliyor. "İşte benim kızım!"

Mackenzie ona dönüyor ve yüzündeki gülümseme bir anda siliniyor. Burnunu havaya dikip kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir anda esen soğuk rüzgârları hissettiniz mi? Yeğenimin buz gibi tavrından olsa gerek.

"Bay Fisher, sizi tekrar görmek ne güzel. Çok iyi görünüyorsunuz."

Matthew inildeyerek dizlerinin üzerine çöküyor. 1.80'in üzerinde ve gayet yapılı olmasına karşın, yeğenimin hoşnutsuzluğu karşısında küçülmüş gibi görünüyor. "Mackenzie, beni öldürüyorsun, hayatım."

"Ne demek istediğinizi hiç anlamadım."

Matthew elini açık kahverengi saçlarından geçiriyor. "Bir gün beni affedecek misin?"

"Affetmek mi? Neden ki? Beni yanımda bir kızla büyümekten mahrum ettiğiniz için mi? Beni pipiler ormanında debelenir halde bıraktığınız için mi? Sizi bu yüzden mi affetmeliyim, Bay Fisher?"

Bebek sahibi olmak bulaşıcıdır. Arkadaşlarınızdan veya akrabalarınızdan birinin çocuğu olduğunda, sizde de aynı istek uyanır. James'in doğumundan sonraki yıl, Şükran Günü yemeğinde, Matthew ile Dee-Dee bebek sahibi olacaklarını açıkladılar. Daha doğrusu, bebeği *evlat edineceklermiş.*

Brangelina benzetmesini şimdi anladınız mı?

Bu niyetlerini duyurduklarında, herkes onların adına mutlu oldu.

Eh... neredeyse herkes diyelim.

"Ne demek bebek evlat ediniyoruz?" diye soruyor Frank Fisher, hepimiz Şükran Günü'nde annemle babamın şehir dışındaki evinde yemek masasının başında toplanmışken.

Matthew karısının elini bırakmadan babasının yüzüne bakıyor. "Ne demekse o demek işte. Küçük bir oğlan evlat ediniyoruz! Evraklar işleme konuldu, iş son onaya kaldı. Ama kurum bunun sadece formalite icabı olduğunu söyledi. Dee ve ben bütün büyük engelleri aştık. Bebek neredeyse iki aylık – sağlıklı ve harika bir çocuk." Matthew, Estelle'e dönüyor. "Onu görmen için sabırsızlanıyorum, anne."

Estelle gözlerinde beliren mutluluk gözyaşlarıyla oğluna gülümsüyor. Ama Frank, "Karında bir sorun mu var? Yoksa kısır mı?" diye soruyor.

Matthew'un gülümsemesi soluyor. Ama daha o ağzını açamadan, Delores araya giriyor: "Hayır, Frank, kısır değilim. Bu evlendiğimizden beri aklımızda olan bir şey."

Frank kumaş peçetesiyle ağzını siliyor ve peçetesini tabağına bıraktıktan sonra masadan kalkıyor. Ortam bir anda değişiyor – sanki gökyüzünde güneş parlarken bir anda rüzgâr esmeye başlamış gibi. Az sonra fırtınanın kopacağını hissediyorsunuz.

"Neden sana ait olmayan bir çocuğu büyütmek isteyesin ki, Matthew?"

En yakın arkadaşım kaşlarını çatıyor. "Çünkü o bizim çocuğumuz olacak."

"Hayır," diye karşı çıkıyor Frank. "Ben de bundan bahsediyorum işte – öyle olmayacak. Bu çocuğun nereden geldiğini bilmiyorsunuz. Gerçek anne babası kim bilir ne biçim tipler? İleride çocukta zihinsel sorunlar, sağlık problemleri ortaya çıkabilir – siz de hayat boyu bunlarla uğraşır durursunuz."

İçten içe babamın ona hak verdiğinden şüphelensem de, babam Frank'i neşelendirmeye çalışıyor. "Öyle konuşursan yenilgiyi baştan kabul edersin, Frank. Her yıl evlat edinilen milyonlarca çocuğa bakarsan, böyle vakaların azınlıkta olduğunu görürsün."

O sırada kendimi ayağa kalkmış, Matthew'a yakın bir yerde dururken buluyorum. Çünkü kazan kaynamaya başladı. Görüntü olarak Matthew babasını andırıyor olabilir ama kişilik olarak daha çok Estelle'e çekmiş. Pek çok şeyi kaldırabilir ama bir kez patladı mı, ortalık havai fişek gösterisine döner.

Frank, Matthew'un damarına basacağı kesin olan tek şeyi yapıyor: suçu Dee-Dee'ye atıyor. "Bu senin başının altından çıktı, öyle değil mi? Sen ve senin şu liberal, yenilikçi saçmalıkların!"

"Frank, lütfen," diye araya giriyor Estelle usulca.

"Eş olarak görevlerini yerine getirmek için kariyerine ara veremeyecek kadar benmerkezcisin sen!"

"Neymiş benim görevim?" diye bağırıyor Delores, Matthew'un arkasından. "Sen hangi yılda yaşıyorsun, Frank?"

"Hangi yıl olursa olsun – kadın kadınlığını bilecek. Annelik değişmez. Sağlık sorunu olmadığı sürece, iyi bir eş kocasına çocuk verir. Bu görevi yerine getiremeyeceksen, genç bayan, herhalde oğlumun senin yerine daha becerikli bir kadın alacak kadar aklı vardır."

İşte şimdi boku yedik.

Matthew babasını yemek odasındaki duvar resmine yapıştırmak ister gibi ileri fırlıyor. "Sakın onunla bir daha böyle konuşayım deme!"

Omzuna yapışarak Matthew'u geri çekiyorum. "Hadi, dostum, dışarıda bir yürüyüp gelelim."

Ama Matthew beni silkeliyor.

Delores ölgün bir sesle, "Artık eve gitmek istiyorum. Matthew, gidebilir miyiz lütfen?" diyor.

Matthew omzunun üzerinden dönerek, bunların hiçbiri kendi suçu olmamasına rağmen gözlerinde pişmanlıkla onun mahzun yüzüne bakıyor. "Evet, hemen gidiyoruz."

Sonra bana dönüyor – çünkü gelirken Matthew ve Delores'u yeni Escalade'imizle biz almıştık.

Onu başımla onaylıyorum. "Kate – sen bebeğin eşyalarını topla, ben de montlarımızı alayım."

Kate yüzünde topuklu ayakkabısını Dee'nin kayınpederinin alnına indirmek istermiş gibi bir ifadeyle beni onaylıyor. Oğlumuzu ve öteberisini almaya yönelirken Delores'i de yanına alıyor. Estelle ellerini ovuşturarak sessiz sessiz ağlıyor.

Frank bir türlü konuyu kapatmıyor. "Bu iş elinde patlayınca sakın kapıma gelip ağlama, Matthew."

"Merak etme – aklımdan bile geçirmem," diye karşılık veriyor Matthew, öfke ve hüzün karışımı bir ses tonuyla. Sonra dönüp annesine bakıyor. "Üzgünüm, anne." Dönüp odadan çıkıyor ve ben de peşinden gidiyorum.

Eve dönerken kimse pek konuşmuyor. Daha otoyola çıkamadan James uyuyakalıyor. Arkadaşımla karısı arka koltukta el ele tutuşmuş, özürler sıralayıp birbirlerinin içini rahatlatmaya çalışıyorlar.

Delores ağlıyor.

Bundan hiç hoşlanmıyorum. Bu haliyle çok... insan gibi görünüyor.

Konuya bir yorum getirme ihtiyacı hissediyorum. "İşlerin boka sardığının farkındayım. Ama Frank ne kadar inat edebilir ki? Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu, herhalde endişelere kapıldı." Dikiz aynasından en yakın arkadaşımla göz göze geliyorum. "Ducati'yi aldığında neler olmuştu, hatırlamıyor musun?"

Matthew o zaman yirmi bir yaşındaydı ama Frank oğlunun motosikletini gördüğünde öyle bir kıyamet koparmıştı ki, Matthew'un on altısında bir Lamborghini çalıp dolaşmaya çıktığını sanırdınız. Matthew işe motosikletiyle ilk geldiğinde, Frank bakım ekibindeki çocuklardan birine tekerleklerden birini çıkarması için para bile vermişti.

Frank bunu yanlış yollardan ifade etse de, asıl derdi oğlu için endişe etmesiydi. Onu korumaya çalışıyordu – oğlunun yollarda ölüp gitmesini istemiyordu. Bu durum da farklı sayılmaz.

Matthew gönülsüzce kabul ediyor. "Hatırlıyorum."

"Bu da aynı şey işte. Atlatacaktır."

Matthew'un çenesi geriliyor. "Belki de ben atlatamam ama. Karıma hakaretler sırada. Üstelik burada mesele motosiklet değil, Drew. Benim çocuğumdan bahsediyoruz."

İç çekiyorum; çünkü bunu söyleyeceğini biliyordum. "Farkındayım. Ama annemle babam, tabii bir de Lexi ona vicdan yaptırmayı başardıklarında, senin kıçından ayrılmayacak. Hele bir pazartesi gelsin. Frank yanlış yaptığını görüp özür dileyecektir. Senden de, Dee. Bekleyin de görün."

Ama... öyle bir şey olmadı.

Matthew ile Frank iki hafta boyunca birbirleriyle tek kelime etmediler.

Sonra evlat edinme günü geldi.

Matthew ile Delores, Transylvania'ya ya da şu küçük Doğu Bloğu ülkelerinden birine uçtu ve yanlarında güzel bir oğlan çocuğuyla geri döndüler. İşin tuhafı, bebek gerçekten de onlara benziyordu – parlak ela gözleri ve kendiliğinden sarı gölgeleri olan kahverengi saçları vardı.

Soğukluğu bozan Estelle oldu. Matthew ile Dee'den özür dileyip yanlış yaptığını kabul etmezse o inatçı heriften ayrılacağı tehdidini savurdu.

Bebeği eve getirdikten bir gün sonra, herkesin ailenin yeni üyesiyle tanışması için küçük bir parti verdiler. Frank'i Matthew'un evine girdiği andan itibaren göz hapsine aldım.

Kibirli, mesafeli ve sert görünüyordu.

Oğlunu kucağında kendi oğluyla görene kadar.

İşlerin nasıl yürümesi gerektiğine dair kafasındaki tüm o kibirli fikirler bir anda eriyip gitti.

Discovery Channel'da goriller hakkında bir belgesel izlemiştim. İlk başta erkek goriller, yavrularının karşısında kendilerini tehdit altında hissediyorlar. Onları anlamıyor, görmezden gelmeye çalışıyor ya da yanlarındayken göğüslerini yumrukluyorlar. Ama birkaç gün sonra, onlara alışıyorlar. Hatta onlara bulaşmaya kalkanları bir güzel benzetiyorlar.

Bizim olay da buna benziyordu.

O ilk ziyaretin ardından, Frank bebeği kucağına aldığı anda onun her açıdan kendi torunu olduğuna karar verdi. Aksini iddia edecek herkesin seve seve canına okurdu.

O zamandan beri sakin sularda seyrediyoruz.

~ ~ ~

Şimdi, Matthew'un aşağılanmasına dönelim.

Delores onu kurtarmaya gelerek Mackenzie'nin önünde diz çöküyor. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum, Mackenzie. Benim de hiç kız kuzenim yoktu."

Mackenzie kollarını havaya savuruyor. "Hiç anlamıyorum! Siz kendi bebeğinizi *seçme* şansına sahiptiniz! Kate ya da annem gibi ne çıkarsa ona razı olmak zorunda değildiniz ki. Niye kız seçmediniz?"

Dee usulca gülümsüyor. "Rain'i biz seçmedik, tatlım. O bizi seçti. Hem, karnımda büyümemiş olmasına rağmen onu kalbimde büyüttüm. Bizim oğlumuz olmak onun kaderinde vardı – buna seçme şansı denemez."

Mackenzie derin bir nefes alıyor. "O zaman bir daha bebek büyütmeye karar verdiğinde, kalbine aileye bir kız daha lazım der misin?"

Matthew onu kendisine çekip sıkıca kucaklıyor. "Elimizden geleni yaparız."

Şahsen ben oğlan almalarına sevindim. "Bir çocuğu büyütmek için bir dolu insan lazım," lafını hiç duydunuz mu? Tamamen yanlış. Bir *kızı* büyütmek için bir dolu insan lazım. Başlıklara bir bakın. Lindsay Lohan, Britney Spears, Miley Cyrus – böyle enkaz halde olmaları onların suçu değil. Çünkü hayatlarında onlara bir şeylerin doğrusunu öğretecek kadar önem veren insanlar yokmuş. Onları hâlâ genel anlamda erkeklerin hâkim olduğu bir dünyaya doğru düzgün hazırlayamamışlar.

Oysaki erkek çocukları öyle mi? Buzdolabını dolu tutun, onları ara sıra şöyle bir pataklayın, çatıdan yüzme havuzuna atlamalarını engelleyin, duş alırken sabun kullandıklarından emin olun, yeter. Olay bundan ibaret.

Kızlar ise bambaşka bir dünya. Düşük özgüvenden tutun da kendini beğenmeme, yemek bozuklukları, kendini kesme, uyuşturucu, şırfıntı tavırlar, etrafa zorbalık taslamalar gibi sorunlarla uğraşmak zorundasınız. Bunlar yetmezmiş gibi bir de azgınlıklarının peşine düşen ve arkalarında kırık bir kalp, hamile bir kız ya da cinsel yolla bulaşan hastalık bırakıp

bırakmadıklarını umursamayan ergen piçler sürüsüyle uğraşmak zorundasınız.

Mackenzie gayet sorunsuz büyüyor olmasına karşın, ergenliğe girdiğinde her şey mümkün. O günler geldiğinde dikkatim ne kadar az dağılırsa, o kadar iyi.

Matthew ile Delores ayağa kalktıklarında, "Michael nerede?" diye soruyorum. "Helga'nın yanında mı?"

Kate ile benim aksime, Matthew ile Dee dadı tutmayı dert etmediler. Delores manyağın teki olabilir ama aptal değildir – çocuğun beşiğini sallaması için seksi ve genç bir bakıcı tutacak hali yoktu. Helga profesyonel, Rus bir dadı. Michael'la bağı olmayan herkese güvensizlik ve şüpheyle yaklaşıyor – hatta bazen yakınlarına da. Onu *Temel Reis*'teki Kabasakal'a benzetiyorum. Kadının resmen bıyıkları var ve kaşları sürekli çatık. Muhtemelen tek eliyle beni yere serer.

Ama gözüme girdi.

Çünkü güneşin yeğenimin ekseninde doğup battığını düşünüyor. Ona babushka[5] diye sesleniyor ve onun için yalan söylemekten, hile yapmaktan, çalmaktan ya da adam öldürmekten kaçınmaz bir hali var. O yüzden benim kitabımda gayet iyi bir kadın.

Mackenzie kıkırdıyor. "Drew Dayı, Rain'in adı Michael değil ki, sadece Rain."

5 *Rusça*: "Büyükanne" (Çev.)

Dee-Dee beni süzerken bakışları sertleşiyor. "Drew Dayın onun adını gayet iyi biliyor, Mackenzie. Sadece uyuzluk ediyor işte."

Kılımı kıpırdatmadan Dee-Dee'ye dik dik bakıyorum. "Rain[6] diye isim mi olurmuş? İsim değil, meteorolojik bir olay o. Her çocuk normal bir ismi hak eder. Ona daima Michael diyeceğim."

Çocuğun doğum belgesini değiştirtmeye uğraşıyorum. Biraz sahtekârlıktan kimseye zarar gelmez. Yüce İsa, zavallı çocuğun Rain gibi bir isimle yaşamasına izin verirsem, ne tür bir amca olurum? Zaten anası deli karının teki. Şanssızlıklar çocukcağızın peşini bırakmamış.

"Geri zekâlının tekisin."

"Annesinin kafayı sıyırmış, babasının da aile içi şiddet kurbanı olması çocuğun suçu mu?"

Matthew ezile büzüle araya giriyor. "Ben Rain ismini beğeniyorum."

Yazık be.

"Hayır, sevmiyorsun," diye hırlıyorum. "Beynin yıkanmış senin. Bu kadın sana büyü yapmış. Dee'nin bacaklarının arası seni hipnotize etmiş," diyorum parmağımla şakağımı göstererek.

Ona yeterince sert vursam, bu transtan çıkar mı dersiniz?

---

6 *İngilizce*: "Yağmur" (Çev.)

Delores bunun altında kalmıyor. "Beyni mi yıkanmış? Şu konuşana bakın hele. Sen yat kalk James'e dua et. Bana kalırsa Kate'in senden ayrılmamasının tek sebebi o."

Birkaç sene önce olsa böyle sözler beni rahatsız ederdi. Artık hiç takmıyorum. "Lütfen ya. İkimiz de, benden ayrılmamasının tek sebebinin aletim olduğunu gayet iyi biliyoruz. Onu da yakın zamanda kaybetmeyeceğime göre, pek bir endişem yok."

Dee karşılık veremeden ön kapı sertçe açılıyor ve açık renk saçlı, sekiz yaşında bir çocuk hızla oturma odasına dalıyor. Ablama çarpık bir gülüşle bakarak, "Merhaba, Bayan R.," diyor.

Alexandra gülümsüyor. "Merhaba, Johnny." Sonra annemle babama dönüyor. "Anne, baba, alt katta oturan Johnny Fitzgerald'ı hatırlarsınız herhalde? Büyük nezaket gösterip bu hafta sonu ufaklıkları eğlendirmek için bir şeyler yapmayı teklif etti."

Johnny Fitzgerald. Bir yerden çıkaracakmış gibi mi oldunuz? Eskiyi, epey eskiyi hatırlayın.

Eski hatıralarınızı tazelemeniz için size bir dakika vereceğim.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

Ta ne zaman Mackenzie'ye penislerin vajinalardan daha iyi olduğunu söyleyen şu aptal, akılsız çocuğu hatırladınız mı? Evet – bu *o* Johnny Fitzgerald.

Ailesi aşağı katta oturuyor. Anaokulundan beri Mackenzie'yle ikisi ayrılmaz bir ikili oldular. Babası aileden zengin şerefsizin teki – annesi de resmen alkolik. Alexandra, normal bir aile hayatına maruz kalması için çocuğu sık sık eve davet ediyor.

Mackenzie, Johnny'yi parmağıyla dürtüyor. "Yardım edebilirsin ama benim dediklerimi yapacaksın. Burada *benim* sözüm geçer."

Ablama bakıp sırıtıyorum. "Bu laflar nereden tanıdık geliyor acaba?"

Tam o sırada James köşeden cıyaklıyor. "Benim! O benim!"

Alexandra bir kaşını kaldırıyor. "Tıpkı bunun gibi. Genetik olsa gerek."

Bu arada Mackenzie ile Johnny'nin cinsiyetler arası yeni savaşı patlak veriyor. "Bir dakika, Kenzie," diyor Johnny. "Lafı geçmesi gereken benim. Ben erkeğim, onlar da erkek."

"Ee, ne olmuş?"

"Olan şu ki; onlara senin yapamadığın şeyleri nasıl yapacaklarını gösterebilirim."

Yeğenim ellerini kalçalarına yaslayınca feci şekilde ablamın duruşunu andırıyor. Genetikten bahsedene bakın hele. "Ne gibi?"

"Onlara beyzbol topunu atmayı gösterebilirim."

"Ee, ne varmış? Ben de gösteririm."

"Birlikte arabalarla oynayabiliriz."

Mackenzie dudak büküyor. "Ben de oynarım."

Johnny en büyük kozunu oynuyor. "Onlara ayakta işemeyi gösteririm."

Ağır bir sessizlik oluyor. Mackenzie kaşlarını çatıyor.

Johnny kazandığını düşünüyor. *Ne kadar genç, ne kadar aptal.*

O sırada Mackenzie zafer kazanmışçasına gülümsüyor. "Altlarına bez takıyorlar, daha tuvalete gidemiyorlar ki."

Johnny boyun eğercesine yere bakıyor. *Buna şimdiden alışsan iyi olur, evlat.* "Tamam, senin sözün geçsin madem."

Mackenzie'nin gülümsemesi genişliyor. Sonra *Simpsons*'taki Bay Burns gibi parmaklarını birbirine yaslayarak, "Mükemmel," diyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

On dakika sonra Jack O'Shay geliyor. Üzerinde şık, açık mavi bir gömlekle günlük bir pantolon var. Kızıl saçları kısacık kesilmiş ve jölelenmiş. Jack tayfadaki son bekâr erkek. Yalnız kurt. Özgür ruh. Hâlâ benim önceden daima yaşayacağımı sandığım tarzda yaşamayı sürdürüyor. Plan yapmadan. Sorumsuzca. Gem vurulmadan. Bize kaçırdığımız harika geceler konusunda takılmaktan büyük keyif alıyor.

Yalan söyleyemeyeceğim; onun hikâyeleri hoşuma gidiyor çünkü rastgele biriyle öylesine takılmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorum. Ama milyon yıl geçse de onunla yer değiştirmek istemem. Kate Brooks'tan daha iyisini mi bulacağım?

Hepimiz mutfaktayız. Annemle ablam krallara layık bir kahvaltı sofrası kurmuşlar. Jack taze kruvasanı yerken annemle sohbet ediyor. "Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsunuz, Bayan Evans."

Annem takımın yıldız oyun kurucusuyla konuşan bir ponpon kız gibi kıkırdıyor. *Iyyy.* "Teşekkürler, Jack. Çok naziksin."

"Gerçekler bunlar. Bu ufaklıklarla dışarı çıktığınızda sizi dadı zannediyorlardır herhalde, değil mi? Çünkü kimse sizin büyükanne olabilecek yaşta olduğunuza inanmaz."

Sözleri kulağa anneme asılıyormuş gibi geliyor ama alakası yok. İnsan çapkın olunca *tüm* kadınlarla böyle konuşur. Çekici herifin teki sizi süslü püslü sözlere boğduğunda bunu hatırlayın. Sizi özel bulmuyor –söylediklerinde içten değil. Doğası böyle.

Ne var ki babam bu durumdan hiç hoşnut görünmüyor. Anneme nasıl yaklaştığını görüyor musunuz? Jack'e bakıp nasıl kaşlarını çattığını? "Karımla konuşmanı yasaklıyorum, O'Shay."

Jack bir anda kendisine geliyor ve geri çekiliyor. "Peki, efendim."

"Ona bakmanı da."

"Evet, efendim."

Yıllar babamı yaşlandırmış olabilir ama hâlâ besin zincirinin en tepesinde olduğunun farkında. Jack'in isteyeceği son şey ise onun kendisini çiğneyip tükürmesi. O yüzden lafı daha güvenli konulara çekiyor.

"Ee, Bay Evans, bu hafta sonu bizimle gelmiyor musunuz?"

Babam üzüntü ve hasret dolu bir ses tonuyla başını iki yana sallıyor. "Hayır, bu kez değil. Keşke gelebilseydim."

Annem bir anda dönüp ona bakıyor. "Ah, öyle mi, John?"

Babam öksürerek boğazını temizliyor. "Evet... işte... hani... spor bahisleri için. Spor bahislerini ne kadar sevdiğimi bilirsin, Anne. Burada... New York'ta... oynanmıyor ya."

İyi kurtardın, baba. İyi kurtardın.

Annem şüpheci bir tavırla başını sallayarak onu onaylıyor. "Hı hı."

Babam, annemin huysuz tavrını daha bariz bir hedefe yöneltmeye karar veriyor. Kimden bahsediyorum sizce? E, herhalde ben.

"Bu hafta sonu iyi eğlenin ama kendinize dikkat edin. Vegas'a son gidişimizi hatırlıyorsun, değil mi, Andrew? Aynı şeyler bir daha olmasın."

Ben on yedi yaşındayken, babamın Vegas'ta bir işi çıkmıştı. Annemle ikisi bu işi aile gezisine çevirmenin *harika* bir fikir olduğuna kanaat getirmişlerdi. Ama dediğim gibi, ben *on yedi* yaşındaydım. İnsanların bırakın aileleriyle vakit geçirmeyi, onların varlığını bile kabullenmeyi reddettiği yaşlar. O yüzden annemle babam, Alexandra ve Steven Hoover Barajı'nı görmeye gittiklerinde, kendimi başka... faaliyetlerle oyalamak zorunda kaldım.

" Sana bin kez söyledim ya, baba – onun büyükelçinin kızı olduğunu bilmiyordum." Onların alınlarına dövme yaptırmalı ya da boyunlarına bir şey asmalılar." Gözlerimi deviriyorum ve daha çok kendi kendime, "Uluslararası bir olay yaşa, herkes sana hayat boyu hatırlatıp dursun," diye mırıldanıyorum.

O sırada yanımda Kate beliriyor. Duydukları karşısında o muhteşem yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bilmek isteyeceğim bir şey mi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Bilmesen daha iyi."

Beni başıyla onaylıyor. "Tamamdır."

Bir sonraki gelen Erin Burrows oluyor. Hâlâ benim sekreterim ama son iki senede bize çok daha fazla şey ifade eder oldu. Programımın çok yoğun olduğu zamanlarda Kate benden çok Erin'le konuşuyor. Müşteriler bu dinamik ikiliyi konferans masasında bir arada görmek istediklerinde, Erin, James'le ilgileniyor. Görünürde çalışanımız olmasına rağmen, Erin yakın dostumuz. İçimizden biri. Onunla takılmak eğlenceli oluyor. O yüzden bu partiyi planlarken, onu dışarıda bırakmamız mümkün değildi.

Erin, James'le merhabalaştıktan sonra mutfak masasında yanımıza oturuyor. Saçlarını değiştirmiş. Boyunu kısaltmış, düzleştirmiş ve aralarda bal rengi meçler var.

Kate beğenisini belli ediyor. "Saçın harika olmuş, Erin."

Erin elini saç tutamlarında gezdiriyor. "Teşekkürler. Dün yaptırdım. Tüm olanakları seferber ediyorum – bu hafta sonu Bay Doğru'yla tanışmam gerek. New York'taki erkekler bir şeye benzemiyor. Bana kalırsa Nevada daha uygun seçenekler sunacaktır."

Erin sık sık birileriyle buluşuyor ama bildiğim kadarıyla hiç ciddi bir ilişki yaşamamış. Gerçi Las Vegas da mükemmel erkeği bulmak için en doğru yer sayılmaz. İnsan şansını Adsız Alkolikler ya da Anonim Kumarbazlar'da denese aynı şey.

Seks bağımlısı toplantılarında insanın kazanma şansı yüksektir gerçi.

Steven lafa karışıyor. "Tavsiyeme kulak ver, Erin – tek tabanca devam et. Hayat öyle daha kolay."

Alexandra irkiliyor. Steven en eski, en sevdiğim arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen uzanıp dilini koparasım geliyor. Haksız sayılmam, öyle değil mi?

Bu konuyu kurcalamıyorum. Şimdilik...

"Başını dik tut, Erin – bir gün istediğin olacak. Doğru zaman geldiğinde, hatta bunu hiç beklemediğin bir anda," diyor Matthew bilge bir tavırla.

"Evet, iyimser bakmaya çalışıyorum. İnsan prensini bulmadan önce pek çok kurbağa öpmek zorunda kalıyor."

"Maalesef bunların kurbağa olmayanı yok, Erin. Sen siğilleri en az olanı bulmaya çalış, yeter."

Jack'e bir dirsek atıyorum. "Çeşitlilikten bahsediyorsak, konuşman gereken kişi O'Shay. Sen sanırım bu konularda uzmansın, öyle değil mi dostum?"

Jack bana bir el hareketi çekiyor.

O sırada seyahat ekibinin son ferdi de içeri giriyor. Kim olduğunu tahmin etmek ister misiniz?

"Heyoo particiler! Kim alemlere akmaya hazır?!"

Aynen – gelen bizim şerefsiz. Kate'in hatırına, ona olan nefretimi dizginlemeye uğraşıyorum ama bazı şeyler değişmiyor. Çok fena üşüttüğünüzde boğazınıza takılan balgam gibi. Öksürürsünüz, tıksırırsınız ama bir türlü o şeyden kurtulamazsınız.

İşte size Billy Warren. Şahsıma özel, sinir bozucu balgam.

Kate ile Dee-Dee cıyaklayarak o geri zekâlıya sarılıyor.

O da onları kucaklayarak, "Sizi çok özledim," diyor.

"Ama uçağa binip buraya kadar gelmek zorunda değildin. Bizimle Vegas'ta buluşsan da olurdu," diyor Kate.

"Önceki eğlenceleri kaçırsa mıydım yani? Dünyada olmaz."

İçten içe uçağını kana susamış hava korsanlarının kaçıracağını falan umuyordum. Hani şu vücudu

parçalara ayırıp kargoyla teker teker maktulün ailesine göndermeyi seven tiplerin. *Ah, tamam, tamam.* Her gidişin bir dönüşü var. İnsanın böyle konularda umudunu yitirmemesi gerekir.

Billy bana dönüyor ve gergin bir tavırla beni baştan aşağı süzüyor. "Evans."

Çenemi havaya dikiyorum. "Warren."

Billy dönüp James'e eğiliyor ve onu kucağına alarak, "Bu çocuğu neyle besliyorsun, Kate? Onu son gördüğümden bu yana çok büyümüş," diye bağırıyor.

Aman, ne şaşırdık. Bebekler normalde büyümez zaten.

Embesil ya.

"Sana hediyeler getirdim, mercimek tanesi. Işıl ışıl, gürültülü bir bateri seti. Gördüğünde aklını yitireceksin."

James kıkırdıyor. Dışarıdan bakan birine, oğlum o dangalaktan epey hoşlanıyormuş gibi gelebilir. Ama ben bunları yer miyim? Hayvanlar, bir tahtası eksik insanları sezebilirler. Akıllarının yetmediğini anlarlar. Çocukların da böyle bir becerisi var. James aslında Warren'dan hoşlanmıyor – ona acıyor. Çünkü iki yaşında olmasına karşın, o ahmağın hiçbir zaman olamayacağı kadar zeki.

İnsanlar hoşbeş etmeye devam ederken, Kate ile ikimiz oturma düzenini tekrar gözden geçiriyoruz.

Sırf bana ait olduğunu bildiğim için, kolumu ona doluyorum. İçini çekerken bakışları yumuşacık, sesi ise kadife gibi. "Yedi gün kaldı. Haftaya şu zamanlarda, gelinliğimi giyiyor olacağım."

Bu kesinlikle gizli tutulan bir şey. Ulaşılmaz bir sır. "En azından ipucu veremez misin? Dekoltesi var mı? Saten mi? Dantelli mi?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Yoksa lateks mi?"

Başını iki yana sallamakla yetiniyor.

"Seni kar canavarı gibi gösterecek eski moda, fırfırlı falan bir şey seçmediğini söyle, yeter."

Kate kıkırdıyor. "Asla söylemem. Ama... benden zorla bilgi almaya çalışabilirsin. Elinden geleni ardına koyma."

Aklıma birkaç fikir geliyor ama hepsi bana cehenneme en ön sıradan bir bilet kazandırma potansiyeline sahip. Hiç olmadı, hapishane hücresine. "Tanrım, düşünme tarzın çok hoşuma gidiyor."

Ablamın sesi, beni günah dolu hayallerimden çekip alıyor. "Ah – size bir şey söyleyecektim – kırk beşinci masada bir sorunumuz var. Konuklardan biri henüz cevap vermedi."

Güvenilir not panosunu eline alıyor. "Kimmiş... Brandon Mitchell... Delores'in üvey kardeşi. Yanında birini getirip getirmeyeceği belli değil."

Delores'in annesi, geçen yaz kendi şehrinden bir polisle evlendi. Ya ne olacaktı, ateşli silahlar ve savunma teknikleri konusunda profesyonel bir eğitimden geçmiş bir adam, Amelia Warren'la evlenmeye cesaret edebilir.

Delores'i kızdırmaya yelteniyorum. "Al işte, yine senin ailen piyasaya çıktı. Sizin derdiniz ne yahu? Kral Midas'ın tersi gibisiniz – dokunduğunuz her şey boka dönüyor."

"Brandon benim ailemden değil ki," diye karşı çıkıyor.

Bir kez olsun, ablamla aynı fikirdeyiz. Alexandra parmağını Dee-Dee'nin yüzüne doğru sallıyor. "Gayet de öyle. Babası senin annenle evlendiğine göre, aynı ailedensiniz. Nasıl ki biz büyük teyzemiz Clara'yı kabullenmek zorundaysak, sen de Mitchell soytarısını öyle sahipleneceksin."

Büyük teyze Clara, büyükannemin anne tarafından üvey kardeşi. Bin yaşında falan. Büyük etkinlikler için yılda bir ya da iki kez huzur evinden tekerlekli sandalyesiyle çıkardığınız türden bir akraba. Clara dans etmeye bayılıyor. Hatta o yaşta biri için gayet iyi kıvırıyor diyebilirim.

Olay şu ki – o henüz kadınların oy vermesinin ya da ayak bileklerinin görünmesinin yasak olduğu bir dönemde doğmuş olduğu için – Clara kadınların

özgürlüklerine fazlasıyla değer veriyor. O yüzden sütyen takmayı reddediyor.

Ve hiçbir zaman takmıyor.

Göğüsleri ise inanılmaz büyük. Kuru çimentoyla doldurulmuş balon gibi ağırlar. Hatta ölümcül silah sınıfına sokulmaları gerekir.

James'in vaftiz töreninde, Clara, Rihanna'nın son şarkısıyla kendisini dans pistine atmıştı. Kollarını kaldırıp kendi etrafında dönmeye başladı ve en iyi müşterimin oğlunun kafasına sol göğsüyle bir tane yapıştırdı.

Çocukcağız on dakika boyunca kendinden geçmiş halde yattı. Şükürler olsun ki, annesiyle babası dava açmadılar.

Kate aramızdaki ateş hattına girerek ellerini kaldırıyor. "Tamam, millet, hepimiz sakinleşelim. Dee, anneni ara da Brandon'ı sıkıştırsın."

Delores kendisine söyleneni yapıyor. Ama ben söylenmeyi kesmiyorum. "Evet, onu iyice bir sıkıştır. Yoksa yemeğini park alanında valelerle yer."

Kate elini sırtıma götürerek tişörtümün altında sakinleştirici bir tavırla gezdiriyor. "Sakinleş, Drew. O kadar da önemli bir mesele değil bu."

Dokunuşu yumuşacık. Teninin tenime değmesi, bende çift doz Valium almış etkisi yaratıyor: bir anda gevşiyorum. "O gün her şey büyülü olacak. Sonradan gelme bir Warren'ın bir şeyleri rezil etmesine izin

verecek değilim – söz konusu sadece oturma düzeni olsa bile," diyorum ama sesim çok daha sakin çıkıyor.

Bana dönerek kollarını boynuma doluyor. "Kiliseye geleceksin, değil mi?"

Gözlerine bakabilmek için başımı ona çeviriyorum. "Vahşi aslanlarla savaşmam gerekse bile."

"Ve... o gün geldiğinde... karı koca olacak mıyız?"

"Planlar o yönde."

Ayak parmakları üzerinde kalkarak dudaklarını benimkilere sürtüyor. "O zaman her şey mükemmel olacak."

Dee-Dee cep telefonunu kapatıyor. "Annem diyor ki, Brandon geliyormuş ama yanında birini getirmeyecekmiş."

Alexandra listesini düzenleyerek modeldeki soru işaretli sandalyeyi kaldırıyor ve yüzü ışıldıyor. "O halde kriz çözüldü. Konuklara verilecek hediyelerin sayısını da düzenledikten sonra, başka sorun kalmıyor."

Bir anda gözleri büyüyor. "Ah, neredeyse unutuyordum!" Parlak, metalik omuz çantasını karıştırarak zafer duygusuyla kollarını havaya kaldırıyor. "Parti hediyeleri!"

Delores'ın ellerinde bir düzine lolipop var. Her biri yaklaşık yirmi beş santimetre uzunluğunda.

Ve penis şeklinde.

Birkaç tanesini anneme uzatıyor. "Buyur, Anne. Eğlenceye katılmıyorsun diye sana ikramda da bulunmayacak mıyız yani?" Sonra göz kırparak ekliyor. "Vanilya ve çikolatalı. Leziz."

Annem yüzünde yaramaz bir gülüş ve gözlerinde muzip bir ışıltıyla şekeri elinde çeviriyor. Sonra tezgâha bırakarak, "Teşekkürler, Dee-Dee. Bunları akşam yemeğinden sonraya saklayayım," diyor.

Babamın yüzünde kocaman bir sırıtma beliriyor.

Harika. O tatlı, azizeden hallice annemin babamın gözleri önünde penis şeklinde bir lolipopu emdiği görüntüler kafama kazındı bile. Bir daha asla hiçbir şeyden zevk alamayacağım.

Tanrı seni kahretsin Delores.

Tamam, hiçbir şeyden zevk almama mevzusu biraz abartı olabilir ama ona niye katlanamadığımı anlıyorsunuz, değil mi? Kendisi yetmiyormuş gibi bir de o manyak ailesi var. En yakın arkadaşım niye normal bir kızla evlenmedi ki? Yok ama – illa Chucky'nin Gelini'nin vücut bulmuş haline vurulması gerekiyordu.

Telefon çalıyor. Kapı görevlisi, limuzinin geldiğini haber vermek için aramış. Annem ve babam herkesle vedalaşıp iyi dileklerini sunarken, millet kapıya akın ediyor.

Son bir kez veda etmek için, James'i Warren'ın kucağından alıyorum.

Çok şanslıyız – James annesi kapıdan çıktığı anda ortalığı birbirine katan şu yapışkan, mızmız veletlerden değil. Buna rağmen, vedalar hiçbir zaman keyifli olmuyor.

Kate onun yanağına bir öpücük kondurarak gözlerine düşen saçlarını geri itiyor. "Seni seviyoruz, bebeğim. Çok geçmeden geri geleceğiz."

Ben de başına bir öpücük konduruyorum. Sonra dünyanın en aptalca sorusunu soruyorum. "Dedeyle anneannenin evinde uslu duracak mısın?"

Bana yandan bir bakış atarak sırıtıyor. "Hayır."

Kate'e dönerek omuz silkiyorum. "Eh, en azından çocuğa dürüstlüğü aşılamışız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uçak seyahatlerine bayıldığım söylenemez. Bunun birkaç sebebi var. İlki, sonuçta uçağı pilot kullanıyor. Adamın ne yaptığını bildiğinden asla emin olamazsınız. Belki lisansı Cracker Jack[7] kutusundan çıkmıştır. Belki babası pilotluk okuluna hatırı sayılır bir bağışta bulunmuştur.

Hayatımı tehlikeye atmak gibi bir derdim olsa, yapacağım şey çok basit. Gidip ablama sen kilo mu aldın, diye sorarım, olur biter.

Bir de bu işin olaylı tarafı var. Şu güvenlik görevlileri kaç kişiyi baştan aşağı tararsa tarasın, eskiden McDonald's'ta çalışan şu tipler kaç tane çantayı ararsa arasın, birisi cidden insanlara zarar vermek istiyorsa, önünde sonunda bu amacına ulaşır. Havayolu şirketleri bu konuda dürüst olmalı. Plajlarda astıkları YÜZERKEN OLUŞABİLECEK KAZALARDAN MÜESSESEMİZ

7 İçinden ufak tefek hediyeler çıkmasıyla bilinen, pekmez aromalı, üzeri karamel kaplı patlamış mısır ve fıstıklı bir atıştırmalık. *(Çev.)*

SORUMLU DEĞİLDİR gibi. Görevli size biniş kartınızı verdiğinde, "Sıkı tutunun, patlamamak için dua edin, iyi uçuşlar," dese yeridir bence.

Fena mı olurdu yani?

Son olarak da, bir şeyler – kazara bile olsa – ters giderse, boku yediğinizin resmidir. İstatistiklerin ne söylediğini biliyorum – araba kazası yapma ihtimaliniz daha yüksek falan filan. Bence dikkat edilmesi gereken nokta şu ki; trafikte kaza yapıp çizik bile almadan kurtulan pek çok kişi var. Peki bir uçak enkazından yarasız beresiz çıkan kaç kişi tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?

Yani, bence de.

Yine de bu endişelerimin hayatıma engel olmasına izin vermiyorum. Yoluma çıkamazlar. Çünkü insanı korkak yapan, korkusu değil, hareketleridir. Hakkımda pek çok şey söylenebilir, ama ödlek bunlardan biri değil. İtiraf etmem gerekir ki, en sevdiğim hobim olmasa bile, eskiden uçağa binmenin pek çok faydasını görmüşümdür.

Havaalanlarında ve uçaklarda karşılaşabileceğiniz çeşit çeşit kadından bahsediyorum. Yalnızlıktan bitip tükenmiş ev kadınları, kendisini çalışmaya adamış iş kadınları, biraz gevşeme peşindeki yüksek lisans öğrencileri... ve hostesler.

Son yıllarda, bu son maddeye ilişkin kalite kontrol seviyesi yerlerde dolaşıyor. Bir zamanlar çekici

görünmek iş tanımında yer alıyordu. Artık durum öyle değil. Ama hava yollarının her uçuşa en azından bir tane göze hoş gelen hostes ayarladığını düşünüyorum. Bekârlık günlerimde, onları tavlamak çok kolay olurdu. Yardımcı olmaya epey heveslilerdi.

Bir seferinde iş için Singapur'a giderken, bana görmeye değer tüm yerleri göstermeye hazır ve istekli üç efsane hostesle tanışmıştım. Bekleme süresini epey iyi değerlendirmiştik. İşte ben dost canlısı gökyüzü[8] diye buna derim.

Tam da o konuya girmişken, o tip hosteslerden biri bize doğru yaklaşıyor. Çok çekici bir kadın – ince, uzun botlu, koyu renk saçlarını arkaya atmış, koyu mavi gözlerinde egzotik bir parıltı var. Ellerine çok zarif bir manikür yapılmış – tam benimkini ellemesi için uygun boyda tırnakları var.

Evet – erkekler böyle şeyleri fark eder.

"Affedersiniz, beyefendi, ama kaptan pilotumuz işareti söndürene kadar emniyet kemerinizin bağlı konumda kalması gerekiyor."

Bakışlarımı söz konusu kemere indirdikten sonra tekrar ona bakıyorum. "Tabii. Çünkü yirmi bin fitten aşağı çakılırsak, bu kumaş parçası beni mutlak ölümden kurtaracak, değil mi?"

Size dememiş miydim? İkiyüzlüler.

---

8 Merkezi Chicago, Illinois'te bulunan büyük Amerikan hava yolu şirketi United Airlines'ın sloganı. *(Çev.)*

Kız gülüyor. O sırada sarı emniyet kemeri işareti bir ding sesiyle sönüyor.

Sırıtıyorum. "Herhalde beni duydu."

Dolgun, pembe dudaklarıyla gülümsüyor. "Galiba."

Mavi gözlerini birinci sınıf kabininde gezdiriyor. "Küçük bir kuş bana bir grup olarak bekârlığa veda partisi için Vegas'a gittiğinizi söyledi – damat da sizmişsiniz."

"Aynen öyle."

Bana bir mimoza kokteyli uzatıyor. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

Kate'in de kadehini uzattıktan sonra, dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Ee... nerede kalıyorsunuz?"

Portakallı karışımdan bir yudum alıyorum. "Bellagio'da."

"Çok güzel." Biraz eğiliyor – o ucuz, aşırı tatlı parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın ve bombayı patlatıyor. "Nevada'ya indiğimizde mesaim bitiyor. Arkadaşlarımın yanında kalacağım... Belki bu akşam Bellagio'nun kumarhanesine uğrarız? Büyük bahislerin döndüğü tarafta olursunuz gibime geliyor?"

Arkadaşlarım da ben de paramızla gösteriş yapmayız – parası olan çoğu kişi yapmaz zaten. Ama ne aradığınızı biliyorsanız, ipuçlarını yakalarsınız – kaliteli bavullar, Rolex saatler, klasik ama pahalı marka kıyafetler.

Evet – bu kız resmen haddini aştı. Söyledikleri kulağıma bir teklif gibi geldi; çünkü öyleydiler. Nişanlımın burnumun dibinde oturduğunu düşünürsek, bu çok saygısızca bir tutum.

Ama hiç şaşırmadım doğrusu. Normalde karşı cinse asılanın erkekler olmasını beklersiniz ama bazen kadınlar çok daha fena olabiliyor. Arsız, utanmaz tavırlar sergileyebiliyorlar. Hiç düşünmeden birbirlerini arkalarından hançerleyebilirler.

Steven'a bir sorun. Alexandra ile ikisi çıkarken, ablamın sözde arkadaşlarının neredeyse hepsi, Steven'a yanaşmaya çalışmıştı. Çünkü böyle bayağı insanlardı. Kıskanıyorlardı. Alexandra'nın elindekilere sahip olmak istiyorlardı.

Jack gibi bazı erkekler ise, böyle şeyleri bağrına basar; çünkü seçeneklerini açık tutmak isterler. Ama ben artık öyle biri değilim. Nezaketi elden bırakmıyorum ama katı bir tavrım var. Kate'in elini avucuma alıp parmak boğumlarına bir öpücük kondurarak yüzüğünü kadının gözüne sokmaya çalışıyorum. "Bu akşam epey meşgul olacağız. Yine de teşekkürler."

Hostes gücenmiş gibi omuz silkerek geriliyor. "Siz bilirsiniz."

Böyle bir şey ilk kez olmuyor. Muhtemelen son kez de olmayacak. İçten içe sinir olduğunu bilsem de, Kate bu durumu iyi idare ediyor.

Tabii bunu kendi avantajıma kullanmayacak değilim. Omzumda oturan şu şeytanı görüyor musunuz? Evet – kendisi işe koyulmaya hazırlanıyor. İzleyin de görün.

Kate'e doğru eğiliyorum. "Ee... onun yaptığının yanına kalmasına izin mi vereceksin yani?"

Kate gözlerini elindeki dergiden ayırmadan sayfaları sertçe çeviriyor. "Hangi yaptığının?"

"Kadın bana resmen iş attı. Senin artıklarına sulandı. Benim önümde bir erkek sana böyle yazılsa, onu bir güzel benzetirdim."

"Ben ergen değilim, Drew. Erkekler için kavga etme günlerim geride kaldı."

O günleri görmek için neler vermezdim ya!

"Herhalde saçını çek ya da birbirinizin kıyafetlerini parçalayın demiyorum" – Kıkırdıyorum – "Gerçi öylesi *harika* olurdu ya, neyse. Ama bence ona dersini vermelisin. Benim kime ait olduğumu göstermelisin."

Kate dergisini kaldırırken başını usulca iki yana sallıyor. Gözlerinde keyifli bir parıltı var. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Neyin peşindeymişim?"

"Beni seninle tuvalette sevişmem için kafalamaya çalışıyorsun."

Yakalandık. "Sadece emsen de olur. O işte de epey iyisin."

Kate dergisini tekrar açıyor. "Yağcılıkla bir yere ulaşamazsın, Evans. Özellikle de benim pantolonumun içine."

"Niyeymiş o?" diye sızlanıyorum.

"Çünkü bütün arkadaşlarımız burada."

"Ee, ne olmuş?"

"'Ee'si, bizi duyarlar."

"Hiç de değil," diye yalan söylüyorum.

"Duyabilirler."

"İç çamaşırını ağzına tıkarım – hiçbir şey duyamazlar."

Kate burun kıvırıyor. Laflarıma kanacak gibi değil. "Kulağa çok romantik geliyor. Ama... öyle bir şey olmayacak."

Ah, *öyle* bir olacak ki. Ama itiraf etmeliyim ki, aramızdaki bu atışmalar ve cinsel gerilim hâlâ beni çok eğlendiriyor. Ara sıra istediğimi almak için uğraşmak heyecanı canlı tutuyor. Becerilerim paslanmamış oluyor.

Nihayetinde arzularımın yerine geleceğini bilmek de işin güzel yanı tabii.

Bu sefer farklı bir taktik deneyip ona vicdan yaptırmaya çalışıyorum. "Ama bu gelenek, Kate. Futbol maçından önce soyunma odasından çıkarken maskot sembolüne hafifçe vurmak gibi. Gelenekleri bozmak kötü şans getirir – çok kötü şeyler olabilir. Sırf buna razı gelmedin diye bu uçak yere çakılıp alevler içinde kalırsa kendini nasıl hissedersin?"

"Ben yine de bir şansımı deneyeyim."

Öne eğilerek içimi çekiyorum. Uçak yolculuğu saatler sürecek. Kate'in bu kadar zaman bana karşı koymasına imkan yok. Bir gitarın tellerini doğru şekilde tıngırdatırsanız, illa ki istediğiniz melodi çıkacaktır.

Ona birkaç dakika vererek gardını indirmesini bekliyorum. Sonra olduğum yerde yan dönerek ağır ağır başlıyorum. Bir elimi bacağına yaslayıp gevşek halkalar çiziyorum. Çok geçmeden diğer elim de kolunu ve omzunu okşamaya girişiyor. Onu gevşeterek hislerine hakim olmaya çalışıyorum.

Farkındasınız, değil mi? Beni itmiyor. Çünkü ağzından hayır cevabı çıksa bile, içten içe o da bunu istiyor.

Öne eğiliyorum ve dudaklarım usulca onun yanağında gezinerek çenesinden boynuna doğru kayıyor. Elimi göğsüne götürerek onu kavrıyorum.

Kate'in nefesi hızlanıyor ve dergisi elinden kayıp düşüyor. Beni uyarırcasına, "Drew..." diye mırıldanıyor.

"Sadece bir öpücük istiyorum, bebeğim. Öp beni," diye fısıldıyorum kucağına.

Tüm ergen oğlanların ailelerinin arabasının arka koltuğunda söylediği meşhur son sözlerdir bunlar. Bunları okuyan genç bayanlar varsa, onları uyarmış olayım. İş asla bir öpücükle kalmaz. Siz daha ne olduğunu anlamadan kendinizi sonraki rauntlara geçmiş halde bulursunuz, galibiyete ise saniyeler kalmıştır.

Kate dudaklarını benimkilere bastırarak, kendisini dilimle baştan çıkarmama izin veriyor. *Sıcacık ve sırılsıklam.*

Harika.

Karnımda gerçek bir arzunun kaynadığını hissediyorum ve pantolonumun önü gerilmeye başlıyor. Kate'in kulak memesini emerken ona sizinle paylaşamayacağım tutkulu sözcükler fısıldıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi, ne kadar güzel olduğunu, ona yapmak istediğim şeyleri ve bunları yapmak istediğim pozisyonları anlatıyorum.

Kate kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek bacaklarının arasına yasladığım bacaklarına sürtünmeye çalışıyor. İstediği yere ulaştığında ise, ellerimi geri çekerek onun gözlerinin içine bakıyorum. "Devamını içeride getirelim."

Kate alt dudağını ısırıyor. Hafifçe kaymış olan bakışlarını iki yanda gezdirerek, kimsenin bizi görmediğinden emin olmaya çalışıyor. Yelkenleri suya indirmek üzere...

O sırada aramıza yabancı bir vücut girerek neredeyse ikimizin birden kucağına çıkıyor. Gözlerimin önüne çilek sarısı saçlardan oluşan bir perde iniyor ve saç spreyinin kokusu ağzıma doluyor.

Kahretsin...

"Umarım dün gece iyi uyumuşsundur, Katie. Planladığım şeyler için çok ama çok enerjiye ihtiyacın olacak."

Delores. Başka kim olacaktı zaten?

Kıçını dizimden çekiyor ve Kate ile beni iki yana kaymaya zorlayarak aramıza sıkışıyor.

Kate hiç sektirmeden toparlanıyor. "Evet... şey... beni bilirsin. Her zaman güne iyi dinlenmiş olarak uyanırım."

Dışarı atamadığım arzular âdeta içimde patlıyor ve sinirlerim bozuluyor. "Müsaade eder misin? Meşguldük herhalde."

Dee-Dee yüzünde kasıtlı bir hor görme ifadesiyle bana dönüyor. "Yoo, edemem." Beni eliyle kışkışlıyor. "Sen uzayabilirsin – Kate ile ben biraz laflayacağız."

"Hiç sanmıyorum."

"Aloo? Bu bir bekârlığa veda partisi ve şu anda başlamış durumda. Sen davetli değilsin. Git de oğlanlarla aletlerinizi kıyaslayın, dün akşam ne kadar kocaman sıçtığınızı anlatın – biz yokken ne yapıyorsanız onu yapın işte."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve çenem geriliyor. Ona tam bir ruh hastası gibi davrandığını söylemek istiyorum. Çok mu abartıyorum? Benim hatam. Dr. Seuss'u suçlamak gerek – bizim evde durmadan onu okuyoruz da.

Derin bir nefes alıyor ve gözlerimi yumarak başımı geri yaslıyorum. Delores gidene kadar beklerim.

İlla bir ara gidecek. Ya da onu boğmak için beleşe verilen sperm lekeli yastığı kullanabilirim.

Bu düşünce karşısında yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Dee-Dee ile Kate konuşuyorlar da konuşuyorlar. Birkaç dakika sonra sesleri benim kulaklarımda Charlie Brown'un yüzü olmayan öğretmeninin konuşmaları gibi birbirine karışmaya başlıyor. "... Bıdı bıdı bıdı bıdı... Matthew'un doğum günü hediyesi.... Bıdı bıdı... tam bilemedim... bıdı bıdı bıdı... son dakikada çıktı.... Bıdı bıdı bıdı... yüzünü görmeliydin.... Bıdı bıdı bıdı.... Çok şaşırdı... bıdı bıdı..."

Kadınlar hediyelere çok önem verir. Ama fark ettiğim şey şu ki; önemli olan hediyenin ne olduğu değil. En azından bazı kadınlar için. Ne kadar para döktüğünüz bile fark etmiyor. Asıl mesele, harcadığınız çaba. Hediyenin sembolik değeri. O hediyeyi alırken ne kadar ince düşünmüş olduğunuz.

Örneğin, Kate ile ilk tanıştığımız bardan bir peçete alsaydım ve onu düzelttirip çerçeveleterek yıldönümü hediyesi olarak verseydim, Kate mutluluktan çıldırırdı herhalde.

Bildiğiniz peçete işte. Ama Kate'e sorarsanız, çok daha derin bir anlam taşıyor.

Geçen sene Kate doğum günümde bacak arasına adımın baş harfleri şeklinde ağda yaptırmıştı. Doğrusu çok etkilenmiştim. Hediye dediğin böyle olur

– hem yaratıcı, hem kullanışlı. Neyse, merakıma yenik düşerek gözlerimi açıyorum. "Ona ne vereceksin?" diye soruyorum.

Kendisini beğenmiş bir tavırla sırıtıyor. "Bir kadının sevdiği erkeğe verebileceği en güzel hediyeyi."

İlk aklıma gelen tahmini söylüyorum. "Anal mı?"

Kate yüzünü ellerine gömüyor.

Dee-Dee'nin yüzündeki gülümseme, yerini çatılmış kaşlara bırakıyor. "Hayır, domuz herif. Ona sağlığı için bir hediye veriyorum. Gittiğim akupunktur uzmanı, programını bize göre ayarladı. Bütün gün Matthew'la ilgilenecek."

Gülmeye başlıyorum. Çünkü bu her şeyi açıklıyor.

"Hediyen *bu* mu yani? Cidden? Herif doğum gününü suratına saplanmış iğnelerle yatarak mı geçirecek? Noelde ne hediye edeceksin peki, kolonoskopi mi?"

"Drew, akupunktur Matthew'un sigarayı bırakması için," diye açıklıyor Kate.

Evet, Matthew sigara içiyor. İstatistiklere göre, on sekiz yaşınıza kadar sigaraya başlamazsanız, bir daha hiç başlamazmışsınız. Bu kuralın istisnası da benim kankam işte. O bu alışkanlığı üniversitede edindi – *Madden NFL* futbol oynarken stres yapmaktan ötürü.

Ne var ki Matthew bu alışkanlığını dışarı yansıtmıyor. Ailesinin haberi yok. Çünkü Frank günde iki paket sigara içse de, diğer tüm sigara bağımlıları gibi, oğlunun sigara içtiğini duyarsa onun parmaklarını kırar.

Teslim olurcasına ellerimi kaldırıyorum. "Lafımı geri aldım, Dee – efsane bir hediyeymiş. Matthew'un kanseri def etmesine yardımcı olacak her şey iyidir."

Dee-Dee'nin bir kendi sırtını sıvazlamadığı kalıyor. "Teşekkürler, Drew."

"Rica ederim. Bu meseleyi hallettiğimize göre, çok rica ediyorum – olabilecek en nazik şekilde – artık siktirip gider misin?"

Delores'in yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Hayır. Sana söyledim – şu an *benim* sıram. Kate ile *ben* vakit geçireceğim."

Kafamda *Ridgemont Lisesi'nde Hızlı Günler* filmi beliriyor. "Neyse ne, Bay Hand."

Kate uzanıp bacağıma dokunuyor. "Drew, belki de seyahatin geri kalanında gidip erkeklerle takılsan daha iyi olur."

Ayağımı yere vurarak parmağımla Dee-Dee'yi işaret ediyorum. "Niye Kate sırası *ondaymış? Benim* Kate sıram ne zaman gelecek? Artık benim de sıram gelsin!"

"Önümüzdeki hafta Kate ile vakit geçirme sırası sana gelecek. Buna balayı deniyor, geri zekâlı," diye cevap veriyor Dee-Dee.

Ona ters ters bakıyorum. "Kanımı emiyorsun."

Dee-Dee şehvetli bir tavırla parmağını dudaklarında gezdiriyor. "Başka şeyleri de emiyorum. Sık sık. Matthew bu durumdan hiç şikayetçi değil."

Suratımı buruşturuyorum. "Galiba kusacağım. Kate, midemi ovar mısın?"

Kate gülümsüyor ve James'ten uslu durmasını istediği zamanlarda kullandığı şefkatli ses tonunu takınarak, "Evet, Drew – mideni de ovarım, vücudunun diğer kısımlarını da... ama otele gidince," diyor.

İçimi çekerek istediğimi alamayacağımı kabulleniyorum. Tam kendimi depresyonun kollarına bırakacakken, Jack'in sesi kabinde yankılanıyor.

"Dostum! Şuna bak! Uçak eğlence sisteminde porno var!"

Kapalı bir alanda birinin "porno" diye bağırması, gecenin bir yarısı itfaiyede alarmların ötmeye başlaması gibidir. Benimkiler de dahil olmak üzere dört çift ayak hızla Jack'in olduğu yöne doğru koşturuyor. Belki erkek erkeğe vakit geçirmek o kadar da kötü değildir.

~ ~ ~

Aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. *Vaktimi boşa harcamasana. Şu saçmalıkları geçip güzel kısımlara gelebilir miyiz artık?*

Ben de onun için uğraşıyorum.

Ayrıca işler henüz iyi giderken, bunun tadını çıkarmalısınız. En azından ben öyle yaptım. Buradan sonra her şeyin – hiç vakit kaybetmeden – çığırından çıkacağını seziyorum. Çünkü ineceğimiz yer Vegas bebeğim. Oraya yok yere Günah Şehri dememişler herhalde.

ALTINCI BÖLÜM

Söz konusu fiyakalı otel odaları olunca, işin uç noktasının teras katı olduğunu düşünebilirsiniz. Çoğu durumda bu fikir doğrudur. Ama Bellagio'da çok daha iyisi var. Villa. Sadece kraliyet ailelerinin, devlet başkanlarmın ve seçkin aktörlerin kalabildiği türden bir yer. Beş yatak odası, resmi yemek odası, çalışma odası, kütüphanesi ve kocaman bir mutfağı var – her yer şık ahşaplar ve mermerlerle dekore edilmiş, en kaliteli aygıtlar, aksesuarlar ve İtalyan kumaşlarıyla donatılmış. Bütün gün orayla ilgilenen bir hizmetli ve kâhya ekibi bile var.

Evet, para mutluluğu satın alamaz – ama insanın mutluluğunu korumasını epey kolaylaştırır.

Onur konukları olarak, Kate ile ben büyük süiti alıyoruz. Odamızın banyosunda buhar fıskiyesi ve daha sonra dibine kadar yararlanmayı planladığım kocaman bir jakuzi var. Steven ile Alexandra, Delores ile Matthew da iki çift olarak iki ayrı oda alıyorlar.

Onların odalarında da kocaman yataklar ve şömineler var. Erin daha küçük bir odaya yerleşirken, Jack ile Warren da birlikte son odayı alıyorlar.

Odalarında iki ayrı çift kişilik yatak olması iyi oldu; çünkü bir erkeğin asla istemeyeceği bir şey varsa, o da başka bir erkekle aynı yatakta yatmaktır. Keskin çakılların üzerinde çıplak uyumak mı? Sırtınızda dolu bir tüfekle uyuma riskiyle yüzleştiğinizde bile kabul.

Kahya – ona Bay Belvedere[9] diyelim – bize evi gezdiriyor ve hizmetliler bavullarımızı boşaltırken biz de oturma odasında dinlenerek o gün yapacaklarımızdan bahsediyoruz.

Kucağında Delores'le kahverengi kanepede oturan Matthew lafı açıyor. "Yirmi dakika sonra havuzda su voleybolu turnuvası varmış. Oradan başlayalım diye düşündüm – şöyle bir açılalım. Sonra da barbekü yapılacakmış. Güzel pişirilmiş ete bayılırım."

Tüm erkekler onaylarcasına başını sallıyor.

Dee-Dee söze giriyor. "Bizim tanrıça partimiz ise saat beşte başlıyor..."

Tanrıça partileri... erkeklere sorarsanız, bu partiler rüya gibidirler. Gökkuşağının sonunda bulmayı umduğunuz altın dolu kazan ya da gece yatılarında yapıldığını hayal ettiğiniz üstsüz yastık savaşı gibi. Bu

9 1985-1990 yılları arasında yayınlanmış, Christopher Hewett'ın başrolde bir kâhyayı canlandırdığı Amerikan televizyon dizisi. Dizi Gwen Davenport'un 1947'ye yayımlanmış *Belvedere* adlı romanından uyarlanmıştır. *(Çev.)*

eğlencelerin kadınlara özel seks partileri olduğu söylenebilir – seks yapılmadan tabii. Efsanelere göre, satılan pek çok oyuncak oluyormuş. Dildolar, vibratörler, kayışlar, iç çamaşırları gibi... Bir de dersler varmış – kadınlara tüm beceriler anlatılıyormuş. Oral seks, mastürbasyon, direk dansı falan.

"... ama ondan önce, biz hanımlar bu akşam için güzelleşmek üzere spa randevumuza gideceğiz."

Elimi kanepede yanımda oturan Kate'in koyu renk saçlarında gezdiriyorum. "Boşuna vakit kaybediyorsun," diyorum ona. "Mükemmelin ötesi yoktur ki."

Kate hafifçe kızarıyor. *Hâlâ* çok ama çok tatlı.

Dee-Dee karşı çıkıyor. "Şimdi böyle diyorsun ama sonra bizi görene kadar bekle. Ağda yaptıracağız, kaşlarımızı aldıracağız ve masaj yaptıracağız. Kate, sana yemin ederim ki Ricardo'nun dokunuşundan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacaksın. Orgazm yaşamak gibi bir şey."

Merakıma yenik düşüyorum. "Ricardo da kim?"

"Kate'in masaj terapisti."

Hah. "Bir kadın için tuhaf bir isimmiş."

Delores gözlerini deviriyor. "Evet, kadın olsa öyle olurdu ama bizim Ricardo bildiğin erkek. Yunan tanrılarına benzeyen bir vücudu var, steroid günlerindeki Arnold Schwarzenegger gibi. Ve vücudunu kullanmayı kesinlikle biliyor – özellikle de ellerini."

Bazı erkekler böyle şeyleri dert etmeyebilir. Matthew gibi sülalesi rahat ya da Steven gibi anlayışlı erkeklerden bahsediyorum. Karılarının yanaklarına bir öpücük kondurup, *"İyi eğlenceler, hayatım,"* diyebilirler. Ama son yıllarda duygusal anlamda ne kadar olgunlaşmış olursam olayım, benim bakış açım bu değil.

O yüzden ağzımdan çıkan şey, "Yok öyle bir dünya," oluyor.

Kate elini bacağıma yaslıyor. "Drew, alt tarafı masaj."

"Onun farkındayım. İki kelime – *mutlu son.* İki kelime daha – *asla olmaz.*"

Alexandra yardımcı olmaya çalışıyor. "Abartma, kardeşim. Kıskanman çok yersiz."

Kollarımı iki yana açıyorum. "Kim kıskanıyormuş? Ne kıskanacağım – öyle bir şey olmayacak ki." Kate'e dönüp sakince açıklıyorum. "Sen orada üzerinde incecik pamuklu bir havluyla, Ricardo Montalban[10] mıdır nedir, onun ellerinin altındayken, benim burada öylece oturabileceğimi mi düşündün cidden? Adam seni inletirken? Boş versene ya. Bütün inlemelerin bana ait – parmağındaki o taşla hepsini peşin ödemiş oldum."

Dee-Dee elini Matthew'a uzatıyor. "Bunu kaldıramayacağını biliyordum. Öde borcunu."

Matthew cüzdanını çıkarıp onun eline bir yirmilik yapıştırıyor. Hayal kırıklığıyla ona bakarak başımı

10 Emmy ödüllü ünlü aktör. *(Çev.)*

iki yana sallıyorum. "Cidden bunu sorun etmeyeceğimi mi düşündün?"

Matthew omuz silkmekle yetiniyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Artık seni tanıyamaz oldum."

"Ricardo harika biri, dostum. Elleri sihirli gibi. Eşcinsel olsaydım, kesinlikle onunla düzenli bir ilişkim olurdu."

Televizyon koltuğunda uzanan Steven da tartışmaya katılıyor. "Adamın tekinin sana masaj yapmasına izin mi verdin cidden? Belki de zaten eşcinselsindir, hiç düşündün mü?"

"Sen benimkini ye."

Steven gülüyor. "Ben de onu diyorum ya. Bu bilinçaltı mesajlar eşcinsel radarıma takılıyor." Parmağını uzatarak odadaki her erkeğe doğru tek tek tutuyor. "Bip. Bip. Bip..." Sonra Matthew'u işaret ediyor. "Biiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip."

Billy ile Jack yarılıyorlar ve Steven onlarla bir beşlik çakıyor. Matthew ona eliyle bir hareket çekiyor ama bunun duruma pek katkısı olduğu söylenemez.

Kate konuya dönmemizi sağlıyor. "Bunu gerçekten istemiyor musun?"

Onu başımla onaylıyorum. "Kesinlikle. Bütün hafta sonu bunu kafamdan atamam."

Kate içini çekerek Delores'e dönüyor. "Benim randevumu değiştir."

Dee-Dee dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Ciddi olamazsın!" Ellerini havaya savuruyor. "Şimdiden başladı işte. Daha evlenmediniz bile ama seni kontrol altına almış – ne yapıp yapamayacağını o söylüyor."

Kate'i savunmak için atlıyorum. "Kate benim duygularıma saygı duyuyor. Olgun, sağlıklı bir ilişki böyle yürür. Sen de bir ara denesen pişman olmazsın bence."

"Ben Matthew'un duygularını sonuna kadar önemsiyorum!"

Kate lafa karışıyor. "Dee, buraya eğlenmeye geldik, nişanlıma işkence etmeye değil."

Dee-Dee surat asıyor. "Ama benim eğlenceden anladığım ona işkence etmek zaten. Eğlencenin içine sıçtın." Yine de telefonu eline alıp spa salonunu arıyor.

Kate yanıma sokularak başını omzuma yaslıyor. Onu kendime çekerek başına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Ona sırıtıyorum. "Spa salonundan döndüğünüzde Kate sırası bana gelecek diye umuyorum."

Başını kaldırarak bana fısıldıyor. "Acaba bunun uçakta başladığımız şeyi bitirmekle alakası olabilir mi?"

Ağır ağır başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Kesinlikle – harika bir bitiş olacağını da garanti ederim."

"Daima öyle oluyor." Öne eğilerek beni muzip bir tavırla öpüyor.

Geri çekildiğinde alt dudağımı yalayarak onun bıraktığı tadı alıyorum. "Bundan eminim."

Warren, flörtleşme anımızı yarıda kesiyor. "Gruplar ayrılmadan önce kim... kafayı çekmek ister?"

Ben hiçbir zaman uyuşturucu kullanan biri olmadım, eğlence için olsa bile. Alkol alırken insan kendi sınırını bilir – birkaç kadeh içer, sonra yavaşlar ve kafayı bulmanın tadını çıkarırsınız. Ya da üst üste beş shot atarsınız. İki türlü de, ne kadar sarhoş olmak istediğiniz tamamen size bağlıdır.

Ama uyuşturucular makinisti olmayan tren gibidir. Bir kez başladığınızda, yavaşlama ya da fikrinizi değiştirip inme şansınızın olmadığı bir yolculuğa çıkmış olursunuz. Dee-Dee ise benim duygularımı paylaşmıyor. Aman, çok şaşırdım.

Kuzeninin koltuğunun koluna yerleşerek, "Şükürler olsun – hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor.

Warren cebine uzatarak içinde önceden sarılmış birkaç esrarlı sigara, bir miktar marihuana ve küçük, parlak renkli bir tütün çubuğu bulunan şeffaf bir poşet çıkarıyor.

"Onları nereden aldın?" diye soruyor Erin.

"New York'tan getirdim." Warren bir an kaşlarını çatıp ekliyor: "Aslına bakarsan, önce California'dan New York'a, oradan da buraya getirdim. Gayet kaliteli mal – tıbbi kullanıma uygun. Müzik stüdyomdaki odacının glokom hastalığı var da."

"İyi de, havaalanı güvenliğinden geçirmeyi nasıl başardın?" diye sorguluyor ablam.

"Boxerıma sakladım," diye açıklıyor Warren gururla. "Bu şekilde, şu tarayıcı zımbırtılarından geçerken yakalanırsam, aşağıdaki kılların biraz kesilmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İşte buna yedek plan denir. Müzik kariyerin boka sararsa, uyuşturucu kuryesi olabilirsin." Uyuşturucu tacirlerinde erken ve acılı ölüm oranı oldukça yüksek. *Daha ne olsun?*

Warren esrarı Dee-Dee'ye uzatıyor ve o da alıp yakıyor. Matthew onun yanına ilerliyor. "Ben de bir nefes çekeyim."

Erin tereddüt ediyor. "Daha önce hiç marihuana içmedim."

Warren onu rahatlatmaya çalışıyor. "O zaman doğru yere geldin demektir. Burada hepimiz arkadaşız."

Erin hâlâ içi rahatlamış gibi görünmediğinden ona dönüyorum. "Hayır de, gitsin, Erin. Sadece ezikler kafayı çeker." Başparmağımla Warren'ı işaret ediyorum. "Sonun oradaki Şekil A'ya mı benzesin yani?"

Delores ellerini pençe gibi kaldırıyor. "Akran baskısı! Hadi ama, Erin – bir kez denemelisin. Biraz hayatını yaşa."

"Al sana, bu da Şekil B."

Erin derin bir nefes alarak bana onayımı istercesine kocaman açılmış gözleriyle bakıyor. "Bir denemek istiyorum. Yani... bazen insanın, 'Aman, ne olacak?' demesi lazım... öyle değil mi, Drew?"

Riskli İş filminden yapılmış bir alıntıya karşı çıkmak kimin haddine? Yenilgiyi kabullenircesine omuz silkiyorum ve Erin diğer esrarkeşlerin arasına katılıyor.

Jack de istemiyor. "Yok, ben almayayım. Bu aralar vücudumu zehirlerden arındırmaya çalışıyorum."

Alexandra da elini havada sallayarak reddediyor. Ne var ki Steven, "Tabii, neden olmasın? Gençliğimde kafama göre yaşadığım günleri yâd etmiş olurum," diyor.

"*Yâd etmek* derken? Sen erkeksin, hâlâ kafasına göre yaşayan bir gençten farksızsın," diye cevabı yapıştırıyor Alexandra.

Eniştem elini Warren'a uzatıyor. "Benimki duble olsun."

Warren, Steven'a dolu bir kâseyle çakmak uzatırken Matthew da esrarı Kate'e teklif ediyor. Kate başını iki yana sallayarak, "Belki sonra," diyor.

Kalkıp odanın öbür tarafındaki pencereyi açıyor ve tavandaki pervaneyi çalıştırıyorum.

"Peki ya sen, Evans? Sen içmiyor musun?" diye soruyor Warren.

Burun kıvırıyorum. "Senin terli apış aranda yolculuk etmiş bir şeyi ağzıma koyarım sanki. Bir filin kıçını öperim, daha iyi."

Warren sigarasından uzun bir nefes çekiyor ve bana, "Narkotikçi misin nesin?" diye takılırken ağzından dumanlar yayılıyor.

"Evet, aynen öyle. Boş günlerimde Liseli Polisler'de Johnny Depp'le takılıyorum," diyorum ifadesiz bir sesle.

Kafası çoktan uçmaya başlamış olan Matthew gülüyor. "Yok, Andrew kafa çocuktur. Ama Mary Jane ile ikisi pek anlaşamazlar. Üniversitedeyken bir kere denemişti. Ama işler yolunda gitmedi," diye duyuruyor bütün odaya.

Kate öne eğiliyor. "Bu hikâyeyi daha önce duymamıştım."

"En iyi anlarımdan biri sayılmazdı."

Matthew daha da yüksek sesle gülüyor. "Dört fırt çekti, sonra da evde koşturmaya başlayıp bütün kapıları ve pencereleri kilitledi. Babasının geleceğini ya da gökyüzünden SWAT ekibinin düşeceğini sanıyordu. Sonra panik atak geçirdi."

"Panik atak falan geçirmedim ben."

Matthew'un gözleri benimkileri buluyor. "Dostum, seni acil servise tıkmak zorunda kalacağımızı sandım. Bir anda kalbin durmuş gibi görünüyordun."

Herkes olan bitenlere gülüyor – Kate bile.

Warren mutlu mutlu başını sallıyor. "Demek Evans otu kaldıramıyor. Bildiğim iyi oldu. Artık sana bulaşmak istersem, nasıl yapacağımı biliyorum."

Arkadaşlar birbirine sataşır. Bir insanın her şeyini – tüm başarılarını ve tüm utanç verici sırlarını – bilmenin faydalarından biri de budur.

Ama her şey karşılıklı.

"Anılardan bahsetmeye devam edelim, Matthew. Benim de sana dair aklıma gelen birkaç şey var."

Matthew kollarını iki yana açıyor. "Benim gizlim saklım yok."

Yüzüme şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Emin misin?"

"Hiç durma."

Karısına dönüyorum. "Hey, Dee, Matthew sana kafası iyiyken kendisini emmekle meşgul olan Kelly Macallister'ın ağzına işediğini anlattı mı?"

Matthew bir anda ayılıyor.

Steven gülmekten katılıyor.

"Iyyyy," diye cıyaklıyor Erin. "İğrenç."

"Lakabı da buradan geliyor ya – Altın Duş Fisher."

Alexandra bunu hem komik, hem de tiksindirici bulmuş gibi görünüyor.

"Rezalet," diye burun kıvırıyor Jack.

Kate suratını buruşturarak kulaklarını tıkıyor.

Delores ilk başta gülmesine rağmen sonra kocasına dönerek, "Mahvoldum. Bir daha seni ne zaman emsem aklıma bu hikaye gelecek," diye itiraf ediyor.

Matthew bana kırılmadığını belli eden bir şekilde ters ters bakıyor. "Çok fenasın, ahbap."

Sırıtmakla yetiniyorum. "Arkadaşlar ne içindir, dostum?"

~ ~ ~

On dakika sonra Erin göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde ayaklarını kanepeye uzatıyor. Önce bir kolunu, sonra diğerini ağır ağır kaldırarak, "Bu harika bir şey. Çok gevşedim," diyor.

Steven köşedeki büyük cilalı piyanoyu işaret ederek yüzünde gevşek bir ifadeyle, "Hey, Billy, neden bir şeyler çalmıyorsun?" diye öneriyor.

Evet, bu mal herif piyano da çalıyor. Aklımızda bulunsun – bu herif çok işlevli bir alet olabilir ama yine de bir alet olmaktan öteye geçemez işte.

"İyi fikir. İnsanın kafası iyiyken güzel müzik kadar iyi gelen bir şey yoktu. Hafif bir şeyler çal," diyor Dee.

Bok kafalı kalkıp piyanonun başına geçiyor ve oturduktan sonra parmaklarını kütleterek çalmaya başlıyor. Enstrümantal bir girişin ardından, Adele'in *Someone Like You* şarkısını söylemeye başlıyor. Aman, kız işi şarkıları da severmiş.

O nakarattan önceki son dizeyi– kendisiyle eski sevgilisi arasındaki hislerin bitmemiş olduğuna dair olan dizeyi – mırıldanırken ruh halim bir anda dolapta uzun süre açık bırakılmış süt gibi ekşiyor. İşte bu yüzden öteden beri Warren'ın davranışlarına gıcık oluyorum. Çünkü Matthew'un marihuana kullandığım güne dair anlattıklarına rağmen, paranoyağın teki değilim. Gözlemciyim. Zekiyim. Çalabileceği onca şarkının arasından niye bunu seçtiğini anlayacak kadar aklım var.

Daha da önemlisi – kimin için çaldığının farkındayım.

Böyle şeyler tesadüfen olmaz. Vücut dilinin ve dil sürçmelerinin ardında yatan anlamlar vardır. Bilinçaltımız gerçek hislerimizi bu şekilde su yüzüne çıkarır. Gerçek isteklerimizi ortaya döker. Warren'ın boş beyni ve noksan kalbinin derinliklerinde bir yerlerde, hâlâ Kate'i istediğini düşünüyorum.

Kate'in yüzüne baksanıza. Onun şarkı söylemesini dinlerken suratında hep bu ifade beliriyor. Başını hafifçe yana eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve gözleri hayranlıkla gurur karışımı bir ışıltıyla parıldıyor. Ayrıca geçmişte ona duyduğu sevgiyi de hatırlıyor olabilir. Ona karşı artık böyle şeyler hissetmediğini, ikimizin arasından beni seçtiğini, beni daha çok sevdiğini bilmeme rağmen, bu durum epey canımı sıkıyor.

Çünkü benim hayatımda böyle bakmış olduğum tek kişi o.

Warren son notayı çalarken, hasedimi bastırıyorum. Matthew, Steven, Erin, Dee-Dee ve Kate onu alkışlıyorlar. Alexandra ise gözünden akan bir damla yaşı siliyor.

"Acayip iyisin ya. Bu müzik olayı kesin her yerde kadınları peşinden koşturuyordur. Bu akşam, Billy, seni yanımdan ayırmayacağım," diyor Jack.

"Tabii, dostum," diyor Warren, utangaç bir tavırla başını sallayarak.

Ayağa kalkıyorum. "Bugünlük yeterli östrojen aldığımıza göre, neden havuza gidip şu barbekü partisine bir bakmıyoruz? Sizi bilemem ama ben tıka basa yemeye hazırım."

Herkes bana hak veriyor.

Üzerimizi değiştirmek için odalarımıza geçerken Kate'i yanıma çekiyorum. Sonra hepimiz kendi planlarımızı uygulamak üzere hazırlanıyoruz.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yetişkinlere özel havuzdaki barbekü partisi, tam gaz devam ediyor. Dört bir yanımız müzik, güneş ışığı ve bazılarını keşke görmeseydim dediğim bikinililerle çevrili. Unutmayın, bayanlar, iki parçalı mayolar bir ayrıcalıktır, doğal hakkınız değil.

Barın yakınındaki bir çardağa geçerek güneş şemsiyesinin korumasındaki yuvarlak masaya yerleşiyoruz. Biralarımız geliyor ve voleybol turnuvasındaki sıramızı beklerken boş boş takılıyoruz. Takım sporlarının erkekler üzerinde onlara-karşı-biz anlayışını harekete geçiren bir gücü var. Geceyi siperde geçirmek gibi bir şey – bir anda insanları birbirine bağlıyor. Birbirinizi sevmeseniz bile – hatta birbirinize katlanamıyor olsanız bile – kenetlenip birbirinize destek oluyorsunuz. Çünkü aynı takımdasınız ve yanınızda olmayan herkes karşınızda demek. Onlar sizin düşmanınız.

Size bunları neden mi anlatıyorum? Çok geçmeden anlarsınız.

Şu an için biramdan bir yudum alarak, dikkatimi suratsız enişteme veriyorum. Lafı hiç dolaştırmadan konuya giriyorum. "Ablamla aranızdaki mevzu ne?"

Bu soruma şaşırmış görünmüyor ama gönülsüzce cevap veriyor. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Bundan bahsetmek istemiyor musun? Ne? Buraya gelirken kadına falan mı dönüştün? Herhalde şimdi de *ben gayet iyiyim* falan diyeceksin. Kaltaklık etme, Steven – konuş. Derdiniz ne?"

Steven yüzünü ovuşturarak bir an için gözlerini havuza dikiyor. Söyleyeceklerini kafasında ölçüp biçiyor gibi. Sonra bize dönerek dirseklerini masaya yaslıyor. "Tamam. Her şey iki hafta önce başladı. Alexandra birkaç gün çok kötü bir ruh halindeydi. Ama ben dert etmedim – bazen öyle damarı tutuyor. Sonra banyodaki çöp kutusunda bir şey buldum... bir hamilelik testi."

Masada tribündeki dalgalanmalar gibi ona acıyan homurtular dolaşıyor. "Seni bir daha asla evden çıkarmayacak."

"Çocukların arasına mesafe koymalısın, Steven. Birbirlerine çok yakın durularsa, içlerinden biri gözünüzden kaçabilir."

"Şimdi üçe karşı iki olacaksınız – siz bittiniz."

Steven elini kaldırıyor. "Sonuç negatifti. Alexandra hamile değil." Birasından bir yudum alıyor. "Ama ona bunu sorduğumda bir anda çıldırdı. Bana onu hiç anlamadığımı, çocuk konusunu dert etmememi; çünkü

yetmiş yaşına kadar falan çocuğum olabileceğini sayıp dökmeye başladı. Erkeklerin ne kadar rezil olduğundan yakınıp durdu. O günden beri, katlanılmaz davranıyor. Bana sinirlenmek için bahane arıyormuş gibi bir hali var."

"Belki biraz kafa dinlemeye ihtiyacı vardır. Ne bileyim, akşam dışarı falan çıkarsınız. Böylece kendisini anneden ziyade kadın gibi hissetmeye fırsatı olur," diye öneriyor Matthew.

Steven başını iki yana sallıyor. "Bunu düşündüm zaten. Hamptons'ta bir gece kalacağımız bir seyahat ayarladım. Hatta çocuklara falan da babam bakacaktı. Ama Alexandra yine ters çıktı – hiçbir şey istemediğini söyledi. Sonra ona danışmadan plan yaptığım için bana söylenip durdu."

Jack burun kıvırıyor. "Şaşırdım diyemem. Alınma, dostum, ama Alexandra öteden beri soğuk nevalenin tekidir."

Sözlerine karşı çıkacak halim yok; çünkü neden böyle bir izlenim edindiğini biliyorum.

Steven'm sesi yumuşak, üzgün bir tona bürünüyor. Efkarlı bir hali var. "Aslında öyle biri değil. Bu sadece onun koruma kalkanı. Gerçek Alexandra ise sıcak... komik biri... Sevdiği insanlar için elinden gelen her şeyi yapar. İki hafta önce, ben de o insanların arasında yer alıyordum. Ama son zamanlarda... işler değişti. Sebebini hiç bilmiyorum."

Burnumun kemerini ovuşturarak içimi çekiyorum. "Bu durumu düzeltmen gerek, Steven. Bunu bana yapamazsınız – şu an olmaz."

Steven bu sözlerimi hiç iyi karşılamıyor. "Sana mı? Bu meselenin *seninle* ne alakası var, Drew?"

Suçlarcasına parmağımı ona uzatıyorum. "Alexandra ile sen benim altın standardımsınız. Önümüzdeki hafta Kate ile evleneceğim için korkudan altıma etmememin tek sebebi sizsiniz. Evliliklerin yolunda gidebileceğini bana siz kanıtladınız."

Steven'ın alnı kırışıyor. "Annenle baban da nereden baksan kırk yıldır evli."

Elimi sinek savarcasına sallıyorum. "Onlar sayılmaz. İkisi de yaşlı – onları başka kim alır?"

"Peki ya ben ve Dee?" diye soruyor Matthew.

"Size en fazla bir yıl daha süre tanıyorum."

Matthew omuz silkmekle yetiniyor. Hiçbir zaman başka insanların ne düşündüğüne aldırmaz – benim bile.

Alexandra ablam olabilir ama Steven gözümde enişteden çok daha fazlası. En yakın arkadaşlarımdan biri. O yüzden hangi tarafa sadık olmam gerektiğini kestirmek zor. Taraf tutmam gerekirse, Mackenzie'yle Thomas'ın tarafını tutarım. "Ayrıca yeğenlerimin dağılmış bir yuvada büyümesine asla izin vermem. Onunla konuşman gerek, Steven – bu işi düzelt."

Steven öfkeyle sandalyesini geri itiyor. "Denedik herhalde! Denemedim mi sanıyorsun? Son iki haftadır resmen onun kıçını yalıyorum..."

Gözlerimi kapatıp elimi kaldırıyorum. "Lütfen – kafamda garip garip görüntüler canlandırma."

"Aklıma gelen her şeyi denedim... ama artık uğraşmayacağım. Bu işi düzeltmek istiyorsa, konuşmaya niyetlenirse, o bana gelsin. Benden bu kadar. Benim de bir gururum var, canım."

Duruma göre bu konuya benim el atmam gerekiyor. "Geri döndüğümüzde ablamla oturup konuşurum – ne derdi varmış öğrenirim."

Steven tepki gösteriyor. "Hayır, Drew. Bu karımla benim aramda. Sen bu meseleye karışma."

Geri çekiliyorum. "Tamam. Sakinleş – kalp krizi falan geçirme." Ama Alexandra'yla konuşma planlarımdan vazgeçmiş değilim. Bir şeylerin doğru düzgün yapılmasını istiyorsanız, illa kendiniz yapacaksınız.

Bir süre hepimiz sessizce oturuyoruz.

"Bak – bu mevzunun canımızı sıkmasını istemiyorum. O yüzden şimdilik rafa kaldıralım. Bu akşamlık iyi vakit geçirmeye bakalım – eski günlerdeki gibi. Tek istediğim şey körkütük sarhoş olup eğlenmek. Her türlü EDV."

Matthew gülüyor. Çünkü benim gibi o da uzun yıllardır bu harfleri duymaya hasret kalmıştı. Aklımıza hemen harika anılar geliyor.

Matthew yumruğunu Steven'ın yumruğuna vuruyor. "Hem de nasıl – EDV."

"EDV de ne?" diye soruyor Warren.

Gülümsüyorum. "Eskiden bizim sloganımızdı."

"Açılımı ne peki?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Eğlencenin dibine vuralım."

~ ~ ~

Su voleybolu turnuvasının dördüncü turuna girdiğimizde, birinci durumdayız. Milletin canına okuyoruz. Şampiyon olmamıza sadece üç maç kaldı. Çok eğlenceli. Üstelik güce dayalı. Sınırlarımızı zorluyoruz ama maçların arasında dinlenip sosyal ortam kuracak ve birkaç içki yuvarlayacak vaktimiz de oluyor.

Steven oraya kurulmuş olan dans pistinde *Blurred Lines* ile dans ediyor. Hareketleri görüyor musunuz? Parmaklarını John Travolta gibi uzatarak kalçalarını ritimle beraber ileri geri itiyor. Hiç havalı olduğu söylenemez ama Steven her nasılsa hâlâ dikkat çekici görünmeyi başarıyor. Kalçalarını sallayan, el çırpan, kıkırdayan kızlar etrafını sarmış, onu seyrediyor.

Havuzun öbür ucunda epey gürültülü, içkinin su gibi akıp gittiği bir boşanma kutlaması var. Jack davet

beklemeden oraya gitti. Hatta boşanan kadınla sıcak su havuzunda epey oynaştılar.

Şimdi ise Matthew ile benim yanıma, masaya döndü. Epey ağır takılıyoruz. İnsanın epey canını çektiren birkaç teklife karşın, amacımızın birileriyle yatıp kalkmak değil, kendi aramızda takılmak olduğunu açıkça belirttik. Şaşılacak iş, kadınlar konusunda turnayı gözünden vuran Warren oldu.

Yani... bir açıdan. İkinci galibiyetimizin ardından, yanında bir kızla çardağa çekildi. Yarım saat sonra mayolarını toparlamaya çalışarak dışarı çıktılar. On beş dakika önce de yanında başka bir kızla tekrar içeri girdi.

Hiç etkilenmedim; çünkü... bunu sizi sinir etmeden nasıl söylerim ki? Birinci kız... etine dolgun türdendi. Eğlenceli bir kızdı. Fiziksel açıdan ciddi sorunları olduğu için sürekli neşe saçmak zorunda olan kızlardan biri diyebilirim. Beni yanlış anlamayın, iri yarı kızların da toplumda illa ki bir yeri var. *Koca kıçlı kızlar, dünyayı siz döndürüyorsunuz,* falan filan.

Her erkeğin de beğendiği bir tip var sonuçta. Bir adamın dönüp bakmadığına öbürünün içi gider. Ben kendimi bildim bileli ufak tefek kadınları tercih etmişimdir – onları eğip bükmek ve doğru pozisyona getirmek çok daha kolay. Ama Warren'ın da tombul kadınlara bayıldığını sanmıyorum. Sonuçta adam on sene Kate ile çıkmış, Kate'in de hiçbir zaman kilolu olmadığını biliyorum – eski resimlerini gördüm.

Ayrıca Warren'm seçtiği ikinci kız, resmen birincisinin tam tersiydi. İnanılmaz derecede sıskaydı, göğsü sörf tahtası gibi dümdüzdü ve beyaz başlı kartalları andıran kanca biçimli bir burnu vardı.

Bizim uyuz çardaktan yüzünde tatmin olmuş bir sırıtmayla çıkıyor. Masaya oturarak birasından büyükçe bir yudum alıyor. Matthew, Jack ve ben ona bakıyoruz.

Bakışlarını birimizden diğerine gezdiriyor. "Ne var?"

Çenemi uzatarak tipsizlik konusunda kendisinden aşağı kalmayan arkadaşlarının oturduğu masaya doğru ilerleyen ikinci kızı gösteriyorum. Vasatın altı tipler genelde beraber takılır zaten.

"Korkunç kız kardeşlerle olayın nedir senin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki; Snooki takıldığın ilk kızın yanında Miss America gibi kalırdı. Deminki kız ise muhtemelen Batının Kötü Cadısının akrabası."

Warren savunmaya geçerek dudak büküyor. "O kadar da kötü değildi."

Matthew ile Jack öksürüyorlar. "Tereyağı surat... tereyağı surat."

"Tereyağı surat da neyin nesi?" diye soruyor Warren.

Onun bu cehaleti karşısında gözlerimi deviriyorum. "Kadının yüzünden başka her şeyi güzel demek. Anladın mı? Dümdüz kalçaları olan bir kadının insanı

cezbedecek hiçbir yanı olmadığını düşünürsek, bence bu yakıştırma bile iyi kalıyor."

"Belki fetiş gibi bir şeydir. Çirkinlerle takılmayı mı seviyorsun, Billy?" diye öne sürüyor Jack.

"Hayır. Çirkin kızlara özel bir ilgim olduğunu sanmıyorum."

Kusura bakmasın da, buna hiç inanasım gelmedi. Yine de ona açıklama şansı tanıyorum. "O zaman neden bir tek onlara yazıyorsun?"

Warren huzursuzca kıpırdanıyor. "Onlar... işte, daha kolay. Çantada keklik diyebilirim."

"Altı ay önce Giants Stadyumu'ndaki konserine bilet kalmadı be! *Bütün* kadınlar senin için çantada keklik olmalı," diyor Matthew.

Warren gözlerini kaçırarak birasının etiketini inceliyor. "Bilmiyorum. Yani... uzun süre Kate ile birlikteydim..."

Sanki bunu unutabilirmişim gibi.

"... Ve öyle becerilerimi geliştirecek fırsatım olmadı, anlıyor musunuz? LA'deki kızlar tam kaltak, dostum – seksiler ve bunun farkındalar. O yüzden kolay lokmalarla takılmak daha az göz korkutucu."

İncil'de cidden uyuz herifin tekine dair bir hikâye var. Adam bir gün yolda yürürken, Tanrı onun kıçına tekmeyi basmış. Gökyüzünden kör edici bir ışık

inmiş ve gökyüzünden ona hayatını düzene sokmak için yapması gerekeni söyleyen bir ses gümbürdemiş.

Şu an ben de benzer bir durumdayım. Bir tezahür. İlahi bir aydınlanma.

Warren kendine göre bir kız bulursa... ona doğru düzgün fıstıkları tavlamanın sırlarını öğretirsem... belki Kate'in çevresinde dolanıp durmayı bırakır. Belki – işte, bir ümit – ondan kurtulurum. Hem de sonsuza dek.

Vaat edilen topraklara doğru uzanan yolu gördüm, bayanlar baylar. Yol boyunca karılar dizili.

Hayatımı Warren'sız idame etme umudunun verdiği enerjiyle, "Sana o konuda yardımcı olabilirim," diye öneriyorum.

"Kızları tavlamama mı?"

Onu başımla onaylıyorum. "En fıstık kızları tavlamana. Sadece dergilerde ve azgın rüyalarda gördüğün türden kızları. Sana bunu nasıl becereceğini gösterebilirim. Bir kere gurme lezzetler tattıktan sonra bir daha abur cubura elini bile sürmezsin."

"Bu teklifin üzerine atlamalısın, dostum. İşi ustasından öğreneceksin. Evans bu işin piridir – evlenmeden önce aletinin heykelini yaptırması gerek, tıpkı DiMaggio'nun kramponları gibi," diyor Jack.

Jack'in övgüleri onur verici. Biraz da rahatsız edici tabii.

Ama Warren hâlâ şüpheli görünüyor. "Niye bana yardım etmek istiyorsun ki?"

Omuz silkiyorum. "Zor durumdakileri görmezden gelemiyorum – Aziz Jude'u öteden beri çok sevmişimdir. Hem sen Kate'in kankasısın. Sana yardım edersem onun gözünde de puan kazanırım. Bu da her zaman işime gelir."

Cevabım onu tatmin etmiş gibi görünüyor. O yüzden işe en temelden başlıyorum. "Nasıl oynuyorsun?"

"Neyi nasıl oynuyorum?"

"Oyun planından bahsediyorum. Şu *muhteşem* LA kadınlarına nasıl yaklaşıyorsun? Ne diyorsun?"

Su götürmez geri zekâlılığını ortaya koyarcasına kafasını kaşıyor. "Bazen yanlarına koşup yüzümde şaşkın bir ifadeyle, *'İyi misiniz? Canınız yandı mı? Cennetten düşmüş gibi görünüyorsunuz,'* diyorum."

Hepimiz gülmeye başlıyoruz ama Warren'ın bize katılmadığını görünce susuyoruz.

"Özür dilerim – ciddi miydin?" diye soruyorum.

Biraz kızmış bir tavırla başını çeviriyor. "Boş ver."

"Tamam, gülmek yok. Sana yardım etmek istiyorum. Başka?" diye rica ediyorum.

Bir an ne cevap verebileceğini düşünüyor. "Bazen fıkra anlatıyorum."

Matthew kafası karışmış gibi bakıyor. "Fıkra mı?"

"Evet – hani şu 'Adamın teki bara girmiş...' gibi şeyler var ya."

Ağır ağır başımı sallıyorum. "Tabii canım. Bunun neden işe yarayacağını düşündüğünü anlıyorum... her kadın palyaçolarla yatıp kalkmak ister ne de olsa."

Sonra tekrar gülmeye başlıyoruz.

"Bi' gidin ya! Sizinle uğraşamayacağım," diye homurdanıyor Warren ve ayağa kalkmaya yelteniyor.

"Dur – gitme! Hadi ama dostum. Takılıyoruz sadece"

Warren isteksizce tekrar oturuyor.

Ders vermeye başlıyorum. "İlk hatan – gereksiz kasıyorsun. Köpekler nasıl korkuyu sezerse, kadınlar da çaresizliği sezer. Ve bundan hiç hoşlanmaz. Sakin olmalısın. Öz güvenli davran. Nasıl desem... biz çocukken, Matthew'un amcası bizi kampa götürürdü. Kamp alanında içi balıklarla dolu bir göl vardı ve tüm çocuklar balık tutmaya çalışırdı. Uyuzun teki en çok balığı yakalayan çocuk olmak istediğinden bir ağ getirmişti. Ağı suya atıp durdu ama hiçbir şey yakalayamadı. Balıkları korkutup kaçırmıştı. Ben ise küçük bir torbada ekmek kırıntısı getiriyordum. Her seferinde azar azar suya atardım – ucundan tattırırdım yani. Sonra arkama yaslanıp beklerdim. Birkaç dakika sonra bütün balıklar bana gelirdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Maymun kafa beni başıyla onaylıyor. "Evet..." Sonra susuyor. "Yok, aslında hiçbir şey anlamadım."

Bu düşündüğümden daha da zor olacak. Ve asıl korkutucu olan ne, biliyor musunuz? Kate ile ikimiz korkunç bir kazada ölecek olsak, çocuğumu büyütme sırasındaki üçüncü kişi bu geri zekâlı.

Küresel ısınmayı yemişim – *bu* düşünce uykularımı kaçırmaya yetiyor.

"Çok fazla kafa yoruyorsun." Biramdan bir yudum alıyorum. "Ezbere replikleri boş ver. Saçma sapan fıkraları unut. Kadınlar o kadar karmaşık değildir. Sadece ne duymak istediklerini bilmen gerekir. Sonra bunları onlara söylersin. O zaman en seksilerinin bile bacakları Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılır."

Bir an söylediklerimi kafasında evirip çeviriyor. "O zaman hatunlara demo kayıtlarını dinleyeceğimi mi söyleyeyim? Belki bir albüm anlaşması yapacağımızı falan?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Kural bir – tutamayacağın ya da tutmaya çalışmayacağın sözler verme. Dosdoğru davran – yoksa aptal durumuna düşersin. Kız bir daha peşini bırakmaz. İşini hallettikten sonra kaçış stratejisine ihtiyacın olursa, ondan numarasını iste ama arayacağına dair bir şey söyleme. Öyle anlaşılabilir ama bu senin sorunun değil." Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Burada olay anı yaşamak – yarını boş ver. Kızın o an ne istediğini çöz, yeter. Bazı kızlar cidden şerefsiz tiplerden hoşlanır – kendilerine bok gibi davranılmasını isterler."

Bana yanıldığımı falan söylemeye kalkmayın sakın. "İyi çocuklar sona kalır" inanışı nereden geldi sanıyorsunuz? Çünkü bazı kadınlar içten içe drama yaşamak için yanıp tutuşur.

"Bazıları ağlayacak bir omuz isterler. Kimisi eğlence arar. Söyledikleri şeyleri dinle, bunları nasıl söylediklerini izle ve onlara en azından o akşamlık aradıkları şeyin sen olduğunu göster."

"Pek anlamadı galiba, Drew. Belki bir göstermek gerekir?" diyor Matthew.

"İyi fikir."

Gözlerimi havuzda gezdiriyorum ve havuz başında koşturan bir garson gözüme çarpıyor. Koyu renkli, kıvırcık saçları ve hafif çilli soluk bir cildi var. Üniforması üzerine yakışmış – beyaz bluzunu belinde bağlamış, yüksek belli daracık siyah bir şort giymiş. Ayağında siyah topuklu ayakkabılar var. *Bingo.*

Onu işaret ediyorum. "Ne dersin?"

"Ben onu yatağa atardım," diye lafa karışıyor Jack.

Warren da ona katılıyor. "Evet. Çok hoşmuş."

Elimi sallayarak garsonu yanımıza çağırıyorum. Kız elinde kâğıt ve kalemini hazır ederek, "Merhaba, sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Kadınlar niye böyle düşünmeden konuşuyor hiç anlamıyorum. Bir kez olsun olaya erkeklerin gözünden bakmaya çalışın. Kanı kaynayan bir adam bunu

duyduğunda, aklına yaklaşık on farklı pozisyonda onun için "yapabileceğimiz" en az sekiz farklı şey gelecektir.

En cazibeli gülümsememle ona bakıyorum. "Bize bir şişe Jäger getirir misin, tatlım? Yanında da beş shot bardağı lütfen. Acele etme, anlaşılan yoğunsun. Biz bekleyebiliriz."

"Sorun değil. Hemen getiririm."

Dönüp bara doğru ilerliyor.

Jack onun arkasından bakıyor. "Gitmelerinden nefret ediyorum ama gitmelerini seyretmeye bayılıyorum."

Warren'ın da gözleri kızın kalçalarında.

Ona bir tane vuruyorum. *Şak.* Dikkatini çekmek için... ve tabii ki bundan keyif aldığımdan.

"Kendine gel. Ona bak."

"Ona *bakıyordum* zaten!"

"Sadece kıçına değil – tamamen bak."

Elini yanağına götürerek bana ters ters bakıyor. Sonra garsonu gözleriyle takip ediyor.

"Belini ovmasına baksana. Alnındaki teri siliyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Sence şu an neye ihtiyacı var?"

Warren yüzünü buruşturarak derin derin düşünüyor.

Bir süre sonra daha fazla dayanamıyorum. "O kadar kasma."

İçini çekiyor. "Bilmiyorum – biraz uyusa iyi gelecek gibi."

Gülümsüyorum. "Hâlâ umut var. Tamam, uyumak iyi gelir tabii ama bunu ona sen veremezsin. Ama kendisini önemli ve değerli hissetmesini sağlayabilirsin. Ona yalnızca bir garson olarak değil, bir kadın olarak beğenini gösterebilirsin. Kızlar böyle şeylere bayılır."

Garson kız tek elinde taşıdığı tepside şişeyi ve shot bardaklarını dengede tutmaya çalışarak bize doğru ilerliyor. O yanımıza varmadan önce, ne olur ne olmaz diye Warren'a uyarıda bulunuyorum. "Kate'e kadınlara asıldığıma dair hikâyeler anlatmayı aklından bile *geçirme.* Bunun tek amacı sana bir şeyler öğretmek. Benim için hiçbir anlamı yok."

Söylediklerim kelimesi kelimesine gerçek. Tıpkı... rol yapmak gibi. Benden iyi aktör olurmuş aslında. Broadway'e çıkabilirmişim. Çünkü bir aktör rol arkadaşı olan kadına gerçek hayatta neler hissederse hissetsin, perde kalktığında rolünü yapar. Hem de gayet ikna edici bir şekilde.

Kız masamıza geliyor. "Buyurun, beyler."

O bardakları dizerken, "Burası hep böyle yoğun mudur?" diye soruyorum.

"Hep değil. Bu hafta sonu şehirde ayak hastalıklarıyla ilgili bir kongre var. O yüzden işimiz başımızdan aşkın." Yüzüne düşen saçları geri itiyor. "Ama bahşişler iyi, o yüzden şikayet edemem."

"Tabii ki edebilirsin. Ara sıra yakınmak herkesin hakkı. Seni dinliyorum."

Kız gülümseyerek içkilerimizi dolduruyor.

"Hatta birkaç dakika bizimle otursan nasıl olur? Biraz dinlenmiş olursun. Bir şeyler içeriz? Bence iyi gelir."

Aklının çelindiği belli. Ama omzunun üzerinden dönüp barın arkasında duran iri yarı, kel adama bakıyor. "Çok naziksiniz ama olmaz. Patronum kızar."

"Nezaket bizim işimiz." Başparmağımla barı gösteriyorum. "Patronun o mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Evet, o. Harry herkesi köle gibi çalıştırır."

Ayağa kalkıp parmağımı uzatıyorum. "Bir yere kaybolma."

Harry'nin yanına koşturuyorum. "Hey, dostum, arkadaşlarım ve ben garsonumuzla bir tek atmak istiyoruz."

Dönüp bizim masaya bakıyor. "Felicia'yla mı?"

"Evet, Felicia'yla" – ya da adı her neyse – "Ve çalışmadığı sürenin parasını ödemeye hazırız. On dakikalık bir mola bana ne kadara patlar?"

"Elli papel."

"Anlaştık." Parayı bara bırakıp adam fiyatı artırmaya yeltenemeden hızla masaya dönüyorum. Sonra tekrar seksi surat ifademi takmıyorum.

Bir sandalye çekerek garsona oturmasını işaret ediyorum. "O iş tamamdır."

Şaşırmış görünüyor. "Ciddi misiniz?" Dönüp Harry'ye bakıyor. Adam ona onaylarcasına başını sallayınca minnettar bir tavırla oturuyor. "Vay, Harry'yi bana mola vermeye ikna ettiniz demek? Çok iyi olmalısınız."

Sinsice sırıtıyorum. "Bebeğim, tahmin bile edemezsin."

Sandalyeme oturup shot bardağımı kaldırıyorum. Herkes bana katılıyor ve içkilerimizi yuvarlıyoruz. Sonra garsona da bir bardak koyuyorum. Birkaç dakika havadan sudan sohbet ediyoruz. Bana dansçı olmak istediğinden bahsediyor ve hayallerini annesinin amfizem rahatsızlığı yüzünden ertelediğini anlatıyor. Aşırı dikkat kesilmiş gibi dinliyorum ve doğru zamanlarda onu başımla onaylıyorum.

Sonra anlattıklarını biraz daha eşeliyorum. "Bir kadın olarak omuzlarına ağır bir yük binmiş. Eşin yardımcı oluyor mu?"

Kız ikinci shot bardağını kafasına dikerek başını iki yana sallıyor. "Evli değilim."

"O zaman erkek arkadaşın vardır?"

"O da yok. Kimin böyle şeylere zamanı var ki?"

Bu sözler üzerine öldürücü darbeyi vuruyorum. "Senin gibi harika bir kızın nasıl erkek arkadaşı olmaz?

Olacak iş değil. Yine de kafanı boşaltmaya vakit ayırmalısın. Biraz gevşe. İyi bir adam bulup onunla eğlenmeye bak."

Dudaklarında kalan içkiyi yalıyor. "Ara sıra eğlenmeye zaman ayırmaya çalışıyorum. Buna değeceğini düşündüğüm zaman."

Yüzündeki imalı gülümsemeyi gördünüz mü? O kocaman, ela gözlerindeki davetkâr bakışları? *Benim* buna değeceğimi düşündüğüne dair sinyaller veriyor. Onun kafasını boşaltmak için herhangi bir öneride bulunursam, buna hazır olduğunu göstermeye çalışıyor.

Böylece bugünkü sunumumuzun sonuna geliyoruz.

Saatime bakıyorum. "On dakika doldu. Patronunla başının derde girmesini istemem."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ah – doğru."

Sonra ayağa kalkıyor ama hemen dönüp gitmiyor. "Birkaç saat sonra mesaim bitiyor. Siz buralarda mı olacaksınız?" Soruyu hepimize soruyor ama gözleri bende.

Konuyu oracıkta kapatıyorum. Çünkü ben bir beyefendiyim. "Maalesef hayır. Çok geçmeden çıkacağız ve bütün gece meşgulüz. Ama seninle konuşmak güzeldi."

Eskiden olsa, garanti olsun diye kızın eline bir öpücük kondururdum. Ama bugünlerde dudaklarımı sadece Kate'e saklıyorum.

Kızın omuzları düşüyor. "Tamam... pekâlâ... içki için teşekkürler."

"Ne demek, tatlım. Kendini çok yorma."

Garson kız dönüp giderken son kez masamıza dönüp şöyle bir göz atmayı ihmal etmiyor.

Warren'a bakarak kollarımı iki yana açıyorum. "İşte bu işler *böyle* yürür."

Bir bardak daha içkiyi kafama dikiyorum. İçki boğazımı yaktığı için sesim kart çıkıyor. "Kızla ilgileniyor olsaydım, biraz daha buralarda takılırdım. Karşıma başka bir fırsat çıkmazsa, onu evine götürür, birkaç saat sevişir sonra onu memnun bir halde bırakıp çıkardım."

"Evet. Ya da bir şipşak patlatmak için onu odana da çıkarabilirdin," diye öneriyor Warren, sesinde bir hayranlık tınısıyla.

"Olmaaaaaaaaaz," diye bağırıyoruz Jack, Matthew ve ben aynı anda.

"Tavlayacağın üst kalite kızlarla işi ağırdan almak istersin. Hem – bu da ikinci kural – daima bir kaçış yolun olsun. Bir kızı sakın kendi alanına götürme. Onu dışarı atmak için vinç gerekebilir."

Jack ürperiyor. "Bir seferinde polisi aramam gerekmişti. Kızı sürükleyerek dışarı çıkardıklarında, hâlâ yatak örtülerine yapışmış haldeydi. İnsan böyle hataları bir sefer yapar."

Warren bizi başıyla onaylıyor. "Sizinle konuşunca her şey insanın gözüne kolay geliyor."

"Birileriyle yatmanın kolay olması gerekiyor zaten," diyorum. "Öyle olmasa hiçbirimiz burada olmazdık ki. Tanrı erkeklere içgüdü bahşetmiş – sana bile. Fazla kasma ve onlara kulak ver."

Warren'ın sırtına bir tane patlatıyorum. Gerektiğinden daha sert kaçmış olabilir tabii. "Artık, genç Skywalker, eğitimin tamamlandı. Bu gece Jedi olacaksın."

Warren sırıtıyor. "Harika. Teşekkürler, dostum." Sonra başparmağıyla lavaboyu işaret ediyor. "Tuvalete gitmem lazım."

Jack ayağa kalkıyor. "Şanslı bir kız daha gördüm. Hemen dönerim."

Onlar gittikten sonra Matthew delici bakışlarla bana dönüyor.

Ben de bakışlarına karşılık veriyorum. "Ne oldu?"

"Daha birkaç saat önce onunla aynı odada bulunmaya bile katlanamıyordun, şimdiyse kalkmış adama kadınlar konusunda taktik veriyorsun. Ona yardım etmenin asıl sebebi ne, Drew?"

"Ben yardımsever bir insanım."

Daha detaylı bir açıklama yapmamı bekleyerek bana bakmaya devam ediyor.

"Ve... Warren kendine göre kızlarla meşgul olursa... Kate'den uzak durur."

Matthew homurdanarak başını geriye atıyor. "Dostum – sen hâlâ orada mısın ya? Bırak bu işleri."

"Sen benimle aynı şarkıyı dinlemedin herhalde?"

Matthew bıkkınlıkla sesini yükseltiyor. "Ne olmuş yani? Alt tarafı bir şarkı. Kate *seninle* evleniyor – ikinizin bir *oğlu* var." Ellerini megafon gibi ağzının iki kenarına yaslıyor. "Aş bunları."

Ensemi ovalıyorum. "Aştım zaten. Ama... o herifi gördüğümde... *onları* beraber gördüğümde – deli oluyorum."

"Neden?"

"Çünkü hâlâ Kate'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum."

"Bir kez daha – neden?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Konuşmaya yeltendiğimde, olabilecek en dürüst cevap ağzımdan fırlıyor. "Çünkü ben onu asla bırakmazdım Matthew. Ne olursa olsun – ne yapmış olursam olayım, o bana dönene kadar umutlanmaya ve çabalamaya devam ederdim."

Matthew anlayışlı bir tavırla başını sallıyor. "*Bu* yüzden Kate ile *sen* evleniyorsun, Warren değil. Çünkü o, Kate'in peşini bıraktı. Sonsuza dek sürecek türden bir ilişkileri yokmuş demek, bir sürelik bir şeymiş. Ve Warren onu geçmişte bırakmış. Kate için de durum aynı. O yüzden kendine – ve bizlere – işkence

yapmaktan vazgeç ve bunun tadını çıkar. Sen kazandın. O sana ait."

Bir an için bu söylediklerini düşünüyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Sonuçta bir zarar gelmez. Benim kafam rahat eder, Warren kız tavlama becerilerini geliştirir, Kate de onunla iyi anlaştığımızı görüp sevinir. Nihayetinde herkes kazanır, haksız mıyım?"

Matthew düşünceli bir tavırla beni başıyla onaylıyor ve içkisini bitiriyor.

Hoparlörlerden cankurtaranın bizim takımı çağıran sesi duyuluyor ve oyunu almaya hazır bir halde ayağa kalkıyoruz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Villaya döndüğümüzde – hem de su voleybolu şampiyonu olarak – akşam çökmeye başlıyor. Günün en sevdiğim saati bu. Güneş batıyor ve havada yaz kokusu var – toprak, klor ve taze biçilmiş çimen kokusu. Evi çevreleyen güvenlik duvarının kapısına kartımı okutuyorum ve bahçeye giriyorum.

Camdan gördüğü bir şey Jack'in dikkatini çekiyor ve donup kalıyor. "O ne be?"

Onun baktığı yere dönüyorum. Kızlar yemek odasından getirdikleri sandalyeleri kütüphaneye daire şeklinde dizmiş, oturuyorlar. Üzerlerinde uzun, pembe, saten sabahlıklar ve tüylü, arkası açık, siyah topuklu ayakkabılar var. Dairenin ortasında ellilerinde gibi görünen, uzun boylu, sarışın bir kadın duruyor. Üzerine tamamen siyah deriden bir kıyafet giymiş. Çekici sayılır – yaşı ilerlemiş bir fahişeye benziyor. Çok görmüş geçirmiş biri olduğu belli.

Heyecanla fısıldıyorum. "Tanrıça partisi."

Gördünüz mü? Hayaller gerçek olabiliyormuş.

Matthew yumruğunu avucuna vuruyor. "Evet!"

SEAL birliği gibi tek sıra halinde gizlice villayı işgal etmeye girişiyoruz. İçeri girdiğimizde kütüphanenin çift kanatlı kapılarının önünde arka arkaya diziliyoruz. Çıt çıkarmadan kapıyı hafifçe aralıyorum. Görüp dinlememize yetecek kadar. Kadın bir elinde mor renkli, küçük bir vibratör tutuyor – diğerinde ise onunla takım bir uzaktan kumanda var.

"Buna Efendi diyoruz. Vibratörü çamaşırınızın içine yerleştiriyorsunuz ve erkeğiniz uzaktan kumandayı alıyor. Ses çıkarmaz ama güçlüdür. Uzaktan kumandayla hızı ve baskıyı istediği gibi ayarlayabilir..."

"Bunlardan bir tane *muhakkak* almam gerek," diye fısıldıyor Matthew.

"Ben beş tane birden alacağım," diye mırıldanıyorum. Konferans salonundaki haftalık personel toplantılarımızın bambaşka bir anlama kavuşacağını hayal ediyorum.

Kadın sözlerini sürdürüyor: "Şimdi, hanımlar, oral dersimizle devam edelim. Muzlarınız, lütfen."

Kızlar hiçbir çekinme belirtisi göstermeden kucaklarında duran kocaman muzları alıyorlar ve ağızlarına götürüyorlar.

Meryem Ana aşkına...

"Çenenizi gevşetmeyi unutmayın... Ağzınızdan çıkarırken nefes verin. Dişlere dikkat..."

Muz o pespembe, mükemmel dudaklarının arasında hareket ederken gözlerimi Kate'den alamıyorum. O kadar sertleştim ki, aletimi çekiç niyetine kullanabilirim. Yani, o muzun yerinde olduğum çok oldu ama Kate'i bu şekilde seyretmek bambaşka bir şey. Canlı porno gibi.

"Diğer elinizi kullanın, hanımlar. Testisler, erkeklerin cinsel organının umursanmayan üvey evladı gibidir. Onları ovalayın, masaj yapın, okşayın – onların da sizin sevginize ihtiyacı var."

Evet. Evet, aynen öyle.

Jack fısıldayarak hepimizin aklından geçenleri dile getiriyor. "Benden başka fena olan var mı? Bu... kurduğum bütün fantezilerin bir araya toplanmış hali gibi."

Ona hak vermekten kendimi alamıyorum. "Benim de – tabii ablamın orada olduğu gerçeğini unutursak. Bir de Delores'in."

Matthew lafıma alınıyor. "Hey, benim karım efsanedir."

Başka ne efsanedir, biliyor musunuz? Mesela öldürücü darbeyi vurmak üzere yıldırım gibi koşan siyah bir panter. Ama efsane olması, üzerine binip gitmek isteyeceğim anlamına gelmez.

Gözlerimi meyve emme şenliğinden ayırarak Matthew'a bakıyorum. "Senin karın psikopatın teki. Onun yanına bile yaklaşmam. Muhtemelen bana karşı bir tür göğüs kapanı kurar ve aletimi kesmek için bacaklarının arasına jilet yerleştirirdi."

Çok mu ayıp oldu ya?

"Edilecek laf mı bu şimdi?"

Herhangi bir komplo düşünün – JFK suikastı, 51. Bölge...

"Gerçeklerden kaçamazsın."

Erkekler arasındaki belli başlı kurallar, arkadaşınızın sevgilisiyle ne raddeye kadar dalga geçebileceğinize kısıtlamalar getirmiştir. Bu konuda belli bir sınır vardır. Ve Matthew'un tepkisinden anladığım kadarıyla, az önce o sınırı geçmiş bulunuyorum.

Sağ bacağıma öfkeyle bir yumruk indiriyor. Tam dizimin üzerine – duyduğum acı uyluk kemiğim boyunca aşağı yukarı geziniyor.

"Ah! Kahretsin!"

Düşmemek için ağırlığımı diğer bacağıma veriyorum ama o arada Warren'ın eline basınca pek de sessiz sayılamayacak bir domino etkisi yaratıyorum.

"Hey! O bastığın şey benim parmaklarım, geri zekâlı!"

"Dostum, itmesene!"

"Kapatın çenenizi, duyamıyorum!"

"İçine ettiniz be!"

"Beni yumruklamayı kes!"

Şimdi neler olacağını biliyorsunuz, değil mi? Aynen – kapılar açılıyor. Beşimiz birden yuvarlanarak odanın içine doğru düşüyoruz.

E, yani.

Beklenmedik girişimiz karşısında kızlar nefeslerini tutuyor – insan güneşlenirken tepesinden bir kova buz boşaltıldığında çıkaracağı türden bir ses. Bu arada biz de birbirimizden ayrılmaya uğraşıyoruz.

"Off..."

"Ah..."

"Dizini bacak aramdan çek!"

"Sen bacak aranı dizimden çek!"

Toparlanmayı ilk başaran ben oluyorum. Ayağa kalkarak kızlara büyüleyici bir gülümsemeyle bakıyorum. "Merhaba, hanımlar." Avuçlarımı açarak ellerimi kaldırıyorum. "Sizi böldüğümüz için özür dileriz. Devam edin, biz yokmuşuz gibi davranın."

Ama o şehvetli hava çoktan bozuldu. Delores gözlerinde anlamlı bir bakışla muzunu soyuyor ve büyük bir ısırık alıyor.

Ürperiyorum.

"Erken dönmüşsünüz," diye ofluyor ablam.

Erin, mutlaka edinilmesi gereken vibratörün uzaktan kumandasını incelemeyi sürdürüyor. Gelişimize üzülmemiş gibi görünen tek kişi ise Kate. Arkasına yaslanarak kocaman, ışıltılı gözlerinde hülyalı bir bakışla bana bakıyor. Sonra içini çekerek, "Hey," diyor.

"Merhaba, hayatım."

Diğerleri de ayağa kalkmayı başarmış. Jack, edepsiz ıvır zıvırlarını toplamakla meşgul olan kadının yanına gidiyor.

Kadına yaklaşma tarzı, James Bond ile Rico Suave arasında gidip geliyor. "O'Shay. Jack O'Shay. Doğru tekniği göstermek için bir asistan ya da modele ihtiyacınız olursa... O görevi seve seve üstlenirim. Yarın akşama kadar boşum." Kartını uzatarak fısıldıyor. "Beni ara... cep telefonum arkada yazıyor."

Kadın onu beğeniyle baştan aşağı süzüyor ve kırmızı ojeli tırnağını karta sürtüyor. "Teklifinizi aklımda bulunduracağım."

Ama Matthew da aynı benim gibi partinin sona ermesini istemiyor. "Bekleyin, hemen gitmenize gerek yok."

Dee-Dee ayağa kalkarak ona elindeki dergiyi gösteriyor. "Bende bir katalog var, Matthew. Bu akşam odamızda iyice inceleyelim – kendine bir Noel listesi çıkarabilirsin."

Delores dışarı çıkarken Matthew'un gözleri onu takip ediyor ve kemiğin peşinden koşan bir köpek gibi hemen arkasından seğirtiyor.

Erin biraz kestireceğini söylüyor ve ablamla Steven birbirlerine ya da başkasına tek kelime etmeden ortalıktan kayboluyorlar. Ben ise gözlerimi Kate'den alamıyorum. Sadece birkaç saat ayrı kaldık ama... onu şimdiden özledim.

"Rahatlamış görünüyorsun," diyorum. "Günün güzel geçti mi?"

Kate ayağa kalkarak avuçlarını göğsümde ve omuzlarımda gezdiriyor. "Çok güzeldi. Ama daha da güzelleştirmek için planlarım var." Kollarını boynuma dolayarak dilini kulağımda dolaştırıyor. İlk başta usul usul gezinen dili, sonradan dizlerimin bağını çözecek hareketlerle kulağımın iç tarafına doğru kayıyor.

Tüm erkeklerin bir zevk noktası vardır. Uyarıldığında doğrudan bacaklarının arasına sinyaller gönderen hassas bir nokta. Bazı erkekler için bu boyunları ya da karınları olabilir. Hatta bazı manyaklar için ayak parmakları. Ama benim hassas noktam, kulaklarım. Kate de bunu gayet iyi biliyor.

Kulak mememi usulca emerek ellerini arkama doğru kaydırıyor ve kalçalarıma yaslıyor. Yakınacak halim yok – yani, benden bahsediyoruz – biraz ellenmek hiçbir zaman kötü olmaz. Ama Kate genellikle

daha çekingendir. Özellikle etrafta başkaları varken kendisine hakim olmayı bilir.

Biraz geri çekilerek onun yüzüne bakıyorum. Gülümsemesi gevşek. Gözlerinde bir ışıltı var demiştim, değil mi? Yanılmışım. Bakışları *donuk*. İkisi arasında bir fark var.

"Warren'ın çamaşırında taşıdığı esrardan mı içtin yoksa?"

Kate dudağını ısırıyor. Suçlu olduğu belli. İki parmağını kaldırıp birbirine çaprazlıyor ve tek gözünü yumarak, "Bu kadarcık," diyor. Sonra bana gözlerinde masum ve tatlı bir ifadeyle bakıyor. "Kızdın mı?"

Daha önce de söylediğim gibi, uyuşturucudan falan hiç hoşlanmam. İnsanı kötü yola sürükledikleri yetmiyormuş gibi, koltuk değneğinden farkları yoktur. Günlük hayatın zorluklarıyla başa çıkamayan zayıf iradeli insanların başvurduğu kimyasal bir dayanaktırlar. Ama Kate günde üç kez esrar çekmiyor herhalde. Onu tanıdığımdan bu yana, tam olarak iki kez kafasının iyi olduğuna şahit oldum – ikisi de dördümüz tatildeyken Dee-Dee'nin yanında oldu. Kate kendisine öyle şeyler almıyor ya da yetiştirmiyor. Oğlumuzun yanında kafayı çekmek gibi bir şeyi de asla yapmaz.

O yüzden böyle ayda yılda bir gevşemek istiyorsa, onun canını sıkmayacağım. "Tabii ki kızmadım."

Kate'in gülümsemesi genişliyor. "Ah... sevindim. Çünkü planlarım var... bana kızgın olmamanı

gerektiren planlar." Sinsice kıkırdıyor. "Belki biraz kızgın olsan olur ama."

Sonra dudaklarını boynuma gömerek beni öpmeye başlıyor ve usulca inildiyor. Otun Kate'i azdırdığından bahsetmiş miydim? Hem de nasıl! Şu anki haline hiç ses etmememin bir sebebi de bu.

Onu kucağıma alıyorum ve ayakları yerden kesilince cıyaklıyor. "Biz odamızda olacağız. Ev yanmadığı sürece sakın kapıyı çalma," diyorum Jack'e.

Tanrıçaların başı evden çıktığı için, Jack huysuzlanıyor. "Hani Xbox oynayacaktık?"

"Planlar değişebilir." Arkamı dönerek odamıza doğru ilerliyorum.

"Bu yaptığın hiç hoş değil. Kankalar..." Ters bakışlarım karşısında lafını yarıda kesiyor. Çünkü nişanlımdan bahsederken o cümlenin sonunu getirmesine asla müsaade etmem.

Tavrımı hemen seziyor. "İyi be. Ahbaplar hatunlardan önce gelir, o zaman."

"Bence bunu tekrar düşünmelisin. Çünkü sen burada Warren'la oyun konsolunun başındayken, ben içeride Kate ile olacağım. Ortada bir rekabet yok, dostum."

Odamıza girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra Kate'i yere indirerek yüzünü avuçlarıma alıyor ve nefesini kesinceye dek onu öpüyorum. Pembe

sabahlığını kollarından aşağı kaydırarak yumuşacık tenini açığa çıkarıyorum. Dilimi omzunda gezdirerek ağır ağır boynuna doğru kayıyorum.

Bir iniltiyle başı yana devriliyor. Ellerim aceleyle sabahlığı ve içindeki siyah askılı geceliği aşağı kaydırıyor. Çıkardıklarım yere inerek Kate'in ayaklarının etrafında bir çember gibi duruyor. Ona son bir öpücük vererek önünde eğiliyorum ve çıplak vücudunun güzelliğini sindirmeye çalışıyorum.

Tek kelimeyle mükemmel bir kadın. Buna artık şaşırmamam gerekir – ne de olsa nasıl göründüğünü biliyorum. Ama yine de Kate'in diri göğüslerini, dümdüz karnını, bronz, dümdüz bacaklarını her gördüğümde, hayatında ilk kez porno izlemiş bir genç gibi heyecanlanıyorum.

Çünkü o bana ait. Çünkü o muhteşem. Çünkü beni, benim onu istediğim kadar çok istiyor. Zaten böyle olması gerekir – böyle hissetmem gerekir. Aramızda daima şehvet, arzu ve sevgiden oluşmuş yoğun bir sis var.

Kate ağırlaşan göz kapaklarının ardından bana bakarken öne eğilerek bacaklarının arasını öpüyorum. Pürüzsüz ve yumuşacık – yeni ağda yaptırmış. Kate ona verdiğim his karşısında hafifçe geri çekiliyor.

"Hassas mı?" diye soruyorum.

Özellikle bu gibi anlarda erkek olduğum için şükrediyorum. Çünkü kılları tıraş makinesiyle almak bir yere kadar tamam. Ama tüylerinizin büyük kümeler

halinde sıcak ağdayla yolunması? *Sağ olun, ben almayayım.* Kulağa fena bir işkence tekniği gibi gelmiyor mu?

Gerçi sonuç efsane oluyor ama o ayrı bir mesele.

Kate bir nefes koyuveriyor. "Evet, biraz hassas."

"Nazik davranırım."

Onun kalçalarını avuçlayarak dudaklarımı bacaklarının arasına yaslıyorum. Tertemiz tuvale fırça darbeleri vuran bir ressam gibi dilimi üzerinde gezdiriyorum. İlk başta ağır ağır, sonra darbeleri artırarak hareket ettiriyorum. Onun görüntüsü, tadı ve kokusu başımı döndürüyor.

Cennet azizlere kalabilir; zira Kate Brooks'un bacaklarının arası çok daha güzel. Yeryüzündeki cennetten farksız.

Bir an için duraksıyorum. O anın etkisini bozmak istemiyorum ama "çok özel bir konuda" konuşmamız gerek. Günümüzün genç erkeklerinin üzücü şekilde bilgisiz olduğu bir konu. Ben buna fettan dilbilim demeyi tercih ediyorum.

Bunu aşağıya inmek olarak biliyor olabilirsiniz. Oral seks diyebilirsiniz. Emmek de olur. Ama işin aslı, bu sonradan kazanılan bir beceridir. Dilinizle bütün alfabeyi sıralama saçmalığı, elinde el feneri ve navigasyon cihazı dahi olsa G noktasını bulamayacak kadar tembel olanlar içindir.

Becerilerinizi geliştirip tekniğinizi iyileştirmeniz gerekir. Aslında epey... basketbola benziyor. Doğru hareketleri bilmek, sayı alacağınızı garanti etmez. Çünkü kiminle oynadığınızı da bilmeniz gerekir – onların yapacağı hareketleri de kestirmeniz lazım. Hassas bir bölgeye aşırı ilgi göstermek, aranızdaki uyumu bozar. Yeterince ilgi göstermezseniz de kız saatine bakıp *"Daha bitirmedi mi?"* diye düşünür. Vücut dili her şey demektir. Sinyalleri okumanız, ipuçlarını yakalamanız gerekir.

Şu anda Kate tamamen ıslanmış durumda. Harika bir şey. Kadınlar asla arzu duydukları için utanmamalılar. Su tabancası gibi fışkırsanız dahi, kendinizle gururlanın. Erkekler buna bayılır.

Çünkü bu konuda rol yapmak mümkün değildir.

1980'lerdeki şu Billy Crystal filminde "Sally"nin gösterdiği gibi, bir kadının zevk alıyormuş gibi davranması, illa da zevk aldığı anlamına gelmez. Bazıları için nefesinin kesilmesi, tırnaklarını geçirmesi ve inildemesi şüpheli hareketler olabilir. Gerçekten zevk alıyor mu? Yoksa sıkıldı da bitsin diye mi uğraşıyor? Ama o arzunun izlerini görmek ve hissetmek, erkeklerin gerçekten zevk aldığınızı görmesini sağlıyor. *Doğru* yaptıklarını anlıyorlar. Ve bu da biz erkeklerin *çok daha fazlasını* istemesine yol açıyor.

Bugün anlatacaklarım bittiğine göre, yatak odasına dönelim.

Kate kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor ve ben de ellerimle ona destek oluyorum. Gövdesini duvara yaslıyor ve başını yukarı kaldırırken nefes alıp vermesi hızlanıyor. Gözlerini kapatıyor ve doruğa ulaştığını hissediyorum. Enseme sıkıca tutunuyor ve kasıldığını fark ediyorum. Ağzını açıyor ama tek bir ses dahi çıkmıyor.

Muhteşem bir an.

Çok geçmeden beni tutan elleri gevşiyor ve gözlerini açıyor. Bana yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle bakıyor ve ayağa kalkarken öpücüklerimi vücudunda gezdiriyorum. Güçsüzleşmiş kollarını ağır ağır kaldırarak boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, "Harikaydı," diye fısıldıyor.

Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu ondan duymak başka güzel tabii. O beni öperken ellerimi tekrar kalçalarına yaslıyorum. Kate'in kalçalarına bakışım, bir çocuğun en sevdiği pelüş oyuncağına olan hisleri gibi. Elimin altındayken bir türlü bırakamıyorum.

Onu kendime çekiyorum ve bacaklarını belime doluyor. Kate'in rahatlamasını sağladığıma göre planım işleri ağırdan almak. Acele etmek istemiyorum. Çünkü çocuğunuz oldu mu, zaman su gibi akıp geçiyor. Gecenin bir yarısı olsa bile, sürekli o yaşadığınız anın tükeneceğini düşünüp duruyorsunuz. Oysaki şu an durum böyle değil.

James'i – tüm varlığımla sevdiğim oğlumu – şu anda annemle babam düşünsün. Ben bu anın tadını sonuna kadar çıkarmayı planlıyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca James'le aynı evdeyken yapamayacağım tüm eğlenceli, edepsiz – *gürültülü* – şeyleri yapmak istiyorum.

"Sana masaj borcum var," diye fısıldıyorum.

Ama Kate'in aklında başka fikirler var. Uzanıp sertleşmiş aletimi şortumdan dışarı kaydırıyor. Becerikli hareketlerle onu okşarken, "Bana daha sonra masaj yaparsın. Şu an sevişmek istiyorum," diyor.

Yüce İsa... Böyle patronluk taslamasına bayılıyorum. Bir elimle şortumu tamamen aşağı kaydırarak onun üzerine uzanıyorum ve yavaşça içine doğru kayıyorum. *"Kahretsin."* Vücudunun beni kavradığını hissediyorum.

Kate'in vücudunun benim için var edildiğini söylemem kulağa aptalca – aşırı romantik – gelebilir. Ama bu doğruluğunu değiştirmiyor. Kalçalarımı geri çekiyor ve onun kaslarının beni bırakmamak için iyice gerildiğini hissediyorum. Kendimi iyice bastırıyorum ve Kate'in kalçaları arkasındaki duvara çarpıyor. Sert, hızlı darbeler vuruyorum ve her hareketimle iniltilerimiz birbirine karışıyor.

Sevişmemizin nazik ya da sessiz hiçbir tarafı yok. Hatta evdeki herkesin bizi duyabileceği kadar gürültü yapıyoruz. Tüm Endonezya'nın bizi duyabileceği kadar

bile denebilir. Onu kollarımdan ayırmadan arkamı dönüp banyonun kapısına yaslanıyorum ve onu ağır ağır kaldırıp indiriyorum. Bunca efor sarf etmekten kollarım geriliyor ve vücutlarımızı ter tabakası kaplıyor.

Birkaç adımda banyoya girerek banyo tezgâhına yaklaşıyorum ve onu üstüne oturtarak parfüm şişeleri ve yüz temizleme losyonlarını bir hamlede yere itiyorum. Ona arzu dolu bir öpücük veriyorum ve dillerimiz birbirine dolanıyor. Kate geri çekilerek kalçalarımı kavrıyor ve ritmin kontrolünü eline alıyor.

"Yavaş," diyor aynı anda iniltili, yalvarır ve emreden bir ses tonuyla.

Söylediğine boyun eğerek kalçalarımı ağır ağır hareket ettiriyorum. Kendimi ona bastırıyorum ve aldığımız her nefes bizi doruk noktasına daha çok yakınlaştırıyor.

"Ahh..." diye tıslıyorum; çünkü kendimi tutmam imkânsız.

"Drew..." diye cevap veriyor Kate de istekli bir iniltiyle.

Kate'in bacakları ellerimin altında zangır zangır titriyor. Onu hissetmeye bir türlü doyamamanın etkisiyle hareketlerimi hızlandırıp sertleştiriyorum. O da kalçalarını benimkilere uydururken hâlâ ayağında olan siyah ayakkabılarının topuklarını kalçalarıma yaslıyor.

Sonra bana sımsıkı tutunuyor ve "Evet... Evet..." diye haykırırken dişlerini omzuma bastırıyor.

Benim kadar çok orgazm yaşadığınızda, bunlar genellikle birbirine karışıyor ve genel anlamda mutlu bir anı olarak belleğinizde yer ediyor. Ama nadiren de olsa, içlerinden biri diğerlerinin arasından sıyrılmayı başarıyor. Bu daha sonra aklıma gelecek anlardan biri. Mesela bir sonraki iş seyahatimde mastürbasyondan başka bir seçeneğim olmayacağı için kafamda bu anı baştan yaşayabilirim.

Bu o efsanevi orgazmlardan biri.

Zevk duygusu bütün vücudumda geziniyor ve Kate'i kendime bastırarak ona doğru eğiliyorum. Ona mümkün olduğunca yakınlaşmaya, bana yaşattığı tüm mutluluğu sindirmeye çalışıyorum. Onun adını haykırmam gerektiğini düşünüyorum ama emin olamıyorum.

Bir süre sonra kulaklarımda pompalanan kanın sesi azalınca, Kate'in gülümseyen gözlerine bakıyorum. Alnıma düşen nemli saçları geri itiyor ve göğsümde oğlumuzun adının yazdığı dövmenin üzerine bir öpücük konduruyor.

Sonra bana sarılıyor ve yanağını kalbimin üzerine yaslıyor. "Seni seviyorum, Drew."

Az önceki sert ve haşin sevişmemizin ardından böyle tatlı sözler ve şefkatli davranışlar normalde garip gelir. Ama söz konusu biz olunca, hiç garip bir yanı yok.

Bize göre her şey mükemmel.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nihayetinde Kate'e o masajı yaptım. O kadar gevşemişken ihtiyacı olduğundan değil tabii – Kate'in vücudunu sıcacık bebek yağıyla ovalamak bana keyif verdiğinden. İşlerin o andan itibaren nasıl gittiğini çözmek için dâhi olmaya gerek yok. O yüzden Kate şu anda yatakta sere serpe uzanmış yatıyor. Yirmi dakika daha uyumasına müsaade edeceğim ama sonra onu uyandırmak zorundayım. Çünkü dışarıda bir gece geçirmeden önce kadınların hazırlanmasının sonsuza dek sürdüğünü herkes bilir. Kate pek çok açıdan çoğu kızdan farklı olabilir ama bu yönden hiçbir farkı yok.

Yiyecek bir şeyler bulma ümidiyle yatak odasından çıkarak mutfağa gidiyorum. Erkekler yaşamlarını sadece seksle idame ettiremez – gerçi öylesi de fena olmazdı tabii. Ev çok sessiz. Jack ile Warren muhtemelen dört bir yandan yükselen inilti seslerinden kaçmak için tabanları yağlamışlardır.

Kendime hindili sandviç yapıyorum ve gözüm balkon kapısından dışarı takılınca, ablamın orada olduğunu görüyorum. Villanın arkasındaki tuğla verandada tek başına oturuyor.

Kendi kendime başımı iki yana sallayarak verandaya çıkıyorum. Alexandra bana şöyle bir bakıp gözlerini bahçedeki yeşilliklere çeviriyor. Ablamı böyle çaresiz ve perişan görmeye alışkın değilim. Kendimi huzursuz hissediyorum.

Hemen yanındaki bahçe sandalyesine oturarak sandviçimi masaya koyuyorum. Söze nazik ve ince bir tavırla başlamalıyım. Suçlayıcı konuşmamalıyım. Diplomatik davranmak en iyisi.

"Ne bok yiyorsunuz siz, Lexi?"

Ablam bir yudum martini alıyor ve kadehi masaya bırakıyor. "Git başımdan, Drew. Yalnız kalmak istiyorum."

"Ben de Güney Pasifik'te özel bir ada satın alıp adını Drewland[11] koymak istiyorum ama şu sıralar öyle bir şey olacağı yok. İnsan her zaman istediğini elde edemiyor ne yazık ki."

İçinde pembe renkli bir karışımın durduğu kadehe bakıyorum ve onu şöyle bir kokluyorum. Başım ani bir tepkiyle geri çekiliyor ve burnumu kırıştırıyorum.

---

11 "Drew Diyarı" anlamına geliyor. Dreamland (rüya ülkesi) sözcüğüyle kelime oyunu yapılıyor. *(Çev. -Ed.)*

Ablam her ne içiyorsa, kokusu meyveli amonyak gibi – çilek kokulu yarasa sidiğini andırıyor.

"Vücudunu zehirleyeceksen en azından kaliteli marka bir toksin kullanacak kadar öz saygın olsun." Ucuz içki, akılları daha iyisine ermeyen şarapçılar ve üniversiteliler içindir.

Alexandra'nın yüzü ifadesiz. Gevşek ve üzgün. Ağır ağır başını iki yana sallıyor. "Anlamıyorsun."

İçkisini çimenlere döküyorum. "Çok alındım doğrusu. Şunu bil ki; ben tüm bakış açılarını anlarım – erkeklerinkini, kadınlarınkini ve çocuklarmkini. Bu açıdan ilahi varlıkları andırdığım söylenebilir." Bir an duraksıyorum ve sesim yumuşuyor. "Ne oldu, Alexandra? Sorun her neyse, belki yardımcı olabilirim."

Ses tonu da ifadesiz ve cansız. "Steven benden boşanacak."

Burun kıvırıyorum. "Son günlerde senin nasıl davrandığına bakacak olursak, onu suçlayamam."

Muhtemelen yüzüme doğru fırlatacağı kadehten korunmak için elimi kaldırmaya yelteniyorum ama hiçbir darbe gelmiyor. Onun yerine daha şok edici – daha korkutucu – bir şey oluyor.

Kaltak yüzünü ellerine gömerek hıçkırmaya başlıyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum. Sonra etrafıma bakınıyor ve şu uyuz Ashton Kutcher'm bir yerden çıkıp

"Nasıl da yedin!"[12] diye bağırmasını bekliyorum. Çünkü Alexandra Evans ağlamaz. Onun yerine harekete geçer – işleri yoluna koyar.

İnsanlık tarihi boyunca da oturup ağlamanın hiçbir boku yoluna koyduğu görülmemiştir.

Kekelemeye başlıyorum ve sorulabilecek en salakça ikinci soru da ağzımdan fırlıyor. "Sen... sen ağlıyor musun?"

Kafamda Tom Hanks'in sesi yankılanıyor. *"Beyzbolda ağlamak yoktur!"*[13] Kleopatra, Mısır'ı kaybettiğinde ağlamış mıydı? Jeanne d'Arc, Katolik Kilisesi tarafından cadı ilan edildiğinde ağlamış mıydı? Ablam da onlardan farksızdır.

Alexandra başını iki yana sallıyor ama gözlerinden yaşlar inmeye devam ediyor. "Hepsi benim suçum. Onu kendimden uzaklaştırdım. Yanımda olmaya katlanamaz oldu. Ona çok kötü davrandım."

"Eğer bunu biliyorsan, neden... vazgeçmiyorsun?" Kulağa basit geliyor, öyle değil mi?

Öyle değilmiş işte.

"Elimde değil. Çok üzgünüm. Ve kızgınım. Bu hiç adil değil. Erik gibi kuruyup gitmek için çok gencim!"

---

12 Yazar Ashton Kutcher'ın sunduğu, ünlülere gizli kamera şakaları yapılan ve MTV'de yayınlanan "Punk'd" adlı Amerikan televizyon programına atıfta bulunuyor.*(Çev.)*

13 Tom Hanks'in rol aldığı, 1992 yapımı *Kızlar Sahada* adlı filmden meşhur bir alıntı.*(Çev.)*

Kendisini iyice bırakıyor ve salya sümük ağlamaya başlıyor. Yanımda mendil yok, o yüzden – en sevdiklerimden biri olmasına rağmen – tişörtümü çıkarıp ona uzatıyorum. Alexandra tişörtüme burnunu siliyor. Çıkardığı ses ölüm döşeğindeki bir kazı andırıyor.

Ne konuda konuştuğuna dair en ufak bir fikrim olmamasına karşın, bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. "Eriklerin de kendilerine göre işlevleri var. Birkaç ay önce James'in burnu tıkanmıştı. Ona birkaç erik yedirdik ve işe aradı. Yenilebilir deterjan gibiydi – her şeyi temizlediler. Erikler harikadır."

Alexandra susuyor ve bana kıpkırmızı, şaşkın gözlerle bakıyor. "Sen ne diyorsun be?"

"Ne bileyim ben?! Seni teselli etmeye çalışıyorum."

"Pek sık gelip sende teselli aramadığım iyi olmuş. Hiç beceremiyorsun!" Tişörtüme gömülüp hıçkırmaya devam ediyor.

Burnumun kemerini ovuşturarak derin bir nefes alıyorum. Tekrar deneyelim bakalım. "Kızgın ve üzgün olduğunu söyledin. Neden öyle hissediyorsun, Alexandra?"

Yüzünü silerek hızlı hızlı konuşuyor. "Saatimi bile reglime göre ayarlayabilirdim. Her yirmi yedi günde bir. Hiç şaşmadan. O yüzden regl olmayınca, *Ah, kahretsin,* dedim, anlıyor musun? Test negatif çıkmasına rağmen, çok erken olduğu için görünmediğini düşündüm. O yüzden doktora gittim. Bana hamile olduğumu

söyleyeceğinden emindim. Böyle bir planım olmamasına rağmen, bir çocuğumuz daha olması fikrine alışmaya başlamıştım. Ama sonra... sonra bana hamile olmadığımı söyledi."

Midemin düğümlendiğini hissediyorum. "Sen... hasta falan değilsin, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Hasta değilim." Kendisini toparlamak için derin bir nefes alıyor. "Doktorun dediğine göre menopoza girmişim. Erken menopoz başlangıcıymış. Bir daha asla çocuk sahibi olamayacağım. Artık kısırım."

Bir süre daha sessizce ağlıyor.

Şefkatle omzunu okşuyorum. "Daha çok çocuk mu istiyordunuz?"

Belli belirsiz kaşlarını çatıyor. "Şey... hayır. Hep iki çocuğumuz olsun istemiştim. Thomas doğduktan sonra Steven'dan vasektomi[14] yaptırmasını bile istedim. Ama bu fikre pek yanaşmadı."

Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama bunu başaramadığım için sormak zorunda kalıyorum. "Daha çok çocuk istemiyorsanız... neden artık çocuğun olmayacağı için bu kadar üzülüyorsun ki?"

"Çünkü ben kadınım, Drew! Hayat vermem gerek. Anaçlık doğamda var."

---

14 Meni kanalının kapatılması yoluyla erkeklere yapılan kısırlaştırma ameliyatı *(Çev.)*

Yok ya – bir türlü anlayamıyorum. "İyi de yaptığın *tek şey* bu değil ki. Yani, Alexandra, *Damızlık Kızın Öyküsü*'nden bir karakter değilsin ya. Yumurta sepeti boşsa ne olmuş? Aman, ne büyük olay! İki tane çok güzel çocuğun var. Onlarla mutlu olsana. Belki de bu doğanın sana artık çocuk yapmaman gerektiğini söyleme şeklidir. Hamileliğin vücudunu ne hâlâ getirdiğini gördüm. Hiç hoş değil doğrusu."

Şimdi bana ters ters bakıyor. Bu da iyiye işaret. Alexandra'nın kızgın haliyle başa çıkabilirim.

"Ben iki çocuğumla *zaten* mutluyum. Sadece... daha fazla çocuğum olabileceğini bilmek güzeldi... öyle bir niyetim olmasa da. Kendimi... aldatılmış hissediyorum. Ve yaşlı. Altmış yaşında bir kadın gibi içim kurudu. Yakında dıştan da öyle görünmeye başlarım. Son zamanlarda Steven'a hiç baktın mı? Her geçen yıl daha da yakışıklı oluyor – daha da göze çarpıyor. Çok yakında zengin koca avcılarından biri ona pençelerini geçirecek ve o da Barbara Bush gibi görünen karısıyla kalakalacak!"

Yüzünü tekrar tişörte gömüyor ve kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. "Lexi... Senin Barbara Bush'la alakan yok. Sen daha ziyade Christie Brinkley'e benziyorsun. Ayrıca Steven seni seviyor. *Seni.* Kahrolası yumurtalıklarını değil. Sen onun dünyasının sinir bozucu merkezisin. Hep öyleydin. Biz Rahibe B'yi düşünüp azarken, o seni düşünüyordu." Bunu bilmenin hoşuma gittiğini zannetmeyin. "Senden asla aklı fikri

parasında olacak sıska bacaklı bir kız için vazgeçmez. Steven gayet zeki bir adam."

Alexandra gözlerinde neredeyse umutlu denebilecek bir ifadeyle bana bakıyor. "Kate sana artık çocuk sahibi olamayacağınızı söylese kendini nasıl hissederdin?"

Bir an düşünüp olasılıkları kafamda tartıyorum. "Kate bana onunla istediğim gibi yatabileceğimi ama hamile kalmasından endişelenmem gerekmeyeceğini söylese ne mi yapardım? Kahrolası Beşinci Cadde boyunca dans ederdim herhalde. Her gün noelden farksız olurdu. Adet öncesi sendromu yok, her ay üç ila beş gün arası birbirimizden uzak kalmak yok... tabii sen Steven'ın kızıl dalgalarda yüzmesine izin veriyorsan o başka. Öyleyse de lütfen bana yalan söyle."

Kate muayyen günlerinde seksin lafını bile duymak istemez. Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım bir türlü ilgisini çekmeyi başaramam. Bunu da *asla* anlayamayacağım doğrusu. Biz avcıyız, hanımlar. Kandan *hoşlanırız.* Aksiyon ve savaş filmlerinde bu kadar çok kanlı sahne olmasının sebeplerinden biri de bu. Biz kanı iğrenç bulmayız. Sadece... daha çok yağlama anlamına gelir.

Bana öyle bakmayın. Dürüst davranıyorum.

Alexandra'nın gözyaşları neredeyse tamamen kurumuş. Burnunu çekerek hıçkırıyor. "Ama daha çok çocuğun olsun istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. James harika bir çocuk. Kate ile yirmi çocuğum daha olsun isterim. *Teoride* ama. Ne yazık ki gerçekler bambaşka. Çocuk büyütmek zor zanaat."

Alexandra beni başıyla onaylıyor.

"Steven'la konuşman gerek. Adama resmen işkence ediyorsun. Zalim ve olağandışı bir cezalandırma yöntemin var."

"Ya bana farklı gözle bakmaya başlarsa?"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun ki?"

Öne eğiliyor ve doğru kelimeleri seçmeye çalışıyorum. "Çünkü... çünkü Kate, James'e hamileyken, resmen dev anasına benzemişti ve onu hâlâ şu anki gibi arzuluyordum. Çünkü ona baktığımda ne görüyorum, biliyor musun? Sadece Kate'i... beş yıl önce hayatıma girip her şeyi darmaduman eden kadını. Beni sarsıp geçen, altüst eden ve bana... çok şey veren kadını. O yüzden yüzü kırışsa da, saçları beyazlasa da, o hâlâ Kate olacak. Beni güldürmeye ve *çıldırtmaya* devam edecek... Beni hak ettiğimden daha çok sevmeyi sürdürecek. Steven'ın da sana karşı aynı şeyleri hissettiğini biliyorum."

Alexandra son bir kez gözlerini tişörtüme siliyor. Nispeten normale dönmüş durumda. "Yani... sence bu konuyu gereğinden çok mu büyütüyorum?"

"Steven'a söylersen bu konu gözüne o kadar da büyük görünmemeye başlayacak diyorum."

Bana usulca gülümsüyor. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Bu gece onunla konuşurum."

"Güzel."

Alexandra ayağa kalkıp eğiliyor ve bana sarılıyor. Ben de onun yanında olduğumu hissettirmek için sarılmasına karşılık veriyorum. Onu dinlemek ve öyle nadir bir imkân doğduğunda kıçına tekmeyi indirmek için daima buradayım.

"Ve lütfen böyle dağılmayı alışkanlık haline getirme," diye azarlıyorum onu. "Bu ailede kendine zarar veren davranışlar bana özeldir."

Gülüyor ve eve doğru yürümeye başlıyor. Bir an duraksıyor ve bana dönüyor. "Hey, Drew?"

"Efendim?"

"Sen ne ara bu kadar zekileştin?"

Kolay bir soru. "Yaklaşık beş yıl önce."

~ ~ ~

Sandviçimi bitirdikten sonra Kate'i uyandırmak için yatak odasına dönüyorum. Ama içeri girdiğimde onun çoktan kalkmış ve duşa girmiş olduğunu görüyorum. Bayıldığım vücudunu yıkarken şarkı söylüyor.

Kimse senin yarın kadar bile iyi olamaz

Bebeğim, sen en iyisin...

Sesi banyoda yankılanıyor. Yetmişlerde çekilmiş bir James Bond filminden uyduruk bir şarkı – Carly Simon. Ama onun sesini duyunca karnımdan göğsüme doğru bir zevk dalgası yayılıyor. Çünkü Delores'in bir gün akıl hastanesine kapatılacağından ne kadar eminsem, Kate'in bu şarkıyı bana söylediğinden de o kadar eminim. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sırtımı kapıya yaslıyor ve onun buharlı camın ardındaki siluetini seyrediyorum. Akan sıcak suyun altında başını geriye atıyor. Göğüsleri belirgin bir biçimde yukarı kalkıyor – Vegas dansçılarına taş çıkarır bir görüntüsü var. Uzun saçları, belindeki kelebek dövmesiyle saklambaç oynarcasına kalçalarına değiyor.

Kate suyu kapatıyor ve duştan çıkıyor. Beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hey! Nereye gittin?"

Muhtemelen ona bir havlu uzatmam gerek. Doğrusu nazik bir hareket olurdu bu. Banyonun fayansları soğuk ve göğüs uçlarının dikleşmesinden anladığım kadarıyla Kate epey üşümüş. Ama bunu yapacağıma siz de inanmıyorsunuz, öyle değil mi?

Yani, lütfen...

Sanki Kate Brooks'un o ıslak, çıplak vücudunu gözlerimle yiyip bitirme şansını kaçırırmışım gibi. Üstelik göğüs uçlarının dik durması muhteşem görünüyor. O yüzden içimdeki azgın ergen ruhuyla, Kate karşı

duvarda asılı olan bornozunu alıp izlemeye doyamadığım görüntüyü örterken kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Alexandra'yla verandadaydım."

Kate diğer havluyu yalnızca kadınların becerebildiği bir şekilde başına dolarken, endişeli bir tavırla kaşlarını çatıyor. "Son zamanlarda pek kendisinde değil gibi. Umarım bu akşam Steven'la aralarında ne gibi bir sorun olduğunu bana anlatır."

"Oo, sen çok geride kalmışsın. Her şey halloldu bile."

"Ne olmuş peki?"

Duşa uzanıp suyu tekrar açıyor ve boxerımı indiriyorum. Konuşmamızın ciddiyetine rağmen, Kate'in gözlerinin de benim üzerimde gezindiğinin farkındayım.

Bu hiç sorun değil tabii.

"Bebek yapma fabrikasına cebri icra ihbarnamesi çekilmiş."

"O ne demek?"

"Doktor menopoza girdiğini söylemiş yani."

Kate halden anlar bir iç çekmeyle elini göğsüne yaslıyor. "Ama daha çok genç!"

Onu başımla onaylıyorum. "Evet. O yüzden epey dağılmış durumda. Steven'a söylemeye korkuyordu ama onu daha sonra bu konuyu açmaya ikna ettim. Araları düzelecektir."

Kate'in gözleri büyüyor. "Onu Steven'la konuşmaya *sen* mi ikna ettin?"

"Aynen."

"Bunu nasıl başardın peki?"

"Konuştu, epey ağladı, ben de... onu... teselli ettim."

Şimdi Kate'in gözlerinde şaşkın bir bakış var. "Sen onu *teselli* mi ettin?"

"Nesin sen, papağan mı? Evet, onu teselli ettim – bu kadar şaşıracak ne var?"

Kate kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bir bakalım, ne varmış. Mackenzie'nin kedisi öldüğünde onu teselli etmekten anladığın, 'üzülmemesini; çünkü Kartopu'nun diğer kedi arkadaşlarıyla cehenneme gittiğini' söylemek olduğu için olabilir mi?"

Bunu daha güzel sözcüklerle ifade edebilirdim tabii.

"Ya da belki annem kar fırtınası yüzünden James'in vaftiz törenine gelemediğinde, onu 'James büyüdüğünde onun kim olduğunu bile doğru düzgün çıkaramayacağını' söyleyerek *teselli ettiğin* için olmasın?"

Bazı insanlar gerçeği kaldıramıyor demek ki.

"Sonra bir de –"

Elimi o güzel laf yapan ağzına koyuyorum. Koyu renkli, derin gözlerinde bana sıcacık ve dalga geçer bir ifadeyle bakıyor.

"İtiraf etmeliyim ki, herkes tamamıyla bana özgü teselli anlayışımı kaldırmayı başaramıyor. Ama bu sefer Alexandra'yla işler yolunda gitti. Benim sayemde, Steven'la ikisi evliliklerinde tekrar mutluluğu yakalayacaklar. Omzumun sıvazlanmasını hak ettiğimi düşünüyorum. Biraz okşanmaya da itirazım olmaz tabii."

Kate kahkahalara boğuluyor. Kollarını boynuma dolayarak havlu kumaşının örttüğü karnını bana yaslıyor ve başını geri atıyor. "Bir sefer olsun grupta ilişkisi sorunsuz ilerleyen çift olmak güzel. Aferin bize." Bir elini kaldırıyor. "Çak bir beşlik."

Eline şöyle bir bakarak başımı iki yana sallıyorum. "Ben beşlik falan çakmam." Parmaklarımı oynatıyorum. "Ama biraz ellenmek istersen, ona her türlü varım."

Kate kıkırdıyor. "Amma sapıksın."

Dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Sana karşı mı? Her zaman. Şimdi beni baştan çıkarmayı kes de duş alayım."

Kate arkasını döndüğünde veda olarak poposuna bir şaplak atıyorum. Sonra duşa girerek cam kapıyı arkamdan kapatıyorum. Başımı sıcak suyun altına sokuyor ve omuzlarımla sırtımdaki kasları gevşemeye bırakıyorum.

Camın arkasından Kate'in bulanık görüntüsünün hareket ettiğini görüyorum. Asırlar sürecek hazırlanma törenine başlıyor. "Bebeğin nasıl olduğunu sormak için annenleri aradım."

"Ne dediler?"

"Annen yarı baygın gibi konuşuyordu ama çocukların hepsi iyiymiş."

Tam da beklediğim gibi.

Beş dakika sonra duştan çıkıyorum. Kurulanıp üzerime temiz bir boxer geçiriyorum. Sonra lavabonun başına geçerek yüzüme tıraş köpüğü sürüyorum. Kate tekrar banyoya giriyor ve yanımda dikilerek makyaj yapmaya girişiyor. Saçları hâlâ nemli ama bornozunu çıkarmış. Üzerinde enfes bir iç çamaşırı takımı var.

Çamaşırları pembe ipekten ve üzerlerinde siyah dantelden bir şerit var. Külotu yüksek kesim – bikini tarzı ve sütyeni göğüslerini kaldırıp birbirine iterek inanılmaz seksi bir dekolte yaratmış. Ben onu süzerken Kate de yüzünü pudralıyor.

"Yeni iç çamaşırı mı aldın?" Zihnimde Kate'in iç çamaşırlarının hepsini renklerine ve tarzlarına göre düzenlediğim bir katalog var. Bu takımı ise daha önce hiç görmemiştim. Yoksa unutmam mümkün değil.

Kalçalarını çevirerek bana üzerindekileri gösteriyor. "Evet, çok tatlı değiller mi?"

Tatlı mı? Yok canım. Azdırıcı desek? Kesinlikle.

"Aşağıda La Perla mağazası var. Spa bakımına gitmeden önce aldım."

Bunları alırken aklından geçenleri hayal etmekten kendimi alamıyorum. Evde James uyuduktan sonra

güzel bir gece geçirmek tamam – yeni bir takım daima bu işi daha ilginç kılar. Ama bu akşamı beraber geçirmeyeceğiz bile. Odaya döndüğümüzde ne halde olacağımızı düşünürsek, birbirimizin yanında uykuya dalmayı başarırsak bile şanslı sayılırız.

"Hmm."

Kate duraksıyor. Göz kalemi çekmeyi yarıda keserek bana bakıyor. "Ne?"

Ben ise tıraş olmaya devam ediyorum. "Yanında... başka... iç çamaşırı yok mu?"

Alnını kırıştırıyor. "Elbette var. Bunları beğenmedin mi?"

Suyun altında jiletimi duruluyorum. "Yoo... gayet güzeller. Sadece belki başka bir şey giyebilirsin diye düşündüm. Daha beyaz, pamuklu, şöyle kapalı bir şey."

Üç kilitli bekaret kemeri de işe yarayabilir mesela.

Neyin peşinde olduğumu çözmeye çalışarak başını yana eğiyor. "Hayır, Drew, yanımda büyükanne çamaşırı getirmedim."

Kafayı sıyırdığımı düşünüyorsunuz, biliyorum. Ama alakası yok. Size çok önceden anlatmıştım hani – ben satranç oynuyorum. Sadece bir sonraki hamleyi değil, beş hamle sonrasını da düşünüyorum. O yüzden neden Kate'in bütün erkeklerin dizlerinin üzerine çökerek dişleriyle koparmak isteyeceği türden yeni iç çamaşırlar aldığını sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

Bu şey gibi... hani kadınlar pantolon giyseler dahi ilk buluşmadan önce bacaklarını alır ya? Belki farkında değildir, belki itiraf etmek istemez ama bunu yapmasının tek sebebi, içten içe o gece sevişeceğini ummasıdır.

"Hah."

Kate bana yandan bir bakış atıyor. O makyajını bitirirken ben de el havlusuyla çenemi sıvazlıyorum. O parlatıcısını dolgun dudaklarında gezdirirken, yorum yapmaktan kendimi alamıyorum.

"Demek aromalı dudak parlatıcısı sürüyorsun?"

"Tamam, bu kadarı yeter." Kate sert bir hareketle parlatıcının kapağını kapatıyor ve çantasına atıyor. Sonra bana dönerek, "Şunu artık kes. Hemen şimdi," diye çıkışıyor.

"Neyi keseyim? Ağzımı bile açmadım ki."

"Açmana gerek yok ki. O sapkın kafandan neler geçtiğini biliyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu *biliyorum.* Aklından neden yeni iç çamaşırları aldığıma ve onları kimin görmesine izin vereceğime dair saçma sapan fikirler geçiyor. Sonra neden aromalı dudak parlatıcısı sürdüğümü düşünüyorsun. Tadına bakacak kimse yoksa, neden *sade* bir ruj sürmekle yetinmiyorum ki?"

Tanrım, bu kız işini biliyor.

"Ama işin aslı şu ki; iç çamaşırlarını *kendim* için aldım. Çünkü takım sütyen ve külot giymek kendimi daha tertipli hissetmemi sağlıyor. Ayrıca şunu da bil ki, Bay Ben Her Şeyi Görürüm, ben aromalı dudak parlatıcısından başka bir şey kullanmıyorum. Her gün sürdüğüm parlatıcı bu."

"Aşırı savunmaya çekiliyorsun, Kate."

"Bu savunmaya çekilmek değil. Bu, senin dünyaya karşı geliştirdiğin sapkın bakış açısıyla başa çıkmak zorunda kalmaya verdiğim doğal bir tepki."

Birkaç saniye kollarımızı göğsümüzde kavuşturup gözlerimizi dikerek kılımızı bile kıpırdatmadan birbirimize bakıyoruz. En sonunda Kate pes ediyor ve tuvaletin arkasındaki kutudan bir mendil alarak dudaklarındaki parlatıcıyı siliyor. Ses tonunda iğneleyici bir tınıyla, "İşte. Şimdi mutlu musun?" diye soruyor.

Mutlu olmalıyım aslında. Yani – sonuçta ben kazandım, öyle değil mi? Ama pislik gibi davrandığınızda mutlu olmak o kadar da kolay değil.

"Ve iç çamaşırlarımı bu kadar dert ettiğine göre" – ipekli ve dantelli külotunu bacaklarından aşağı kaydırarak bana doğru fırlatıyor – "Hiç giymem, olur biter."

Banyodan çıkmaya yelteniyor ama önüne geçiyorum. "Hey! Bekle – önce şu saçmalamayı keselim."

Birkaç saniye gözlerimizi birbirimize dikiyoruz. Sonra tamamen pişman bir şekilde önünde diz çöküyorum.

Kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş durumda ama gözlerindeki bakış yumuşuyor. Kate dizlerimin üzerine çökmemi sever.

"Ne demek istediğini gayet iyi anladım."

Kaşlarını sözde masumca kaldırıyor. "Ne demek istiyormuşum?"

Gülümsüyorum. "Sana güvenmem gerekiyor. Sana güveniyorum." Bir ayağını avucuma alıp açık pembe ojeli parmaklarını öpüyorum ve çamaşırını bacağından geçiriyorum. Kate dengesini bulmak için omuzlarıma tutunurken aynı şeyi diğer bacağına da yapıyorum. Külotunu yukarı kaydırarak bacaklarına arzulu birer öpücük konduruyorum. "Aromalı parlatıcıyla kaplanmış, seksi iç çamaşırlarının örttüğü her bir santimine güveniyorum."

Ben dudak parlatıcısını alıp o kusursuz dudaklarına baştan sürerken yüzünde bağışlayan bir gülümseme beliriyor. Dudaklarını birbirine sürterek içini çekiyor. "Bu bekârlığa veda partisi aramızda sorun yaratacaksa hiç uğraşmaya değmez demiştim. Bunu kaldıramayacaksan dürüstçe söyle. Delores'ten bu geceyi iptal etmesini isteyeyim mi?"

Bu sözler karşısında kendimi resmen dünyadaki en öz güvensiz korkak gibi hissediyorum. Ama bu anı daha yakından inceleyelim. Çünkü hayatta bazı tercihler yaparız – tamamen zararsız ve önemsiz gibi görünen tercihler.

En azından sonuçlarını görene kadar öyle zannederiz.

Aldığımız kararların yarattığı etkiyi ancak iş işten geçtikten sonra anlarız. İşe birkaç dakika geç gitmeye karar verip birkaç saniyeyle ölümcül bir kazadan paçayı sıyıran iş adamına sorabilirsiniz. Ya da annesine kin gütmeyi tercih eden ama bunun aralarında geçecek son konuşma olduğunun farkında olmayan gence. Veya sokakta bir dolar bulan ve onunla bir piyango bileti alıp büyük ikramiyeyi kazanan adama.

Önemsiz tercihler, çok önemli sonuçlar doğurabilir.

Ben bencillik etmemeye çalışıyordum. Doğru olanı yapmak istiyordum.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacağıma bahse girebilirsiniz.

"Kimse hiçbir şeyi iptal etmeyecek," diyorum öz güvenli bir sesle. "Geçici bir kıskançlık krizine girdim, hepsi o. Yeşil gözlü canavar hafta sonu bir daha kafesinden çıkmayacak. *Tek* gözlü canavar ise daha sonra seninle vakit geçirmek isteyecek, haberin olsun."

Kate gülerek yüzümü avuçlarına alıyor. "İç çamaşırlarımı yalnızca sen görebilirsin."

"Biliyorum."

Kate uzanıp beni öpüyor ve dudaklarından çilek tadı alıyorum. "Sen de erkeklerle dışarı çıkacaksın ve

para avcısı striptizciler resmen üzerinize atlayacak – ben bunu sorun etmiyorum."

Onu başımla onaylıyorum. "Sen ise kızlarla dışarı çıkacaksın ve etrafınız yarı çıplak, azgın adamlarla çevrili olacak – ben de buna canımı sıkmayacağım."

"Şu an grupta ilişkisi sorunsuz ilerleyen çift biziz."

"Çok iyi vakit geçireceğiz – hiçbir sorun olmayacak."

Ona bunları söylerken, ağzımdan çıkanlara tüm kalbimle inanıyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Bazı erkeklerin pahalı takım elbiseler giymelerinin nedeni, paraları olmasa bile varmış gibi hissetmek istemeleridir. Bazı erkekler ise, insanlara ne kadar çok paraları olduğunu göstermek için bu takımları giyerler. Bana göre ise bunun sırrı size kazandırdığı duruş ve tavır. Hiçbir zaman öz güven problemim olmadı ama böyle sıkıntılar yaşayan erkeklere söylüyorum; özel dikim bir takım elbise sizin yürürken daha uzun boylu görünmenizi ve daha dik durmanızı sağlar. Kendinize güveninizi yerine getirir ve etrafa bana bulaşmayın sinyalleri yayar.

Kömür rengi Ermenegildo Zegna takımımın ceketinin önünü açıyorum ve kendime salondaki içki barından üç parmak kadar viski koyuyorum. Jack, Matthew ve Steven da benim iyi takım elbiselere duyduğum sevgiyi paylaşıyorlar. Onların da üzerlerinde sırasıyla Gucci, Newman ve Armani takımları var. Beş metre

mesafedeki tüm kadınları kendisine çekecek bir ışıltı yayıyoruz resmen.

O sırada Warren odasından çıkıyor. Üzerinde buruş buruş yeşil bir tişört, açık kahverengi cepli bir şort ve sandaletler var. Evet – bildiğiniz sandalet.

İçkimden bir yudum alarak gözlerimi ona dikiyorum. "Paten pistine gideceğimizi bilseydim, ben de kaykayımı getirirdim."

Şaşırmış görünüyor. Sonra gözlerini üzerimizde gezdiriyor ve son olarak kendi kıyafetine bakıyor. Tek tepkisi omuz silkmek oluyor. "Ben rahat etmeyi seviyorum. Sizin cenazeye gidiyormuş gibi bir haliniz var. Ben ise hiç kasıntı durmuyorum."

"Ezik duruyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Bu akşam böyle şeyler kabul edilemez. Benim rehberliğim de bir yere kadar. Cidden kaliteli hatunları kapmak istiyorsan, biraz *şekil* yapman lazım. Bu da iyi kötü şık bir takım elbise ya da en azından düzgün ütülenmiş pantolonla olur –hapishane tulumlarıyla aynı kumaştan dikilmemiş olmalarını yeğlerim mesela." İçkimin geri kalanını yuvarlıyorum. "Hem saçına ne yaptın sen?"

Warren'ın dalgalı, açık kahverengi saçları normalden daha dağınık görünüyor. Kuaförden yeni çıkmış yaşlı bir kadın gibi dolgun ve kabarık duruyor. Warren gayet kendisini bilir bir tavırla kendi başını sıvazlıyor. "Jölemi unutmuşum. Ama olsun – hatunlar buklelere bayılır."

"Evet, sene 1998 ve adın Justin Timberlake ise."

Jack araya giriyor. "Ben sana bir çekidüzen vereyim, kanka. Saç tıraşı makinemi hep yanımda taşırım. Şu kabarık tepeni biraz toparlayıp geri yatırdık mı, annen bile seni tanıyamaz."

Steven viskisini tezgaha bırakıyor ve düşünceli bir tavırla çenesini sıvazlıyor. "Ben de görevliyi arayayım – lobinin yanındaki Armani mağazasından bir şeyler yollasınlar." Warren'ı baştan aşağı süzüyor. "Belin otuz – belki otuz iki beden, ceket de dar kesim olur. Açık mavi bir kravat da gözlerinin rengini ortaya çıkarır."

Queer Eye for the Straight Guy[15]'ın yeni versiyonuna hoş geldiniz, bayanlar baylar.

Matthew işi iyice abartıyor. Parmak uçlarını nazikçe birbirlerine yaslayarak tiz bir sesle, "Makyaj zamanı!" diye bağırıyor.

Ona bakarak gözlerimi kısıyorum. "Bunu sakın bir daha yapma."

"Çok mu abartı oldu?"

"Kesinlikle."

Yirmi dakika sonra Warren'ın üzerinde lacivert renkli jilet gibi bir takım, siyah gömlek ve cilalı Prada

15 Beş eşcinsel erkeğin, katılımcıların hayatında moda, stil, kişisel bakım, kültür ve iç tasarım gibi konularda düzenlemeler yaptığı Amerikan reality şovu. Başta sadece heteroseksüel erkeklere hitap etmesine rağmen, sonrada programın konsepti genişletilip kadınlar ve eşcinsel erkeklerin de katılımcılar arasında yer almaya başladıktan sonra, adı *Queer Eye* olarak kısaltılmıştır. *(Çev.)*

ayakkabılar var. Saçları tertipli görünüyor – üstler kısa, yanlar arkaya taranmış. Fena görünmüyor. Elini ayağını nereye koyacağını bilemez bir hali var – ama fena değil.

Onun önünde dikilerek omuzlarını silkeliyorum ve acemi birliğinin başındaki bir general gibi kıyafetlerini inceliyorum.

"Kaşındırıyor," diye sızlanıyor Warren. Boynunu sağa sola çevirerek ağırlığını bir ayağından ötekine veriyor.

"Kıpırdanıp durmasana be."

Warren yakasını çekiştiriyor. "Çok sert."

"E, yepyeni – herhalde öyle olacak. Dik dur." *Yüce İsa,* babam gibi mi konuşmaya başladım, ne?

Nasıl bağlayacağını göstermek için mavi kravatını boynuna doluyorum. Ama sonra aklım başıma geliyor.

Bu işin sonunda onu şu kahrolası kravatla boğazlama ihtimalim çok yüksek. Ve şu anda ceset gömmek için çöle gitmek zorunda kalmak bütün eğlencemizi bozar.

Sabrı bir sanata dönüştürmüş olan Steven, kravatı elimden alıyor. "Pekâlâ, Billy, tavşan kovuğundan çıkmış, ağacın çevresinde dönmüş...[16]"

~ ~ ~

16 Kravat bağlamayı öğretmek için yapılan bir benzetme. *(Çev.)*

Kumarhanede oynadığı oyunlara bakarak bir insan hakkında pek çok şey söyleyebilirsiniz. Adrenalin bağımlıları, daha çok kazanmak için büyük riskler alanlar genellikle barbut masalarına geçer. Barbut, hem beceri, hem şans gerektiren bir oyundur. Belli bir ustalık gerektirir – hızlı düşünmeniz ve kararlı davranmanız lazımdır. Sonra bir de yirmi bir var. Kart sayan bir ruh hastası değilseniz, kurallara bağlı kalmanız gerekir. Her kartın onluk olduğunu var sayın, varlığınızın her zerresi yükseltmeniz için çırpınsa bile on beşte kalın ve krupiyenin patlamasını bekleyin. Oynamayı bilmiyorsanız oranın yakınından bile geçmeyin. Yirmi bir oyuncuları "onların" kartlarını alırsanız, epey olay çıkarmaya meyillidir. Sonra bir de rulet var. Rulet tamamen şansa bağlıdır. Siyaha ya da kırmızıya oynarsınız ve yüzde elliden biraz daha az kazanma şansınız olur. İstatistiksel olarak, kasayı yenme şansınızın en yüksek olduğu oyun budur.

Kumar oyunları listesinin en dibinde yer alan yüz karası, slot makinelerdir. Maymun beyinli biri bile bu makinelerle oynayabilir. Paranızı koyup kolu çekersiniz; para, kol; para, kol. Herhangi bir kabiliyet ya da bilgi gerektirmediği gibi, kumarhanenin lehine sonuç verecek şekilde ayarlanmışlardır. Ne kadar çok oynarsanız, iflas etme ihtimaliniz o kadar artar.

Slot makineleriyle oynayanlar yalnızca yaşlılar, kafadan kontaklar ve eziklerdir.

"Harika – slot makineleri! Ben bir tek bunlarla oynarım. Acayip iyiyim," diyor Warren.

Böyle olacağı baştan belliydi, öyle değil mi?

Warren'ın sırtını sıvazlayarak onu daha büyük bahislerin döndüğü tarafa yönlendiriyorum. "Bu gece barbut oynayacaksın."

"Ben barbut oynamayı bilmem ki."

"O zaman izleyip öğrenirsin. Barbut erkek oyunudur. Bütün çekici kızlar barbut masalarının başında takılır; çünkü ciddi para oralarda döner. Dağ sana gelmezse, senin dağa gitmen gerekir."

"Ne dağı?"

Bir an için gerçek bir embesille konuştuğumu unutmuşum. "Boş ver. Dikkatini topla, yeter."

Matthew, Warren ve ben çiplerimizi alırken, Jack de yirmi bir masasına yöneliyor. Steven ise bahislerin minimum 5.000 dolardan açıldığı rulet masasının başına geçmiş. Onun olayı tamamen şans ve istatistik. Barbut masasında ben zarı atıyorum, Matthew ise bahisleri hallediyor. Kapının hemen dışında bir yedi atıyorum ve kalabalık çılgınca alkışlıyor.

Matthew heyecanla sırtıma vuruyor. "Evet! İşte böyle! Böyle devam et!"

On beş dakika geçtiğinde, paramızı üçe katlamış durumdayız. Masanın çevresinde oyunu seyredenlerin sayısı ise iki katına çıkmış. Warren hâlâ oyunun

nasıl oynanacağını anlamış değil ama kalabalığı izleyerek onlarla aynı tepkileri veriyor. Herkes gülüyor, içki içiyor, araya girip masaya para koyuyor – hareketin bir parçası olmaya çalışıyorlar. Ortam çok çılgın ve eğlenceli. Tıpkı eski günlerdeki gibi – ben ve erkek arkadaşlarım dışarıda iyi vakit geçiriyoruz. Çocukları ya da düğünü kafaya takmak yok, işi ya da gerçek hayata ilişkin hiçbir saçmalığı düşünüp stres yapmak yok.

O sırada gerçek hayat, omzuma vuran bir el şeklinde karşıma çıkıyor.

Elimde zarla arkamı dönüyor ve uçaktaki koyu renk saçlı, mavi gözlü hostesle burun buruna geliyorum. Üzerinde siyah, straplez bir kokteyl elbisesi ve onu benimle aynı boya getirecek denli yüksek topuklu ayakkabılar var. Üstelik tek başına değil. Arkasında iki yanına geçmiş, en az kendisi kadar çekici iki kadın daha bulunuyor. Biri sarışın ve bebek yüzlü, daha kısa boylu ve belirgin kıvrımları var. Diğeri ise saçlarında yer yer sarı gölgeleri olan esmer ve dolgun dudaklı bir kadın.

Mavi Gözlü'nün yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Tekrar merhaba."

Kabalık etmek istemiyorum ama – boş versene ya – başka seçeneğim yok gibi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Burada kaldığını söylemiştin."

"Aynı zamanda müsait olmayacağımızı da söylemiştim."

Nazlı bir tavırla karşılık veriyor. "Ama bana bakışlarını da görmedim sanma. Sırf kız arkadaşın üzülmesin diye beni reddettiğini anladım. Benimle ilgilendiğini sanmasın diye öyle dedin."

Tamam – girişken kadınlar hoşuma gider. Sizler de cinsel ihtiyaçları olan varlıklarsınız. Bunları sahiplenin ve tadını çıkarın. Ama açık açık sizi istemediğini belli eden bir erkeğin üzerine gitmek fikrini değiştirmesini sağlamaz.

Sadece sizi ezik durumuna sokar.

Kız elini uzatarak göğsümü okşamaya yelteniyor ama o bana dokunamadan bileğini yakalıyorum.

"Ne yazık ki gerçekten *ilgilenmiyorum.*"

Jack azgın bir hayalet gibi anında dibimde bitiyor. "Ama ben *epey* ilgileniyorum." Kızı dirseğinden yakalayıp benden uzaklaştırıyor. "Sen Drew'a bakma – o kör aptalın teki. Sana bir içki ısmarlasam nasıl olur?"

Kızın esmer arkadaşı kalabalığın arasında kayboluyor ama bebek yüzlü, ifadesiz bir suratla öylece dikiliyor. Zekâ seviyesinin Warren'dan bile düşük olabileceğinden şüphelenmeme yol açan "aptal sarışın" havasıyla saçlarını parmaklarına doluyor. Ama çekici bir kadın – kesinlikle Warren'm son zamanlarda götürdüklerinin bir basamak üstünde. Onu dirseğimle dürterek çenemle sarışın kızın olduğu tarafı işaret ediyorum.

Warren ellerini gergince pantolonuna siliyor ve kıza dönüyor. "Hey, bir fıkra dinlemek ister misin?"

Bütün emeğim resmen boşa gitmiş.

"Tamam," diyor kız.

"Kral tahta çıkınca ne yapmış?"

"Ne yapmış?"

"Tahtayı yerine takmış."

Kız kafası karışmış bir tavırla dudaklarını büzüyor. "Anlayamadım. Nasıl yani, koskoca kraldan başka takacak kimse yok muymuş?"

Warren'ın yüzü düşüyor. "Hayır... aslında... neyse, başka bir tane anlatayım. Bir ördek..."

Kolumu onun boynuna dolayarak solunumunu birazcık engellemek için sıkıca sarılıyorum. "Billy – doktorun sesin konusunda ne dediğini hatırlıyor musun?"

WİKH operasyonunu kurtarma umuduyla kıza dönüyorum. Çözemediyseniz söyleyeyim, bunun açılımı Warren İçin Kaliteli Hatun.

"Arkadaşım bir şarkıcı. Billy Warren? Bir sonraki konserine kadar sesini yormaması gerek – doktor öyle söyledi."

Kızın gözleri kocaman açılıyor ve salak bir ses tonuyla, "Bugünkü burç yorumumda ünlü biriyle tanışacağım yazıyordu! Billy Warren – seni tanıyamadım. Son şarkına bayılmıştım," diye cıyaklıyor.

"Drew, hadi – zar atman gerek," diye sesleniyor Matthew.

"Tamam." Cebimden bir avuç çeyreklik çıkarıp Warren'ın avucuna bırakıyorum. "Neden siz gidip slot makinesinin başında eğlenmiyorsunuz? Orada daha güvende olursunuz."

Sarışın kıkırdayarak lafa karışıyor. "Çarkların dönüp durması çok eğlenceli! Slot makinelerine bayılıyorum!"

"Çok mantıklı," diyorum ona.

Bu ikisinin nasıl çocukları olurdu, hayal edebiliyor musunuz? Belki doğal seçilim o kadar da kötü bir şey değildir.

Warren'ı iteliyorum. "Ve unutma, ağzını bile açmayacaksın. Sakın *konuşma.*"

Gülümseyerek bana onay verircesine başparmaklarını kaldırıyor. Öyle minnettar ve beyinsiz bir hali var ki, onların arkasından gülmekten kendimi alamıyorum.

~ ~ ~

Yirmi dakika geçtiğinde, Matthew ile ikimiz hâlâ zirvedeyiz. Bizi durduracak kimse yok. Zar atma işini o üstlendi, ben ise çiplerimizi yönetiyorum. Büyük bahislere giriyoruz; çünkü zaten epey kârdayız. Matthew iki atıyor ve tezahüratlar yükseliyor. Onun elini sıkarak bahsimizi iki katına çıkarıyorum.

O sırada peşimi bir türlü bırakmayan hostes dibimde beliriyor. Yine.

"Şöyle bir dokunayım mı?"

Kulaklarım dikiliyor. "Affedersin?"

Kız, Matthew'u işaret ediyor. "Zarlara diyorum. Şans getirsin diye hani? Dokunabilir miyim?"

Onun yerine bana dokunsan nasıl olur? diye geçiriyorum aklımdan. Çünkü ciddi bir ilişkisi olan bir erkek olsam da – hâlâ bir erkeğim işte.

Buna evrimin laneti diyorum. İçgüdüler. İşte bu yüzden erkekler birine bağlı kalmakta bu kadar sıkıntı yaşıyorlar. Çünkü doğal içgüdülerimiz, bize tohumlarımızı etrafa saçmamızı söylüyor – onları mümkün olduğunca çok kişiyle paylaşmamız gerektiğini hissediyoruz. Bu güdülere göre davranmak zorunda değiliz tabii ama o dürtü hep içimizde bir yerde. O yüzden olur da sevgilinizin rastgele biriyle flörtleştiği izlenimine kapılırsanız, bunu çok dert etmemeye çalışın. İçten içe kendi vücudunun isteklerine karşı destansı bir savaş veriyordur.

"Gerek yok," diyorum ona. "Şansımız yaver gidiyor – şimdi bozmaya gerek yok. Zarlar kendi başlarına gayet iyiler."

Cebimde telefonum titriyor. Kate kızların nihayet hazır olduğunu ve kumarhaneye doğru indiklerini yazmış.

Hostes kız omzumun üzerinden eğilerek telefonuma bakıyor. "Ne şirin çocuk. Senin oğlun mu?"

James'in ana ekranımda duran fotoğrafından bahsediyor. Bu fotoğrafı birkaç ay önce, James'e bir kâse makarna yedirmeye çalışırken çekmiştim. Yemeğini beğenmediğini bana bütün kâseyi kafasına dökerek anlatmaya çalışmıştı.

"Evet."

Kız kulağıma doğru eğilerek lafımı kesiyor. "Bu oyunları oynamamıza gerek yok. İki blok ötede bizi bekleyen bir otel odam var. Seni istiyorum. Senin de beni istediğin ortada. Arzularını bastırmaya çalışma."

Geri çekiliyorum. "Bu sabah ilaçlarımızı almayı unuttuk mu yoksa?"

Kız gülüyor. Kulağa Norman Bates[17] gibi geliyor, öyle değil mi? Kate'den önceki zamparalık yıllarımda, *Ölümcül Cazibe*'den payıma düşeni almıştım. Çok seksi olsalar bile birkaç tahtaları eksik olduğu için asla yatmayacağınız türden kadınlardan bahsediyorum. Bu kadınlar ortalıkta dolanıyor ve fark edilmeleri de o kadar zor değil. Eskiden onların yapışkan tavırlarından uzak durmakta, sıyrılmakta ve kaçmakta neredeyse uzman sayılırdım.

17 Alfred Hitchcock'un yönettiği, 1960 yapımı kült film *Sapık*'daki katil karakter. *(Çev.)*

Ama anlaşılan hamlamışım. Çünkü ben daha ona engel olamadan, kız telefonumu elimden kapıp birkaç adım geriliyor.

Yüzümde ve sesimde belirgin bir öfkeyle, "Kahrolası telefonumu bana geri ver," diyorum.

Bana gülümseyerek bakıyor. "Gel de al." Telefonumu elbisesinin içine sokuyor.

Yok artık, daha neler. Dönüp Matthew'a bakıyorum. "Bana yardım etmek istemezsin, değil mi?"

Matthew önce çiplere, sonra bana bakıyor. "Burada yüz bin dolar falan var, dostum."

E, herhalde yani.

Daha önce *Fezada Çarpışanlar* filmini seyrettiniz mi? Flash'ın elini kayanın içine sokmak zorunda kaldığı sahneyi biliyor musunuz? Hani kayalığın içinde garip, dikenli, yılanımsı bir şeyin onu ısırmak için beklediği sahne? Şu anki hislerim aşağı yukarı böyle tanımlanabilir.

Parmaklarımı kütleterek ellerimi sallıyorum. "Arkamı kolla. Giriyorum." Sonra elimi onun elbisesinin içine doğru uzatıyorum. Fiziksel teması elimden geldiğince azaltmaya çalışmama rağmen, elbisesi daracık. O yüzden elim içeri girer girmez, anında kızın göğüslerinin silikon olduğunu anlıyorum. Bir de göğüs ucunda hızma var.

Beni yargılamayın sakın. Şu olan bitenden keyif alıyor gibi bir halim mi var Tanrı aşkına?

Sapık Hostes ise inlemesinden anladığım kadarıyla her şeyden gayet memnun. "Aaah, çok güzel. Birazcık sola."

Gözlerimi devirerek telefonu almaya çalışıyorum. O sırada hiç olmayacak bir şey oluyor. Gerçi bakış açınıza göre, perşembenin gelişi çarşambadan bellidir diye de düşünebilirsiniz.

"*Ne* oluyor burada?!"

Bilin bakalım bu kimin sesi?

Arkama dönmeme hiç gerek yok ama dönüyorum. "Kate!"

Başımı iki yana sallayarak bu olup bitenleri inkâr etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Bu hiç... Benim öyle bir..." Evet, kolum hâlâ dirseğimin üzerine kadar kızın elbisesinin içinde.

Kolumu hızla çekiyorum.

En sevdiği süveterini giydiği için kardeşini suçlayan bir abla gibi kızı işaret ediyorum. "Telefonumu aldı, bir türlü vermiyor."

Boka battığımı hisseden Warren ile Jack de olan bitenleri seyretmek için bizim olduğumuz tarafa doğru yaklaşıyorlar. Matthew ise kumar oynamaya hiç ara vermeden devam ediyor.

Kate öne atılarak elini uzatıyor. Gözlerindeki öfkeli bakışlardan bin vat gücünde bir elektrik yayıldığına bahse girerim.

Sapık kadın gözlerini devirerek telefonu elbisesinden çıkartıyor. Kate sürekli çantasında taşıdığı anti bakteriyel spreyi çıkararak telefona püskürtüyor ve bir mendille silerek telefonu tekrar bana uzatıyor – bu arada elime de sprey sıkmayı ihmal etmiyor tabii.

Sonra bütün öfkesini hostes kıza yöneltiyor. Sesi alçak ve inanılmaz ciddi. "Tatilimin ilk saatlerini federallerin gözetiminde geçirmek istemediğim için uçakta saçmalıklarına katlanmak zorunda kaldım." Kate sol elini kaldırıyor. "Şu yüzüğü görüyor musun? Bu, benim ona ait olduğumu gösteriyor. Ayrıca onun kolunda da benim ismimin dövmesi var. Bu da onun bana ait olduğunu gösteriyor. *Her yerinin.* Onun aleti bir pusulaysa, ben de kuzeyim – dolayısıyla *yalnızca* bana yönelebilir."

İşte bu insanın her gün duyamayacağı bir şey.

"O yüzden hemen şimdi gözümün önünden kaybol. Yoksa senin kıçına öyle bir tekme indiririm ki, bu kumarhanenin öbür ucuna kadar uçarsın. Etrafına şöyle bir bak istersen çünkü epey büyük bir yer burası."

Hostesin gözleri iyice kısılıyor. Cevap verirken başını savurması inanılmaz aptalca görünse de, savaşa hazır olduğunu ima ediyor. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Arkanda kim var ki, kaltak?"

Erin öne çıkıp Kate'in yanına dikiliyor. "Ben varım."

Sapık gülmeye başlıyor ve istesem de onu suçlayamıyorum. Erin topuklu ayakkabılarıyla bile Kate'den yaklaşık beş santim kısa. Birlikte pek göz korkutucu bir hava yarattıkları söylenemez. Tabii bu durum Dee-Dee olaya dahil olana kadar sürüyor. Onun vücut yapısı da Erin ile Kate'den pek farklı olmasa da, gözlerindeki çılgın, dengesiz ifade ufak tefek görüntüsünü büyük ölçüde kapatıyor.

Titremekten kendimi alamıyorum.

Sapık Kadın duruşunu bozmuyor ama yüzündeki kendinden emin ifade silinir gibi oluyor. O sırada ablamın belirmesi ise her şeye tuz biber ekiyor. Diğer kızlardan yaklaşık otuz santimetre uzun haliyle güçlü bir Amazon savaşçısını andırıyor.

Gülümsemesi ise tek kelimeyle ürpertici. "Tam da hormonlarım böyle tavan yapmış durumdayken kafandaki şu ucuz kaynakları yolup duvarıma ganimet olarak asmak çok hoşuma gider."

Sapık artık resmen korkmuş görünüyor. Destek arayarak gözlerini etrafta gezdiriyor ama ablam da ona aynı hareketle karşılık veriyor. "Hiç boşuna arkadaşlarını arama. Onlar daha şişko, daha aptal hedeflere yönelmişler."

Delores ellerini yumruk yapıyor. "Bu kaşar bir başına kalmış." Havayı kokluyor. "Üstelik leş gibi kokuyor.

Daha önce hiç özel bölge temizleme mendili diye bir şey duymadın mı? Birkaç tane alsan fena olmayacak."

Bütün bu olanları izlemek her ne kadar komik ve... rahatsız edici bir şekilde seksi... de olsa, Kate'in benim yüzümden saçma sapan bir durumda kalmasını istemiyorum. Zaten bu gibi şeylerle yeterince uğraştı. O yüzden en az sıkıntı yaratacak yolu seçip, güvenlik görevlilerinden birini çeviriyorum. "Biz ana villada kalan konuklarız. Bu... şahıs ise" – Sapık'ı gösteriyorum – "beni ve nişanlımı rahatsız ediyor. Onun derhal bu mekandan çıkartılmasını istiyorum."

Sapık Kadın bu sözlerimi hiç de iyi karşılamıyor. "Bunu yapamazsın!"

"Yaptım ama, ne olacak?"

Güvenlik görevlisi odamızın anahtarını kontrol ediyor. "Sıkıntı yaşadığınız için üzgünüm, Bay Evans." Sonra kadına dönüp katı bir tavırla, "Benimle gelmenizi rica edeceğim, bayan," diyor.

"Ne? Olmaz – ben haklarımı biliyorum! Sakın bana dokunma!"

Birkaç güvenlik görevlisi daha bizim olduğumuz tarafa yönelince, kız tekrar cıyaklıyor. Görevliler onu dışarı sürüklemeden önce bana dönerek son bir tehdit savuruyor. "Bu iş burada bitmedi, şerefsiz!"

Pek de dost canlısı bir gökyüzü sayılmazmış.

Kız mekandan çıkarılıyor ama işin eğlencesi henüz bitmedi. En sevdiğim kısım da burası.

Çünkü Warren, "O kaltağı yere sermeliydin, Katie. Uzun zamandır birini alaşağı ettiğini görmedim," diyor.

Yanındaki sarışın kadının iki tane beyin hücresi olduğu bile şüpheli ama anlaşılan vefalıymış. "Hey – o kaltak dediğin benim arkadaşım! Seni piç."

Sonra –

Şak.

Kız, Warren'ın yüzüne bir tane yapıştırıyor. Öyle ki, Warren'ın yanağında anında kıpkırmızı bir el izi beliriyor.

Sarışın kız abartılı bir tavırla ayaklarını vura vura uzaklaşıyor. Warren alev alev yanan yanağını tutarken bana bakarak, "Çirkin kızlar bu kadar sert vurmuyor," diyor.

Heyecan yatıştığında, herkes ikişerli üçerli gruplar halinde sohbet ederek kumar oynamaya devam ediyor. Kate ile ikimiz de baş başa kalıyoruz. "Billy çirkin kızlar hakkında ne diyordu?" diye soruyor.

Sinek savarcasına elimi sallıyorum. "Boş ver. Biz aletimin pusula olduğu, seninse kuzey olduğun şu meseleye dönelim."

Kate elleriyle yüzünü örtüyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

Ellerini çekiyorum. "Hiç utanma. Çok gururlandım. Sırf meraktan soruyorum – acayip büyük bir pusuladan bahsediyoruz, öyle değil mi?"

Kate beni omzumdan itiyor. "İltifat aranmayı kes. Buraya kadar peşinden gelen şu hostes kızdan bahsedelim biraz – sana özel koruma mı tuttursam acaba?"

O sırada Kate'in kıyafetlerini fark ediyorum. Siyah mini etek, tam dizinin altında biten siyah yüksek topuklu çizmeler ve hayal gücüne pek yer bırakmayan parlak, pembe bir üst.

Göz kamaştırıcı.

Lezzetli bir avın çevresinde dolanan yırtıcı bir hayvan gibi çevresinde dolaşıyorum. "Hayır ama üzerinde bunlarla dolaşacaksan, ben sana kalabalık bir koruma ekibi gönderebilirim." Kafasındaki pembe, pullarla süslü taca dokunuyorum. Üzerinde MÜSTAKBEL GELİN yazıyor. "Neyse, bu erkekleri uzak tutar."

Kate de elini tacın üzerinde gezdiriyor. "Beğendin, değil mi?"

Bunu oyuna çevirmeyi hayal ediyorum. Ben ona ağza alınmaz şeyler söylerken Kate'in tacını kafasında ne kadar süre dengede tutabileceğini görmek isterdim. "Hem de çok."

"Dee-Dee almış."

Omuz silkiyorum. "Bozuk saat bile günde iki kez doğru zamanı gösterir."

O sırada bozuk saat bağırıyor. "Hadi bakalım, hanımlar – arabamız geldi!"

Matthew kazandıklarını nakite çeviriyor. Ben ise Kate'in elini tutuyorum ve hep birlikte kumarhanede ilerliyoruz. Lobiye doğru ilerlerken Matthew ile Delores atışıp duruyorlar.

"Özür dilemiyorum," diyor Matthew, ona takılan bir ses tonuyla.

"Aferin sana. Bir dahakine şehvetli fotoğrafçı ve çıplak modelcilik oynamak istediğinde sana hiç pas vermeyeceğim."

"Yine de... özür dilemiyorum."

Ne konuda mı tartışıyorlar? Bilmiyorum ki. Umurumda mı? Pek sayılmaz.

Otelin ön kapısından çıkıyoruz. Kaldırımın kenarında hayatımda gördüğüm en büyük, en pembe limuzini görüyorum. Tekerlekleri olan bir şişe Pepto-Bismol'ü andırıyor. İçinde neon ışıklar yanıp sönüyor ve tavanından elektronik flaşlar yayılıyor.

Dee-Dee'ye bakıyorum. "Pembe limuzin mi? Aşırı şatafatlı olmamış mı?"

Gururla gülümsüyor. "Burası Vegas, bebeğim – herhalde şatafatlı olacak. Bence burada emekli olmalıyız."

Bu sözlerin ardından Matthew'u öperek dönüp gitmeye yelteniyor. Ne var ki iki adım bile atamadan Matthew onu kavrayıp kendisine çekiyor ve daha

uzun, daha tutkulu bir öpücük veriyor. Delores'in dizlerinin bağını çözüldüğünü görünce sırıtarak onu limuzine gönderiyor. Erin de el sallayarak onun peşinden ilerliyor.

Beni dinlediğine emin olmak için ellerimi Kate'in omuzlarına yaslıyorum. "Kimsenin sana içki ısmarlamasına izin verme. Üzerindekilere bakılırsa, kesinlikle bunu deneyenler çıkacaktır."

Kate anlayışlı bir tavırla gülümsüyor. "Anlaştık."

"Bir de sakın içkini bir kenara bırakma. Birisi sen bakmazken içine bir şeyler atabilir."

Evet – böyle boktan işler olmuyor değil. Barlarda yeterince vakit geçirmişseniz, dünyanın ve içinde yaşayan insanların ne hale geldiğini gayet net görmüşsünüzdür.

"Pekâlâ babacığım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Şöyle şeyler söyleme." İş sevişmeye gelince, hoşuma gitmeyen hiçbir şey olamaz. Bu hariç. İnsanların *"Kimmiş senin babacığın?"* olayı kesinlikle işin keyfini kaçırıyor. Çok abuk bir şey – aklıma James'i ya da kendi babamı getiriyor ve iki durumda da... yok, sağ olun, ben almayayım.

"Ben ilk kez bar yüzü görecek olan yirmi bir yaşında bir kız değilim, Drew. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ablam lafa karışıyor. "Bakamasa bile, ben ne güne duruyorum burada?" Alexandra kocaman deri çantasından çeşitli silahlar çıkarmaya koyuluyor. "Mace spreyim, biber gazım, tamamen yasa dışı olan şok tabancam, bir de hiçbiri işe yaramazsa diye..." Çantasından on santimlik metal bir çubuk çıkararak bileğinin tek hareketiyle onu polis copu büyüklüğüne getiriyor – üstelik uçlarında sivri iğneleri olan bir cop. "Buna fındık kıracağı adını taktım. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Onu başımla onaylıyorum. "Çok daha iyiyim, evet."

"Güzel."

Steven'a sessizce bir şeyler söyledikten sonra Alexandra da limuzine biniyor. Kollarımı Kate'e dolayarak onu son kez hissetmek istiyorum. Başını göğsüme gömerek, "Birkaç saat sonra görüşürüz," diye söz veriyor.

"Hâlâ tabanları yağlamak için geç sayılmaz. Bizi asla yakalayamazlar," diye takılıyorum ona.

Kate kıkırdıyor ve başını kaldırıp dudaklarını usulca benimkilere bastırıyor. Dudaklarını çekmeden, "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Geri çekilerek parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ben ise seni daima daha çok seveceğim."

Bana son bir kez gülümseyerek iğrenç limuzinin içinde kayboluyor.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kızların arabası yola çıktıktan sonra, Matthew, "Bizim arabamız şu tarafta, beyler," diyerek başparmağıyla bloğun ucunda bizi bekleyen simsiyah limuzini gösteriyor.

"Alexandra'yla aranız düzeldi mi?" diye soruyorum Steven'a, o tarafa doğru ilerlerken.

"Eh... henüz değil. Ama davranışlarında kesinlikle düzelme var. İşin aslı, pek endişelenmemiştim zaten. Ablan ipler kendi elindeymiş gibi davranmaktan hoşlanıyor ama hepimiz asıl patronun kim olduğunu biliyoruz."

Aynen. Ablam yani.

Steven göğsünü yumrukluyor. "Evin erkeği benim."

Steven'ın hayallerini yerle bir etmeye gönlüm razı gelmediği için sırtını sıvazlamakla yetiniyorum. "Evet, Steven. Kesinlikle öyle."

~ ~ ~

İlk durağımız, Las Vegas'taki en iyi biftek lokantası olan Carnevino'ydu. Birinci sınıf kırmızı şarap eşliğinde olağanüstü bir akşam yemeği yedik. Ortam efsaneydi – yüksek tavanlar, İtalyan mermeriyle kaplı döşemeler, antika mobilyalar. Daha sonra eski moda, seçkin bir puro barı[18] olan Havana Club'a geçtik.

Şu anki mekânımız orası. Bizi görüyor musunuz? Arka taraftaki küçük, özel bir odada deri minderli koltuklara yayılmışız. Bir elimizde elle sarılmış bir puro, diğerinde ise kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir kadeh tutuyoruz. Tepemizde ağır kokulu bir duman bulutu oluşmuş.

Warren üçüncü kez boğulurcasına öksürmeye başlıyor.

Onu uyarıyorum. "İçine çekmesene."

"Elimde değil," diyor kulak tırmalayıcı bir sesle. "İçime çekmek refleks olmuş artık."

"Elinde olsa iyi olur, yoksa çok geçmeden öksürürken ağzından akciğer parçaları saçılacak."

Yaşadık ki biliyoruz herhalde. On iki yaşındayken Matthew ile ben babamın Küba purolarından birkaçını yürütmüş ve Matthew'un ailesinin evinde çatıya çıkıp puroları yakmıştık. Sonra çatının kenarından içimiz dışımıza çıkana kadar kusmuştuk. Hatta aşağıda

18 Özellikle 1990'larda Amerika'da mekanlarda sigara içmenin yasaklanmasıyla birlikte popülerleşmiş olan, bazılarında sigara içmeye, bazılarında ise sadece puro içmeye izin verilen mekânlar. Genellikle erkeklere özel bir ambiyansı vardır. *(Çev.)*

kaldırımda hiçbir şeyden habersizce yürüyen birkaç kişiyi son anda ıskalamıştık.

Warren konyağından bir yudum alarak yüzünü buruşturuyor.

"Bu sonradan edinilen bir damak zevki," diyor Steven ona. "Alışırsın."

Warren kadehine bakıyor. "Neden alışmak isteyeyim ki?"

"Çünkü" – Kollarımı iki yana açarak içinde bulunduğumuz, gayet şık döşenmiş odayı gösteriyorum – "Üst kesim böyle yaşıyor, dostum."

Warren burnunu kırıştırıyor. "Ben alt kesimin hayatını daha çok seviyorum galiba."

Puroyu tekrar dudaklarımın arasına yerleştiriyorum. "Hiç şaşırmadım doğrusu."

Jack öne doğru eğiliyor. "Gecenin asıl olayına geçmeden önce neden şimdi kadeh kaldırmıyoruz?"

Steven kadehini kaldırıyor. "Kesinlikle katılıyorum."

Sırıtarak ayağa kalkıyorum. "Pekâlâ. Ben hepinize yoğun programlarınızdan vakit ayırıp bu özel etkinliğe katıldığınız için teşekkür etmek istiyorum. Hiç unutmayacağım bu günde yanımda sizden başka kimseyi istemezdim." Warren'a şöyle bir bakıyorum. "Aşağı yukarı."

Sonra kadehimi kaldırıyorum. "Şerefe" diyorum. "Bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşlara. Teşekkürler."

İçkilerimizi kafamıza dikiyoruz. *Aynen, aynen,* sesleri ve alkışlar arasında oturuyorum.

Warren ayağa kalkıyor. "Kadeh kaldıracaksak, bunu ilk yapan ben olmalıyım." Diğerleri sırayı ona bırakıyor. Warren duruşunu dikleştirerek boğazını temizliyor ve gözlerinde ciddi bir ifadeyle bizi tek tek süzüyor. "Kendimi hep tek kişilik bir kurt sürüsü olarak görmüşümdür[19] –"

Herkes yarılıyor. Kim Warren'ın mizah anlayışına sahip olacak kapasitesi olduğunu tahmin ederdi ki?

Matthew ona bir puro kağıdı fırlatıyor. "Repliğimi çaldın, alçak."

Warren da gülüyor. "Ama cidden – kesinlikle tek kişilik bir kurt sürüsüydüm... yanımda iki dişi kurtla beraber. Kate ile Evans ilk takılmaya başladıklarında işler biraz karışsa da her şey yoluna girdi. Kate çok mutlu ve onun için istediğim tek şey bu. Artık sürülerimiz birleşti. Daha çok kurt, dişi kurt ve yavru kurtlarımız var... yavru kurtlar harika. Demek istediğim şu ki, daha önce hiç büyük bir ailem olmamıştı... ama... artık böyle bir ailenin ferdi olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Çok güzelmiş."

---

19 Aynı şekilde Las Vegas'taki bir bekârlığa veda partisini konu alan 2009 yapımı *Felekten Bir Gece* filmindeki Alan karakterinden bir alıntı. *(Çev.)*

Kadehini bana doğru kaldırıyor. "O yüzden Drew ile Kate'in evliliğine kadeh kaldırmak istiyorum. Olur da onun kalbini kırarsan, Dee-Dee taşaklarını tekmelerken ben de seni tutarım."

Kafamda ne güzel bir görüntü belirdi, hiç sormayın.

Yine de Warren yerine otururken onu başımla onaylıyorum. O da içkisinden büyük bir yudum alarak bana karşılık veriyor.

Sonra Jack ayağa kalkıyor. Bir an için düşünceli bir tavırla "Ben asla evlenmeyeceğim. Önceden Drew'la bu konuda birbirimize benzediğimizi düşünürdüm. Kadınlar kâğıt mendil gibidir – yumuşak, tek kullanımlık, boşalmak için uygun bir yer." diyor. Herkes gülüyor. "Ama sonra Kate Brooks ofisimizden içeri girdi. Drew ise akıllı bir adam olduğu için, anında bizim çakozlayamadığımız mevzuyu kaptı. Kate o bildiğiniz mendillerden biri değil. Kate ipek bir mendil. Özenle sakladığınız türden. Üzerine baş harflerinizi işlettirdiğiniz türden. Kate bütün hayatınızı beraber geçireceğiniz biri." Jack bana bakıyor. "En yakın arkadaşlarımdan biri olduğun için, bütün hayatını onunla geçirecek kişi olmana çok seviniyorum." Kadehini kaldırıyor. "Drew'a – hak etmediği kadar şanslı olan şu şerefsize."

Kadehlerimizi kaldırıyoruz ve Jack'in alışılmadık ama son derece isabetli olan sözlerini onaylayarak içkilerimizi içiyoruz.

Sırada Steven var. Ayağa kalkarken biraz sendeliyor. Derin bir nefes alarak bir an için soluğunu tutuyor. "Evvvivik. Evvivik vugün vizi viğ avaya getiven şey."

Jack hariç hepimiz gülüyoruz. Sanırım o *Prenses Gelin* filmini izlememiş. Kate'in en sevdiği film olduğu için benim birkaç kez baştan sona izlemişliğim var. Tam kız işi bir film ama şu Inigo Montoya denen herif epey sıkı bir tipti.

"Ve aajjk, gevçek aajjk, soğsuza dek süvev..." Steven sırıtarak boğazını temizliyor. "Ama ciddi konuşmam gerekirse, buradaki en evli kişi ben olduğuma göre, sizi uyarma görevi de bana düşüyor. Kadınlar evlendikten sonra değişir. Olay tamamen mum ışığında akşam yemeklerinden ve iç çamaşırlarından ibaret değil. Siz *Vogue*'da yazılanlara bakmayın. Tabii seks de değişiyor. Bazen rutine bağlıyorsunuz, bazen hiç yapmıyorsunuz... bazen de aklınıza hayalinize gelmeyecek çılgınca şeyler gelişiyor."

Kulaklarımı kapıyorum. Çünkü Steven genellikle ablamla yatak odasındaki faaliyetlerini kendisine saklar. Ben de her türlü böyle devam etmesini yeğliyorum.

"Evlendiğinizde, en önemli şey aşk *değildir.* En yakın arkadaşınızla evlendiğinizden emin olmanız gerekir. En güzel günleri, en kötü günleri ve arasında kalan her şeyi paylaşmak isteyeceğiniz kişi o olmalı – bir hayat arkadaşı bulmalısınız. Sen bu hayat arkadaşını Kate'de buldun. Sen benim en yakın arkadaşımsın,

Drew ve seni seviyorum, dostum. Ama artık seninle gurur da duyuyorum. Hem de çok. Tebrik ederim."

Ben de kadehimi kaldırarak Steven'a karşılık veriyorum. "Teşekkürler, dostum. Söylediklerin benim için çok değerli." Gerçekten de öyle.

Sonunda Matthew sözü alıyor. "Ben muhtemelen Drew ile Kate'in birlikteliğine herkesten daha büyük bir minnet duyuyorum. Kate sayesinde melek karım Dee ile tanıştım. Bazen çok zorlayıcı olsa bile... birbirimizi tamamlıyoruz." Matthew bir an gözlerini kadehine dikip içkisini şöyle bir çeviriyor ve tekrar bize bakıyor. "Gözümü açtığım günden beri Drew'u tanıyorum. Sanki... daha doğmadan önce bile en yakın arkadaştık. O yüzden onun pek çok başarısına tanık oldum. En iyi notları aldığında, en paralı müşterileri bağladığında, en seksi kızları tavladığında oradaydım. O sıralarda Drew... halinden memnundu ama heyecan yaşamıyordu. Sanki bütün bunlar... elde edeceği belli olan başarılardı. Evet, onlar için de epey uğraşmıştı – her zaman hak etmişti – ve bunu biliyordu."

Matthew'un bakışları beni buluyor ve doğrudan bana bakarak konuşuyor. "Ama Kate'e baktığında... minnettar bir halin oluyor. Müteşekkir. Sanki ne bok olduğunu bildiğinden, onu kapan şanslı piç olduğuna inanamıyormuş gibisin. Ve... bu sana çok yakışıyor, dostum." Matthew kadehini kaldırıyor. "Size mutluluk dilemeyeceğim; çünkü sizde ondan bol var. O yüzden yolunuz açık olsun diyeceğim. Rüzgâr daima

arkanızdan essin. Güneş yüzünüze ışıldasın. İstediğiniz kadar uzun yaşayın ve yaşadığınız sürece hiçbir eksiğiniz olmasın. Çocuklarınızın çocuklarının çocuklarına, nesliniz devam etsin. Yüz yaşına kadar yaşayın, son bir yıl da nedamet getirin. Geleceğinizde sizi bekleyen en hazin gün, geçmişinizdeki en güzel günden daha kötü olmasın."

Matthew konuşmasını bitirdiğinde, boğazım fena halde tıkanmış durumda. Ne hale geldiğimi gizlemek için içkimin geri kalanını tek seferde yuvarlıyorum. Sonra ayağa kalkarak ona sarılıyorum. Sarhoş, sırt sıvazlamalı, ayaklarını yerden havalandırmalı türden bir sarılma.

Güzel günler...

~ ~ ~

Konyak ve puroyla işimiz bittikten sonra dışarı çıkıyoruz. İçtiğimiz purolar akciğer kanseri geçirme ihtimalimizi ona yetecek denli artırmamış olacak ki, Matthew bir sigara içmek istiyor. O sigarasını yakarken köşede takılıyoruz. Yolun karşısında düzgün, son moda bir bar var. Buzlu, neon çerçeveli pencerelerden yüksek sesli, gürültülü bir müzik dışarıya taşıyor. Park alanı ise son model arabalarla dolmuş taşmış. Barın giriş kapısının hemen yanındaki bankta platin rengi kısa saçlı, efsane vücutlu bir sarışın oturuyor. Üzerinde vücudunu cömertçe sergileyen siyah bir askılı, kot etek ve ayak bileklerinin hizasında siyah botlar

var. Çok seksi ve tek başına gelmiş. Bizim Angut'un en yardımsever tavrımla ona öğretmeye çalıştığım becerileri denemesi için bulunmaz fırsat. Belki de kızın eteğinin altına girme şansı bulur, kim bilir. Ya da suratına spreyi yer.

İki türlüsü de işime gelir doğrusu.

"Hey, Warren," diye sesleniyorum. "Şuna baksana. Vegas sokaklarında gece vakti yalnız bir kız – tam da yardıma ihtiyaç duyan genç kadın[20] modeli. Belki gidip ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorarak konuşma başlatabilirsin?"

Jack bana hak veriyor. "Şövalyelik kartı daima işe yarar."

"Beyefendi gibi davranmak gerçekten önemlidir," diyorum ona.

"Evet – sen de tam beyaz atlı prenssin, dostum," diye burun kıvırıyor Jack.

Warren içkinin kendisine vermiş olduğu yetkiye dayanarak sendeleye sendeleye yolun karşısına geçiyor. Kızın birkaç metre ötesinde duruyor. Doğrusu bu akıllıca bir hareket. Kızın kişisel alanına girerek onu rahatsız etmemesi iyi oldu. Warren doğrudan yaklaşımı benimsiyor. "Çok güzelsin."

---

20 *İng: Damsel in Distress,* dünya edebiyatında klişeleşmiş bir temadır. Genellikle genç ve güzel bir kadın, kötü karakter yüzünden çeşitli badireler yaşar ve bir kahraman tarafından kurtarılır.*(Çev.)*

Kız ona şöyle bir baktıktan sonra kıkırdıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Teşekkürler."

Warren ona biraz daha yaklaşıyor. "Peki... seni bırakmamı istediğin bir yer var mı? Seri katil falan değiliz ya. Eğlenmeye çıkmış bir grup erkeğiz. Üstelik limuzinimiz de var. İstersen bizimle takıl, istersen seni nereye istersen oraya bırakayım."

Kız gergin bir tavırla bara doğru dönüp bakıyor. "Burada erkek arkadaşımı beklemem gerekiyor."

Warren bankta onun yanına oturuyor. "Nasıl bir adam senin gibi göz kamaştırıcı bir kadını böyle sokağın ortasında bekletir ki? Benim sevgilim olsaydın, asla böyle bir şey yapmazdım."

Akıllı çocuk. Ona bir kemik atsam ya da başını okşasam iyi olacak.

O sırada...

"Ne diyorsun sen be?"

Bunu söyleyen, barın yan tarafından bir anda ortaya çıkan iri yarı, sarışın bir çocuk. Üstelik hemen arkasında çam yarması gibi dört adam daha var. Boyları pek uzun olmasa da, genişlikleriyle bu eksiği kapatıyorlar – annemin "iri kemikli" diyeceği türden herifler. Yirmili yaşların ortasında gibi görünüyorlar; içlerinden birinin Nevada Üniversitesi şapkası, bir diğerinin de üzerinde Yunan harfleri olan bir eşofman üstü var.

Belli bir grubun çocukları anlaşılan.

Bir zamanlar ben de onlar gibi olmama rağmen, mezun olana kadar bu tür insanların ne kadar rahatsızlık verici ve sinir bozucu olduğunu hiç fark etmemiştim. *Genç, aptal, ve azgın* klişesinin somut örneği gibiler. Çünkü her yere grup olarak giderler, mafyavari tavırları vardır – ota boka gaza gelirler, her yerde yaptıkları gürültüyle kendilerini belli eder ve cesur saydıkları hareketleriyle birbirlerini etkilemeye çalışırlar.

Ve şu an hedeflerinde Billy Warren var. Bu hiç hoş olmadı.

"Diyorum ki –" diye karşılık vermeye yelteniyor Billy.

Soluğu onun yanında alıyorum. Jack, Matthew ve Steven da hemen arkamdan geliyorlar. Neme lazım, Warren'ı öldürürler falan - Kate bundan hiç hoşnut olmaz.

Sarışın Maymun No.1, Warren'ı göğsünden itiyor. İşin asıl tuhaf yanı, bunun beni ciddi anlamda sinirlendirmesi. "Kız arkadaşımla mı konuşuyorsun, ezik?" Kızı kolundan yakalıyor. "Sana bekle dedim, kaltak – insanlarla konuşabilirsin demedim."

Billy'nin önüne geçiyorum. "Hey, arkadaşlar – sanırım küçük bir yanlış anlaşılma olmuş."

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

Kendimi itirafta bulunmak zorunda hissediyorum. "Keşke ilgilendirmeseydi ama maalesef ilgilendiriyor. Arkadaşım kızcağızın yardıma ihtiyacı olduğunu

sandı. Ona yardımcı olmaya çalıştı – hepsi bu. Ortada abuk bir durum yok."

"Arkadaşın sevgilime asılarak çok büyük bir abukluk yaptı. Ona bunun bedelini ödeteceğim." Sonra ayaklarıma doğru tükürüyor.

Çok klas vallahi.

Artık bu konuyu diplomatik yollardan çözme isteğim azalmış durumda. "Eğer bu konuyu böyle büyüteceksen –"

Kız araya girmeye yelteniyor. Bir elini çocuğun göğsüne yaslarken diğeriyle vahşi bir yaratığı sakinleştirmek istercesine kolunu sıvazlıyor. "Adam hiçbir şey yapmadı. Uzatma, Blair."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "*Blair?* Adın cidden Blair mi? Tanrım, bu kadar öfkeli bir tip olmana şaşmamalı." Gözlerimi manyakların üzerinden ayırmadan, Matthew'a işaret ediyorum. "Anne babalar saçma sapan isimler koyunca insanların hali böyle oluyor işte. Senin geleceğin de bu, dostum."

Fark edemediyseniz söyleyeyim, ağzı çok laf yapan bu çocuktan hiç de gözüm korkmuş değil. Çünkü çoğu zorba tip gibi, o da korkağın teki. Cidden sert tipler, yani tehlikeli adamlar, pek konuşmaz. İşi gösteriye döküp sizi nasıl yere sereceğini falan duyurma ihtiyacı hissetmez. Siz daha ne olduğunu anlamadan, hatta korkmaya bile fırsat bulamadan bunu yaparlar.

Blair bana doğru bir adım atıyor ama Warren aramıza girerek arabulucu bir tavırla ellerini kaldırıyor.

"Dur bakalım, bekle – bu mesele seninle benim aramda, şerefsiz. Arkadaşlarımı buna karıştırma."

Kafayı mı yedi acaba diye Warren'a bakıyorum. Çünkü öyle olduğu belli. "Çıldırdın herhalde?"

Omzunun üzerinden dönüp bana bakıyor. "Hastanede olduğun için düğünü kaçırırsan Kate beni asla affetmez. Üstelik ben Dee-Dee'yle bir arada büyüdüm – gayet iyi bildiğim bir şey varsa, o da dayak yemek."

O anda, oracıkta Warren'a düşüncelerim sonsuza dek değişiyor. Az önce göstermiş olduğu üzere, kendisi hâlâ geri zekalının teki. Ayrıca Kate ile olan geçmişi sebebiyle onu sevmem mümkün değil. Ama kendisini böyle öne atması, beni ve arkadaşlarımı korumaya çalışması cesaret işi. Adam resmen saygımı kazandı.

Matthew, Steven ve Jack, hazır bir şekilde arkamda dikiliyorlar. Derin bir nefes alarak soruyorum. "Matthew – bu plan sana uyar mı?"

"Her türlü," diye cevap veriyor.

"Ya sen, Jack, var mısın?"

Jack amansız bir gülüş koyuveriyor. "Her daim varım, dostum."

"Steven?"

"Neden olmasın? Tabii ki."

İhtiyacım olan tek şey bu cevaplar. Warren'ın yanından geçerek Blair'e yaklaşıyorum. "Pekâlâ – onun canına oku bakalım. Biz de oturup seyrederiz."

Çocuğun suratında şaşkın bir ifade beliriyor. "Cidden mi?"

Gülümsüyorum. "Hayır, embesil – yalan söylüyorum." Onun iki hücreli beyni daha söylediklerimi algılayamadan, yumruğumu savuruyorum. Tam da herifin burnunun ortasına.

Sonra bir anda ortalık karışıyor.

~ ~ ~

Normalde beklenmedik bir anda yumruk atmayı korkakça bulurum. Muhallebi çocuklarına göre bir iş. Ama bu bir sokak kavgası. Kafes dövüşü misali. O yüzden kimse kural falan gözetmez. Göze parmak sokmak, bacak arasına tekme atmak – hepsi olaya dahildir. Suratı kan içinde kalan Blair beni yere yıkarken etrafımızda da bir itiş kakış başlıyor.

Omzuma ve kaburgalarıma bir darbe alırken yüzümü korumaya çalışıyorum. Warren düğün konusunda haklıydı. Yüzüm Frankenstein gibi dikişlerle kaplanırsa, resimler mahvolur.

Bok kafalının suratına bir sol kroşe çekiyorum. Burnuna yakın yere isabet ettiği için böğürüyor. Kavga beş dakika kadar böyle devam ediyor ama bu süre bana çok daha uzun geliyor.

Sonra bütün bunlara sebep olan kızın sihirli sözcükleri söylediğini duyuyoruz. "Polisler! Polisler!"

Hepimiz buna bira partisinde basılmış liseliler gibi tepki veriyoruz.

Kaçmaya başlıyoruz. Birbirimizden ayrılıp dağılıyoruz. Rekor sayılabilecek bir sürede kendimizi limuzine atıyoruz ve şoför gazlıyor. Las Vegas polisinin yanıp sönen ışıkları neyse ki bizi takip etmiyor.

Belki bunu anlamayacaksınız ama inanın ki, bu olay gecemize efsane bir tat katıyor. Kaç yaşında olursa olsun, her erkek en yakın arkadaşlarıyla içki içmenin, kumar oynamanın ve birilerini dövmenin harika olduğunu düşünür. Aramızda bir şişe votkayı gezdirerek savaş yaralarımızı gösterirken ne kadar harika olduğumuzu söyleyip övünüyoruz.

"O herifin dişlerini nasıl dağıttığımı gördün mü?"

"O çam yarmasını resmen köşeye sıkıştırdım. Neredeyse ağlayıp anneciğini çağıracaktı."

"Umarım o ezik yemeklerini sıvı olarak tüketmeyi seviyordur; çünkü uzun süre başka bir şey yiyemeyecek."

Grey Goose'dan bir yudum alıyorum ve sonra içkiyi kanayan parmak boğumlarıma döküyorum.

Warren başını iki yana sallayarak sızlanıyor. "Kızlar konusunda hiç şansım yok."

Buna kimse karşı çıkmıyor. Ama artık şunu kabullendim ki; bu onun suçu değil.

Cidden.

Warren bir türlü sert bir havaya giremiyor. Daha kadınsı yönleri var. Bunun sebebi de büyüme şekli – her tarafı hatun doluymuş. Hani şu domuz ailesinin aralarına alıp büyüttüğü yavru kaplan gibi tuhaf hikâyeler vardır ya. Kaplan büyüyünce pençelerini çıkarmaz, ava çıkmaz, kükremez.

Bildiğiniz domuz sesi çıkarır – oink oink.

Hayatında öz güvenli ve güçlü erkek figürleri olan bizlerin aksine, Warren'ın gördüğü erkekler, Amelia'nın eve getirip durduğu tipler olmuş. Herhalde onların arasında da örnek teşkil edebilecek bir tip yoktur.

"Gerçekten onların beni dövmesine izin vereceğinizi sandım. Ne oldu?" diye soruyor bir süre sonra.

Matthew şişeyi kafasına dikiyor. "Yok artık. Kimse arkada bırakılmaz."

Onu başımla onaylıyorum. "Aynen. Kurt sürülerinin ilk kuralı nedir, bilir misin?"

"Nedir?"

"Birbirimizi kollarız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sanırım şöyle bir adım geri çekilip şu ana dek tükettiğimiz alkol miktarına bir bakmamız lazım. Havuzda attığımız shotlar ve içtiğimiz biralar var, sonra odamızdaki ve kumarhanedeki viskiler, akşam yemeğinin yanında şarap, arkasından konyak, şimdi de yanan çöp kovasının yanına toplanmış şarapçılar gibi aramızda gezdirdiğimiz votka.

Çabuk kafayı bulan biri değilim ama yani, epey içmişiz. Sürekli bir yerlere girip çıkıyoruz. Saatlere yayılmış olsa da, nihayetinde içkinin etkisi ortaya çıkıyor. Bir an her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyorsunuz, sonra o son *shot*ı atıyorsunuz. Ne olduğunu anlayamadan kendinizi yere yıkılmış bir halde, ayağa kalkamaz ya da ağzınızdan salya akıtmadan doğru düzgün cümle kuramaz halde buluyorsunuz.

Bunu aklınızdan çıkarmayın.

Çünkü bundan sonra olacaklarda büyük rol oynayacağını hissediyorum.

~ ~ ~

Etrafımızdaki karanlık, boş araziye bakarak, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Matthew ile Jack birbirlerine bakarak sırıtıyorlar. "Cennete gidiyoruz, kardeşim. Uydurmuyorum – bu mekân çölde vaha gibidir. Erkeklerle nasıl ilgileneceğini bilen yüksek kalite kadınlar var. Hiçbir şey kural dışı değil – her yer göğüslerle, kıçlarla dolu." Parmaklarını öpüyor. "Resmen cennetten çıkma."

Pek umursamayarak omuz silkmekle yetiniyorum. Ne var ki görünüşe göre Warren sabırsızlanıyor. "Şoför efendi? Niye oyalanıyorsun? İnip yürüsem daha çabuk giderim inanın ki."

Şoför dikiz aynasından bize bakıyor. "Affedersiniz arkadaşlar. Önümde hız sınırının yirmi kilometre altında ilerleyen bir Lincoln Town Car var. Sollamama izin vermiyor."

Doğrulup camdan dışarı bakıyorum. Evet – beyaz saçlı bir kadın. İşin aslı bütün araba yaşlılarla dolu. Yaşlı insanların araba kullanmasına dair düşüncelerimi hatırlıyor musunuz? Unuttuysanız, sadece şunu söyleyeceğim: bu olay resmen toplumun başına bela.

Steven votka şişesini alıp bir yudum içiyor. Bizimle mi, yoksa kendi kendisine mi konuşuyor, bilmiyorum ama durup dururken, "Yakında öleceğim," diyor.

Limuzindeki herkesin gözleri ona çevriliyor. "Ne diyorsun sen be?" diye soruyor Matthew.

"Hayatı yarıladık. Henüz yapamadığım o kadar çok şey var ki. Artık kendimi tutmayacağım – bundan sonra anı yaşamaya bakacağım."

Dudak büküyorum. "Sarhoşsun, hepsi bu. Şimdi böyle depresif ayaklara girme. Ağlamaya başlarsan arabayı durdurmaya bile zahmet etmeden seni aşağı atarım."

Steven uyarıma hiç aldırış etmiyor. Şoförü bizden ayıran bölmeye doğru eğiliyor ve dili dolaşarak, "Şu arabanın hizasına gelirsen sana yüz papel veririm," diyor.

Karşıdan gelen herhangi bir araç olmadığı için şoför diğer şeride geçerek Lincoln'le aynı hizaya geliyor.

Steven ayağa kalkarken sözcükleri birbirine karışıyor. "Bunu yapılacaklar listemden siliyorum." Sonra kemerini açarak pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyor – arkasından donu da aynı yolu izliyor.

Arabadaki herkes bu görüntüyü engellemek için ellerini kaldırıyor. İnildeyerek, "Gözlerim yandı!" diye yakınıyoruz.

"O boa yılanını kafesine geri sok, dostum."

"Bu akşam görmeyi planladığım kıç bu değildi."

Sanki duvara konuşuyoruz. Steven tınmıyor bile. Tek kelime etmeden eğilerek bembeyaz kıçını camdan dışarı çıkarıyor – hemen yanımızdaki ninelere doğru.

Eminim böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanıyorsunuzdur.

İyice görüldüğünden emin olmak için yaklaşık bir buçuk dakika boyunca kıçını rüzgâra karşı orada bekletiyor. Sonra pantolonunu çekip cama dönerek dışarı sarkıyor. "Dolunayı beğendiniz mi, hanımlar?" diye gülmeye başlıyor.

Vay. Steven genellikle yaşlı insanları rahatsız edecek türden biri değil.

Hiç beklemediğimiz bir anda manyakça kahkahaları şak diye kesiliyor. Bir an için kalakalıyor ve ağzından boğulurcasına tek bir kelimenin döküldüğünü duyuyorum.

"Büyükanne?"

Sonra yüzü kül rengine dönmüş ve tamamen ayılmış bir şekilde limuzin içine dalıyor. Gözlerini yere dikerek, "Hayır, bu gerçek olamaz," diye söyleniyor.

Matthew ile ikimiz umutlu gözlerle birbirimize bakarak pencereye doğru atılıyoruz. Şu eski Town Car'ın sürücü koltuğunda oturan kesinlikle Loretta P. Reinhart'tan başkası değil. George'un annesi, dolayısıyla Steven'ın da büyükannesi oluyor.

Böyle işe kaç milyonda bir rastlanır, ha?

Loretta öteden beri uyuz karının tekidir. Mizah anlayışı yoktur. Ben çocukken bile benden nefret ederdi. O çok kıymetli torununu kötü etkilediğimi düşünürdü.

Bu fikre nereden kapıldı, vallahi hiç bilmiyorum.

Yıllar önce Arizona'ya taşınmıştı. O yaştaki çoğu kadın gibi, hâlâ slot makinelerinde takılmayı seviyor – o yüzden sık sık Günah Şehri'ne yolu düşüyor. Anlaşılan bu da o yolculuklardan biri.

Matthew ile ben gülümseyerek el sallıyoruz ve ilkokul çocukları gibi şarkı söylercesine aynı anda, "Merhaba, Bayan Reinhart," diye sesleniyoruz.

Kadın bize doğru yumruk sallıyor. Arka koltuktaki kabarık saçlı arkadaşı ise bize orta parmağıyla hareket çekiyor. Hayatımda bundan daha komik bir şey görmediğime eminim.

İkimiz gülme krizine girerek koltuklarımıza yığılıyoruz.

Steven bir anda kendisine gelerek şoföre bağırmaya başlıyor. "Tanrı aşkına, dostum, gazla hadi!"

Biz kahkaha gazının etkisindeki Çılgın Şapkacılar gibi böğürürken araba ileri atılıyor. Steven'ın gülecek hali yok tabii. "Vegas'ta olan Vegas'ta kalır" deyişini bilir misiniz? Eniştemin o kadar şanslı olacağını hiç sanmıyorum.

~ ~ ~

Striptiz kulübünün adı Cennet. Kum rengi, iki katlı, penceresiz binanın çevresi gür ağaçlarla, taş heykellerle, bir süs havuzu ve birkaç fıskiyeyle çevrili. Etrafı çölle kaplı olduğu için mekânın vahayı andıran havası

çevreyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Tabela modern neon ışıklarla aydınlatılmış olmasına karşın, ellerinde kocaman palmiye yaprakları ve üzümlerle etrafta dolaşan kızlar görsem şaşırmam.

Ön kapıya varıyoruz. Kendinizi hazırlasanız iyi olur. Kimsenin şoka girmesini istemem. Şunu anlamanız gerekir ki; erkekler özünde insan kılığına girmiş domuzlardır. Ben bunu itiraf etmekten hiç gocunmam. Hayalini kurduğumuz sapıkça hamlelerin, fetişlerin, becerilerin ve fantezilerin ucu bucağı yoktur.

Ve anlaşılan bu mekân, bütün bu hayalleri karşılamaya hazır.

Kapıyı kırklı yaşlarda görünen, kızıl saçlı bir kadın açıyor. Koyu yeşil, tek parça bir çamaşır ile ona uygun topuklu ayakkabılar giymiş. Çok aristokrat bir havası var – solgun cildi, dolgun dudakları ve çıkık elmacık kemikleri son derece pahalı ve abartısız estetik ameliyatla belirginleştirilmiş. "Paradise'a hoş geldiniz, beyler. Biz de sizi bekliyorduk."

Krem rengi duvarları, mermer zemini ve alev alev yanan beyaz taş şöminesi ile mekânın girişi sıcak ve samimi bir hava uyandırıyor. Resmen ev gibi. Odanın öbür ucundaki koyu renkli maun kapının ardından boğuk, seksi bir müzik yükseliyor. "Benim adım Carla. Bu akşam sizlerle ben ilgileneceğim. Ziyaretiniz boyunca sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen istemekten çekinmeyin."

Warren'ın ağzı açık kalıyor – ilahi bir varlık görme şerefine erişmiş bir balık gibi. Matthew ile Jack beklentiyle gülerken Steven hâlâ büyükannesine kıçını gösterdiği için dalgın görünüyor.

Gerçi çok geçmeden bunu kafasından atacağına eminim. Diğer salona geçiyoruz. Işıklar loş – bu tip mekânlarda hep olduğu gibi ama salon bir striptiz kulübüne göre oldukça büyük. Tam ortada ana sahne, yanında ise iki tane daha küçük sahne var. Her birinde standart gümüş rengi direkler göze çarpıyor. Bir duvar boyunca camdan devasa bir bar uzanıyor. Üzerinde bikini giymiş iki dansçının salındığını görüyorum.

Dört bir yanımızda her yaştan erkek var – küçük masalarda, köşe koltuklarında ve bar taburelerinde oturuyorlar. Her biriyle ilgilenen en az iki kız var. Gözümün ucuyla gri-beyaz saçlı bir adamın saçları örgülü, Katolik okulu forması giymiş sarışın bir kızın göğüslerini sıktığını görüyorum. Hemen arkalarında Asyalı, çıplak bir kadın masanın üzerinde dikilmiş, bacaklarının arasına doğru bir Blow Pop kaydırıyor. Sonra eğilerek onu hemen önünde salyalarını akıtan, üniversiteli tipli gencin ağzına itiyor.

İnsanın aklına Sodom ve Gomore'yi getirmiyor mu? Onların sonunun nasıl olduğunu da hepimiz biliyoruz.

Sizi uyarmaya çalışmıştım.

"Sol tarafta oyun salonumuz var. Talep ettiğiniz üzere grubunuz için bir poker masası ayırttırdım,

Matthew. Dart ve bilardo da oynayabilirsiniz. Koridorun ucunda özel tutacağınız dansçılar için ayrılmış bölmeler var. Üst katta ise isteğinize göre daha özel görüşmeler için ayrılmış odalar bulunuyor."

Bizi bara doğru götürüyor. "İlk tur içkiler bizden. Bu da Jane." Carla barın arkasındaki, süit ceketten başka hiçbir şey giymemiş olan, koyu renk saçlı kızı gösteriyor. "Sizin özel garsonunuz o olacak."

Üzerinde popoyu açıkta bırakan deri bir pantolondan başka hiçbir şey olmayan, uzun bacaklı, sarışın bir kızı yanımızdan geçerken Warren'ın gözleri onu takip ediyor. "Çıplak kızların ve alkolün aynı mekânda bulunmasının yasa dışı olduğunu sanıyordum."

Matthew başını iki yana sallıyor. "O dediğin sadece New York ve Jersey'de geçerli. Burası ise yasallaştırılmış fuhuşun adresi."

Parmağımı kaldırıyorum. "Ama diğer kuralların hepsi geçerli. Yani sizden aksini istemedikleri sürece dokunmak yok."

Warren'ın ağzı hâlâ beş karış açık. Onu kendisine getirmeye çalışıyorum. "Kendini toparla, dostum. Sakın ha bizi rezil etme, yoksa seni arabaya gönderirim."

Warren yüzüne normal bir ifade yerleştirmeye çalışıyor. Sonra başını arkaya atarak omuzlarını düşürüyor. "Yok, her şey yolunda. Ben gayet iyiyim. Ben... yok artık! Şu lolipoplu hatunu gördünüz mü?!"

Umutsuz vaka.

Başımı çeviriyorum. "Jane, ben buzlu viski alayım lütfen."

Garson gülümseyerek, "Hemen getiriyorum, Bay Evans," diyor.

Carla bize veda ediyor. "Yardımıma ihtiyacınız olursa, ben buralarda olacağım. İyi akşamlar, beyler." O gider gitmez, birbirinden güzel beş kız üzerimize atlıyor.

Mavi iç çamaşırları giymiş striptizci gözlerime bakarken viskimden bir yudum alıyorum. "Demek bu bir bekarlığa veda partisi? Sen de damatsın?"

Gülümsüyorum. "Aynen öyle."

"Damatları çok severim."

Striptizcilerle havadan sudan sohbet edildiği öyle çok görülmüş bir şey değil. Genellikle olay eyleme dökülür – bir dolarlık banknotlar karşılığında biraz okşama ve kalça sallama. Ama burası bildiğiniz striptiz kulüplerinden değil. Hem ben de dost canlısı bir tipim. "Nedenmiş?"

"En çılgınları hep onlardan çıkar."

"Ben öyle değilim ama. Bu gece daha çok arkadaşlarıma hitap ediyor. Ben masumca izlemeye geldim."

Kıkırdayarak yanağımdan bir makas alıyor. "Hiç masum bir havan yok ama." Yüzüme hafifçe vuruyor. "Daha ziyade edepsiz bir tipe benziyorsun."

Göz kırpıyorum. "Suçlamaları kabul ediyorum."

Jack'in yanında dikilen geniş kalçalı, mor bikinili ve kıvırcık saçlı kız, dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Bir sihir numarası görmek ister misin?"

"Tabii ki."

Kaşla göz arasında eline kocaman bir salatalık alıyor. "Bu salatalığı yok edeceğim. İyi izle." Alt çamaşırını indirerek bacaklarını açıyor ve salatalığı oraya doğru itiyor. Sonra ellerini yukarı kaldırıyor. Karın kaslarının gerildiğini görüyorum ve salatalık yukarı kayarak gözden kayboluyor.

Şimdi hepimizin ağzı Warren gibi beş karış açık kalmış durumda.

O sırada salatalık tekrar beliriyor ve aşağı kayıyor. Kız salatalığı alarak tatlı bir tavırla, "Ta-da!" diyor.

Onu alkışlıyorum. "Sen çok yetenekli bir kızmışsın."

Evet – kesinlikle cehennemi boylayacağım. Ama en azından orada yalnız değilim.

Jack ellerini kaldırıp parmaklarını açıyor. "Yaratıcılık için on puan veriyorum."

"Bununla *X Factor* yarışmasının tozunu attırırdın," diye ekliyor Matthew.

Kız bana bakarak sırıtıyor. "İstersen sana özel bir dansla bütün yeteneklerimi göstereyim?"

Onu başımdan savıyorum. "Belki sonra."

~ ~ ~

Birkaç içki ve yüzlerce bir dolarlık banknotla geçen bir saatin ardından Carla tekrar yanımıza geliyor. "Umarım siz beyler iyi bir akşam geçiriyorsunuzdur?"

Ben orta yaşlı bir müdavime bakarak birbirlerini öpen iki kızı izlemeye dalmışken Matthew kadına cevap veriyor. "Kesinlikle öyle, teşekkürler. Bu mekânın servisi ve imkânları gibisi yok."

"Bizim amacımız müşterilerimizi memnun etmek. Ama şimdi onur konuğumuza gerçek bir Cennet karşılaması yapmanın vakti geldi." Benim koluma giriyor. "Benimle gelir misin, Drew?"

Kızların ön sevişme gösterisinden kopuyorum. "Ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Kadının yüzünde ikna edici bir gülümseme beliriyor. "Korkarım böyle bir seçeneğimiz yok. Arkadaşların çok ısrar ettiler."

Bizimkilere bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Yine ne bok yediniz?"

Matthew sinsice gülüyor. "Beklemediğin bir şey değil."

"Bu, özgür geçireceğin son gece, dostum. Keyfine bak," diye ekliyor Jack.

Arkamda iki kız daha beliriyor. Carla onlarla beraber beni taburemden indirerek sahneye doğru götürüyorlar. Steven arkamızdan, "Sadece bir an için acıtacak!" diye sesleniyor.

Olayı akışına bırakmaya karar veriyorum. Bizimkilerin sapık ruhlu bir şeyler planlamadığını ummak fazla iyimserlik olurdu. En iyisi ne olacaksa bir an önce olsun bitsin. Sahnenin ortasında tek bir sandalye duruyor.

Üç çift kadın eli beni sandalyeye oturturken, ışıklar iyiden iyiye loşlaşıyor. Spot ışıkları salonda dönüp duruyor ve Maroon 5'ten *One More Night* şarkısı başlayınca, kalabalıktan keyifli bir ses yükseliyor.

Sahne arkasından iki tane kadın çıkıyor. Üzerlerinde siyah tangalar ve siyah gömlekler var. Kalabalığa birkaç kez kalçalarını sallayıp bacaklarını savurduktan sonra bana dönüyorlar. Biri dizlerinin üzerine çökerek itaatkâr bir kedi gibi bacağıma sürtünüyor.

Elleri bacaklarımdan dizlerime doğru kayıyor ve sertçe bacaklarımı iki yana açıyor. Sonra şaşılacak denli sağlam bir düğümle iki ayak bileğimi de sandalyenin ayaklarına bağlıyor. Arkamdaki kız kırmızı ojeli tırnaklarını göğsümden aşağı indirerek tam da tehlikeli bölgenin önünde duruyor. Sonra iki kolumu birden arkaya çekerek bileklerimi arkamda bağlıyor. Bunun pek de eğlenceli bir hali yok. Bazı erkekler hükmedilmeyi sevebilir ama tarihin ortaya koyduğu üzere, ben daha ziyade hükmeden taraf olmayı yeğliyorum.

Ama merakım uyanmış durumda. Bir kadın daha ortaya çıktığında kalabalık kendisinden geçiyor – kadın zarif hareketlerle direğe dolanıyor. Gösterinin

yıldızının o olduğu belli. Ufak tefek bir kadın ama kalçalarına kadar uzanan siyah deri çizmeleri ve inanılmaz sivri topukları daha uzun boylu görünmesini sağlıyor. Saçlarını siyah deriden bir kepin içine saklamış. Dudaklarında kırmızı renkli çarpıcı bir ruj var ve koyu renkli güneş gözlükleri yüzünün büyük bölümünü gizliyor. Ne var ki vücudunun geri kalanı gözler önüne serili. Altında üçgeni bile zar zor görülen bir tanga var. Göğüsleri ise yapıştırmalı püskullerle süslenmiş – üzerinde başka hiçbir şey yok.

Sırtını bana vererek kepi hızlı bir hareketle çekip çıkarıyor ve kalabalığa doğru fırlatıyor. Parlak, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. Direkte birkaç kez daha döndükten sonra bana dönüyor ve ilerlemeye başlıyor.

Çocuğumun üzerine yemin edebilirim ki, onu bir an için Kate sanıyorum. Yüzü ve vücut hatları *o kadar* benzer.

Ama dikkatli baktığımda aralarındaki farklar dikkatimi çekiyor. Kate Brooks'un mekândaki bütün şerefsizlerin gözlerini oymamı *istemediği* sürece, asla bir sahneye çıkıp göğüslerini ve kalçalarını yabancılara doğru sallamayacağı gerçeği dışında tabii.

Evet, buna beraber geldiğim şerefsizler de dahil.

Ayrıca bu kızın cildi nişanlımınkinden daha solgun, burnu daha ince ve saçları daha açık ton. Bunlar hariç, aralarındaki benzerlikler resmen ürkütücü.

Kız dönüyor ve sırtını bana yaslayarak vücudunu geri atıyor. Saçları yüzüme dökülüyor ve burnumu gıdıklıyor. Kokusu... harika. Hanımeli ve yasemin gibi. Saatlerce seviştikten sonra kapalı odaya sinen hava gibi, misk kokulu bir tütsüyü andırıyor. Kokusunun güzelliği Kate'inkinin yanına bile yaklaşamaz ama Kate'in kokusunu hiç içime çekmemiş olsam, bu kadının kokusunu muhtemelen inanılmaz diye tanımlardım.

Kadın kollarını boynuma sarıyor ve kalçaları tam kucağıma yerleşiyor. Sonra açık bacaklarımın arasına doğru kayarak zarif bir tavırla kalçalarını yüzüme doğru kaldırıyor. Belini kaldırmadan ayaklarını yere yaslayarak bacaklarını dikleştiriyor. Sonra tangasını bacaklarından aşağı kaydırarak sağ kalçasına sert bir şaplak atıyor – mekândaki her erkeğin bunu yapmayı hayal ettiğinden eminim.

Kadın doğrularak tekrar bana dönüyor. Bir bacağını yavaşça başımın çevresinden savurarak bana çıplak tenini bütün ayrıntılarıyla gösteriyor.

Yemin ederim ki bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten.

Ama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Siz de bir huzur verin be – nişanlıyız diye ölmedik herhalde.

Kadın yüzü bana dönük halde kucağıma oturuyor. Sonra çıkardığı tangayı ağzıma yaslıyor. Kalabalıktan sağır edici bir uğultu yükseliyor.

Bence bu çılgınlar treni resmen rayından çıktı. Artık insem iyi olur. Bir kadının vücudundan çıkan

salgıları dilinizde hissedene kadar her şey eğlenceli oyunlardan ibaret ama Kate buna asla müsamaha göstermez. Odaya döndüğümde Listerine'le gargara yapmayı unutturmayın bana.

Kadın kravatımı boynumdan çekerken gülümsüyor ve ağzımdaki tangayı yere atmayı başarıyorum. Kadın hiç istifini bozmadan çözdüğü kravatı omuzlarıma doluyor ve iki ucunu da dizgin gibi kavrayarak ellerine doluyor. Kalçaları yalnızca deneyimli bir dansçının ya da pahalı bir fahişenin becerebileceği şekilde ustaca kıvrılıyor.

Korktuğum başıma geliyor ve sertleşmeye başladığımı hissediyorum. Bir anda hazır duruma geliyorum.

Kate'in benimle aynı yatağa girdiği günden beri, ben de aletim de hiçbir kadına dönüp ikinci kez bakmadık bile. Ne kadar istekli ya da çekici olursa olsun, hiç umursamadık. Ya da ona arzu duymadık.

Bir kez bile.

Bu olan bitenler hiç doğru değil. Kate'in kelimeleriyle ifade edecek olursam, güneyi gösteren bir pusuladan farksız. Böyle bir şey olursa, evrenin dengesi altüst olur. Dünyanın sonu gelmiş demektir. Şu anki durum da bundan farksız.

İhanet gibi.

Belki rahipler gerçekten de haklıydı. Belki penisler cidden şeytani varlıklardır.

Başımı eğip kucağıma bakıyorum.

Hain.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sahnenin ışıkları karardıktan sonra beni çözüp sandalyeden kurtarıyorlar ama aşağı yeterince çabuk inemiyorum. Kısa yoldan bar olarak da bilinen mutluluk mekânına ulaşmaya çalışıyorum.

Bizimkiler etrafımı sararak hayvanat bahçesindeki şempanzeler gibi gülüyor ve sırtımı sıvazlıyorlar. "Harikaydı be!"

"Bu evlilik olayını tekrar düşüneceğim. Böyle muhteşem bir gösteri yaşayacaksam, neden olmasın?"

"Ben asla hayır demem... O esmerin her şeyi efsaneydi!"

Kafamdan aynı anda binlerce karmaşık düşünce geçiyor ama katı bir tavır takınmayı başarıyorum.

"Harikaydı." Konuşma bir anda arka odadaki poker oyununa katılmaya dönüyor. Diğerleri o tarafa doğru ilerlerken Matthew hâlâ barda oturduğumu fark ederek bana dönüyor.

"İyi misin dostum?"

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Evet, gayet iyiyim. İçkimi bitirip geliyorum."

Anlayışlı bir tavırla başını sallayarak beni yalnız bırakıyor. İtiraf etmem gerekir ki, biraz sarsılmış durumdayım. Böyle arzu duymak da nereden çıktı şimdi? Üzerimdeki kadın Kate'e çok benzediği için mi oldu? En önemlisi de, bunu Kate'e anlatmam gerekir mi?

Yüce İsa...

Kendimi bir anda gözlerimi dikip baktığım içkimi yuvarlarken buluyorum. Kate'e böyle bir şeyi asla söyleyemem.

Bana öyle bakmayın. Dürüstlüğün en iyi yol olduğunu kim söylediyse, anlaşılan hiç kadınlarla bir arada yaşamamış. Bazen ağzınızı açmamak en iyisidir. Kadınlar belli başlı şeyleri bilmek istemezler – böyle şeyler onları üzmekten başka hiçbir işe yaramaz.

Kararım içime siniyor... ama o anda birinin omzuma vurduğunu hissediyorum.

Döndüğümde kocaman bir çift kahverengi gözün bana gülümsediğini görüyorum. Aletimin dirseği olsaydı beni sertçe dürterdi herhalde.

Sahne gösterisinden bu yana değişmiş. Ya da sağını solunu kapatmış diyeyim. Üzerinde dizlerine kadar uzanan kırmızı dantelli bir gecelik ve ona uyan topuklu ayakkabılar var. Böyle bir yer için epey tutucu

kalıyor. Yakından cildinin kremsi beyaz renkte ve tertemiz olduğunu görüyorum – neredeyse hiç makyaj yapmamış. Dümdüz, parlak ve yumuşacık görünen saçları omuzlarına dökülüyor.

Kadın neşeli bir tavırla, "Merhaba," diyerek bana yaklaşıyor.

"Hey."

"Ben Lily."

Onu başımla onaylıyorum.

"Bu akşam iyi eğleniyor musun?"

Bardaki kıza bir içki daha koymasını işaret ediyorum. "Evet, kesinlikle... harika."

Lily davet beklemeden yanımdaki tabureye oturuyor. "Sevindim. Burada yeniyim, o yüzden gösteriyi beğenmeni çok istedim. Daha birkaç hafta önce başladım."

Bu itiraf beni şaşırtıyor. "Söylemesen tahmin edemezdim. Kesinlikle doğal bir yeteneğin var."

Lily'nin yüzündeki gülümseme büyüyor. "Vay, çok tatlısın." Sesi çok önemli bir bilgi verecekmişçesine fısıltıya dönüşüyor. "Ama aslında striptizci değilim ben."

Bakışlarımı salonda gezdiriyorum. Sonra onu baştan aşağı süzüyorum. "Bu abartılmış bir rol yapma oyunu mu yoksa?"

Lily gülüyor. "Öğrenciyim. Nevada Üniversitesi'nde son senem."

"Üniversite masraflarını çıkarmak için striptiz yapan bir öğrencisin demek? Ne kadar da klişe," diyorum kuru bir sesle.

Gözlerini deviriyor. Kate'in yüzünde de sık sık bu ifade belirir. "Bir sene Hooters'ta[21] garsonluk yaptım. Ama ekonomi kötüye gittiği için ondan bundan kesinti yapmak zorunda kaldılar. Geçen ay bana da yol verdiler."

"Göğüslerle kalçaların ekonomik sıkıntılardan etkilenmeyeceğini sanırdım."

Lily omuz silkerek içkisinden bir yudum alıyor. "Ben de öyle."

Bardaki peçeteyle oynayarak oyalanmaya çalışırken Lily'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. "Ne var?"

"Sen... burada gördüğüm diğer damatlardan çok farklısın. Onlar idamdan önceki son yemekleriymişim gibi üzerime atlıyorlar. Sen ise hiç öyle değilsin. Bu çok hoş."

Sözleri kulağa samimi gelmesine karşın, bu cici kız havalarından şüphelenmedim değil. Striptizciler para için soyunur – nihayetinde işleri budur. Müşteriler onlardan hoşlanırsa daha çok para kazanırlar. Bunun için müşterilere kendilerini farklı ve özel hissettirmeleri gerekir. "Bunu başkası için yapmam," derler

21 Çekici ve genç kadınların garson olarak çalıştığı ve şirket imajını onların giydikleri dekolte kıyafetler ile oluşturan restoran zinciri. *(Çev.)*

ve – güm – daha adamcağız ne olduğunu bile anlayamadan bütün parası sokağa gider.

Ya da bacaklarının arasına işte...

Lily elini bacağıma yaslayarak sıvazlamaya başlıyor ve gittikçe yukarı doğru kayıyor. "İçeri dönsek de sana özel kucak dansı yapsam nasıl olur? Senin için bedava bile yaparım. Seve seve."

Ne dedim ben size? Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir.

Üzerimde gezdirdiği elini durduruyorum. "Yapamam."

Bana doğru eğilerek tekrar deniyor. "Elbette yapabilirsin."

Ama kendimi tutuyorum. "Yapabilirim belki ama yapmayacağım."

Nihayet ne demek istediğimi anlayarak duruyor. Şaşkın bir tavırla, "Nişanlın şu kontrol manyağı tiplerden biri mi? Bekârlığa veda partinde bile kucak dansı yaptırmayacağına söz verdirten kadınlardan?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Alakası yok. Kızacağını sanmam. Ama... üzüleceğini düşünüyorum."

İnsanlar size aşkın bu yanlarını söylemez. Elbette harika, muhteşem ve olağanüstü bir duygu. Ama işin içinde stres de var. Görevler, sorumluluklar... Bir başkasının – sizin için çok kıymetli olan bir başkasının

– mutluluğunun sizin yaptığınız seçimlere ve gösterdiğiniz davranışlara bağlı olduğunu bilmek gibi...

Ya da benim durumumda, göstermediğiniz davranışlara diyelim.

"Bunu daha önce de yaptım – yanlış bir karar aldım. Onu üzdüm. Bir daha asla yapmamaya da kesin kararlıyım."

Lily'nin gözleri hayranlıkla parıldıyor. Muhtemelen şerefsizin teki olmayan bir erkekle konuşmaya hiç alışık değil. Herhalde kendisini altmışlı yıllarda şempanzelerin işaret dilini öğrenme yetisi olduğunu keşfeden bilim adamlarından farksız hissetmiştir. Bir aydınlanma yaşamış olmalı.

Parmak uçlarına bir öpücük kondurarak yanağıma bastırıyor. "Umarım nişanlın ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

Sırıtıyorum. "Ona bunu her gün hatırlatmaya çalışıyorum."

Yüzünde hasret dolu bir gülümseme beliriyor. Sonra bakışlarını pahalı bir takım elbise giymiş olan orta yaşlı bir adamın tek başına oturduğu tarafa çeviriyor. Adam tek kelimeyle yapayalnız görünüyor.

Lily bar taburesinden atlıyor. "Görev beni bekler." Koyu renk saçlarını savurarak yanımdan uzaklaşıyor.

Onun gidişini izlerken *şükürler olsun ki* aletimde hiçbir kıpırtı olmuyor.

Lily hedefine ulaşamadan, aklıma bir fikir geliyor. Mükemmeliyete ancak antrenmanla ulaşılır – üstelik taze bir striptizciden daha iyi kiminle antrenman yapılır ki?

Onu geri çağırıyorum. "Ben yine de şu özel kucak dansının parasını ödeyeceğim."

Kızın gözleri ışıldıyor. "Tamam."

"Ama kendim için değil."

Onu Warren'ın, Steven, Jack ve Matthew'la – son derece beceriksizce – poker oynadığı arka odaya götürüyorum. "Hey, avanak, daha önce hiç özel kucak dansı yaptırdın mı?"

Warren'ın yüzünden şüpheli bir ifade gelip geçiyor. Muhtemelen onu dalga konusu yapıp yapmayacağımı anlamaya çalışıyor. Gerçi bunun için özel bir çaba sarf etmeme gerek yok ya, neyse. "Hayır, yaptırmadım. Neden?"

Gülümseyerek onları birbirlerine işaret ediyorum. "Lily, bu Billy. Billy – Lily."

Warren ayağa kalkıyor ve Lily kolunu onun koluna doluyor. "Demek ilk kez, ha? Sana çok iyi vakit geçirteceğim."

Bugün ne güzel işler yapıyorum ya, öyle değil mi? İkisinin de omzunu sıvazlıyorum. "Size iyi eğlenceler."

İkisi beraber uzaklaşırken Warren'ın "Rahiple haham bara gitmiş... Bu fıkrayı daha önce duymuş muydun?" dediğini duyuyorum.

Gözlerimi yumarak başımı iki yana sallıyorum. *Resmen umutsuz vaka be.*

~ ~ ~

Krupiyeye beni de oyuna dâhil etmesini söylüyorum ve paramı masaya koyarak uzattığı yeşil çipleri alıyorum. Ben istemeden görevli kızlardan biri önüme yeni doldurduğu viski bardağını koyuyor ve tepsiye bahşiş bırakıyorum. Cennet bildiğiniz striptiz kulüplerinden biri değil. Burada olay dansçıların etrafında dönmüyor – işin sırrı müşterilerin kendilerini kral gibi hissetmelerini sağlamak. İsteklerini ve arzularını söylenmeden tahmin etmek...

Jack iki kartını değiştirerek bana laf atıyor. "Drew Evans kucak dansını reddetmiş – bu beni ziyadesiyle üzdü."

"Onu Kate'e olan saygımdan ötürü reddettim. Tıpkı onun bana olan saygısından ötürü erkek masörle randevusunu iptal ettirdiği gibi."

Steven gülümseyerek beni tebrik ediyor. "Çok yol kat ettin, Küçük Çekirge."

Sırıtıyorum. "Kate ile saygı temellerine dayanan bir ilişkimiz var."

Bu çoğu durum için geçerli. Ama bazen de azıcık saygısızlık epey iyi zaman geçirmenizi sağlayabiliyor.

Bu teoriyi yakından inceleyelim:

Kate'le beraber olmadan geçen sonsuzluk gibi bir sürenin ardından nihayet altı haftalık seks yasağımız sona erdi. Yüce gönüllü annemle babam – bu akşam onları daha çok seviyorum sanki – bize gelip birkaç saat James'e göz kulak olmayı kabul ettiler.

Aletimin bu saatleri nasıl geçireceğimiz konusunda efsanevi fikirleri var doğrusu.

Onun kötü emellerine rağmen, kendimizi hemen o akşam için tuttuğum otel odasına atmadık. Neden diye soracaksınız. Kısa cevap şu ki; artık Kate'e ait olduğum için pısırığın tekiyim – ayrıca da geri zekâlıyım. Uzun cevap ise, Kate'in bu akşam için hazırlanmaya çok vakit harcamış olması – ayak tırnaklarına oje sürdü, saçlarını kıvırdı ve göğüslerini muhteşem gösteren siyah, mini bir elbise aldı. Bu da en azından akşamın bir kısmını insan içinde geçirmemiz istediği anlamına geliyor. Diğer yetişkin insanlarla aynı ortamda.

Çok geçmeden vücudunu dilimle harekete geçirmeyi planladığım şekilde, zihnini de harekete geçirecek sohbetler etmek istiyor.

O yüzden otelimizden bir blok ötede yer alan ultra şık restoran Jean-Georges'ta akşam yemeği yiyoruz. Yemek boyunca ettiğimiz sohbetler her zamanki gibi ilginç ve eğlenceli. James'ten, işten, Kate'in yakında ofise dönecek olmasından,

benim yarı zamanlı olarak evde bebeğe bakacak olmamdan bahsediyoruz. Yiyecekler de harika. Ama ben bir türlü yemeğin tadını çıkaramıyorum.

Bedenim sabırsızlıkla geriliyor ve Kate'in yaptığı her şey onu daha çok arzulamama yol açıyor. Parmaklarıyla su bardağını kavraması, dudaklarını yalaması ve çatalını ağzına götürmesi...

Yüce İsa...

İnsanın azgınlıktan ölmemesi bence büyük bir lütuf – yoksa şimdiye çoktan ölmüş gitmiştim.

Kate bebek emzirdiği ve şu daracık kot pantolonlarına tekrar sığmak için büyük çaba sarf ettiğinden yedikleri konusunda çok katı olsa da, onu tatlı yemeye ikna etmeyi başarıyorum.

Çok iyi bir fikir sayılmazmış meğer.

Çikolatalı pastasından bir parça yerken, "Mmm..." diye inliyor.

Bacak aramda bir hareketlenme hissediyorum.

Kadehimde kalan şarabı bir dikişte bitirirken, onu tamamen kendime saklayacağım ana çok az kaldığını düşünmeye çalışıyorum. Çırılçıplak. Dört saat boyunca bizi rahatsız edecek hiç kimse ve hiçbir şey olmadan...

Kate tabağını geri iterek peçetesiyle ağzını zarifçe siliyor. Sonra düşünceli bir tavırla bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş o?" Sesimin ifadesiz çıkmasına şaşırıyorum; çünkü pantolonumun ağı acı verecek denli gerilmiş durumda.

"REM'de tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Oturduğum yerde öne eğilerek parmağımı çıplak kolunda gezdiriyorum. "Hem de bütün kışkırtıcı ayrıntılarıyla."

Cevabım hoşuna gitmiş olacak ki, gülümsüyor. "O geceyi seninle geçirmiş olsaydım sence ne olurdu?"

Bakışlarımı Kate'in göğüslerinden ayırıp gözlerini bulmaya zorluyorum. "Aynen dediğimi yapardım – zevk *kelimesinin yepyeni bir anlamını öğrenirdin."*

"Peki ya sonra?"

Bu, kadınların sırf erkeklerin kafasını karıştırmak için ortaya atmaktan hoşlandıkları şu hileli ve farazi sorulardan biri. "Önce kız kardeşimle tanışmış olsaydın ne yapardın?", "Seninle ilk buluşmamızda yatsaydım bana saygı duyar mıydın?", "Geçmişe dönebilsen, yine de benimle evlenir miydin?".

Yaygın inanışın aksine, bu soruların kesinlikle bir doğru, bir de yanlış cevabı var. Maalesef ki erkekler açısından dürüstçe verilen cevaplar genellikle yanlış cevap oluyor.

Ama Kate'e bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz verdiğimden ve yalan söylediğimi her türlü anlayacağından gerçeği söylemeyi yeğliyorum.

"Sonrasında senin taksi paranı verip tatmin olmuş ve mutlu bir şekilde evime dönerdim." Göz kırpıyorum. "Ve o

geceyi hayatımın o ana kadarki en güzel geceleri sıralamasında en tepeye koyardım."

Tam olarak kaşlarını çattığını söyleyemem ama çatacak gibi bir hali var. Kahverengi gözlerinde hüsran dolu bir bakış beliriyor ve gülümsemesi hafifçe soluyor.

"O kadar mı? Yani sence şu an beraber olmaz mıydık?"

Elini avucuma alarak parmaklarının her birinin ucuna bir öpücük konduruyorum. "Öyle bir şey demedim. Çoğu deha gibi ben de biraz geç aydınlanma yaşıyorum. Pazar gününün büyük bölümünü seni düşünerek geçirirdim ama akşam olduğunda seni tekrar nasıl bulacağıma kafa yormaya başlardım."

Bu sözlerimle suratındaki kaş çatma potansiyeli yok oluyor. "İkinci seferi mi isterdin yani?"

"İkinciyi, üçüncüyü, dördüncüyü... Pazartesi günü seni ofiste gördüğümde ise, odamdaki kanepenin skandallara karışması çok uzun sürmezdi."

Kate bana eziyet etmek için dekoltesini sergileyecek biçimde öne doğru eğiliyor. "Peki ya Drew Evans aynı lunapark trenine iki kez binmez kuralına ne oldu?"

Manzaranın tadını çıkarıyorum.

"Söz konusu sen olunca kurallarımı daima yıkma eğiliminde olduğumu herhalde defalarca ispatlamışımdır. O durumdaki lunapark treni sen olsaydın, bütün lunaparkı satın alıp bulanık görmeye başlayana kadar tependen inmezdim."

Kate boştaki elini bacağıma yaslayarak yukarı doğru kaydırıyor. Sesinde eğleniyormuş gibi oyunbaz bir ton var. "Bana kur mu yapıyorsunuz, Bay Evans?"

"İlle de cevap vermem gerekiyorsa, bu konuda epey antrenmansızım." Oyunu abartıyorum. "Çamaşırını çıkar. Hemen şimdi, burada. Sonra onu bana ver."

Bu kur yapmak oldu mu acaba?

Kate elini gezdirmeyi kesiyor. "Korkarım bunu yapamam."

Sesi şaşırmış ya da utangaç gelmiyor. O yüzden beni reddetmesinin bunu istememesiyle alakası olmadığını anlıyorum.

O anda kafamda bir ampul yanıyor. "Çamaşır giymedin, değil mi?"

Kate gözlerime bakıyor ve "Hayır," derken kelimenin sonunu seksi bir vurguyla getiriyor.

Hiç düşünmeden elimi garsona doğru kaldırıyorum. "Hesap lütfen."

Garson bizi bekletmeden hesabı getiriyor ve masaya bir avuç dolusu banknot bırakarak aceleyle ayağa fırlıyorum.

Kate kıkırdıyor. "Adamlar yemeği beğenmediğini sanacak, Drew."

Sandalyesinden kalkmasına yardımcı olurken dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Ne sanacakları umurumda bile değil. Şu an buradan çıkmazsak seni masanın üzerine yatıracağım ve diğer müşterilere asla unutamayacakları bir gösteri sunacağız."

Yüzüme cüretkâr bir tavırla bakıyor. "Buna kesinlikle izin veririm."

Müşterilerin ve çalışanların bakışlarına aldırmadan kollarını boynuma dolayarak beni öpüyor. Dili arzuyla benimkine dolandığında vücuduma şehvetin yayıldığını hissediyorum. Kolumu beline sararak, "Ama süslenip püslenmişsin. Bu geceyi dışarıda geçirmek istediğini sanıyordum," diyorum.

"Drew, altı haftadır orgazm olmadım. İstediğim tek şey seni içimde hissetmek."

Bu sözlerin ardından restorandan nasıl çıktığımızı hatırlamıyorum bile. Kate'in bu edepsiz itirafı beyin hücrelerimi yakıp kavurmuş olsa gerek.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi onu binanın yan tarafına doğru çekiştirirken buluyorum – yalnızca yüzü sokağa bakan bir çöp kutusunun sığacağı genişlikteki dar ara sokağa. En azından Kate'i sokağın ucuna götürecek kadar aklım başımda – böylece ana yoldan gelip geçen arabalar ve insanlar bizi göremez. Kimse var mı diye gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Yalnız olduğumuzu anlayınca kendimi tamamen Kate'in katlanmak zorunda kaldığı zevkten uzak onca günü telafi etmeye adıyorum.

Elimi saçlarına gömerek yumuşacık tutamları kavrıyor ve dilimi dudaklarının arasına kaydırıyorum. İnildeyerek bana sürtünüyor ve gömleğimi pantolonumun dışına çekerek kemerimi çözmeye uğraşıyor.

Böyle anlarda keşke Tanrı insanları ahtapot gibi yaratsaymış diye düşünmekten kendimi alamıyorum – şu an

fazladan altı el epey işimizi görürdü. Birbirimize öyle açız ki, birbirimize dokunmak için şu sinir bozucu kıyafetleri nasıl aramızdan çekip atacağımızı şaşırıyoruz.

Yıllar önce ofisimdeki ilk öpüşmemiz aklıma geliyor. O gece de aynı hisleri yaşamıştım – haftalarca Kate'i arzulamış, onun hakkında fanteziler kurmuştum. Şu anın farkı ise, neler kaçırdığımın ayrımında olmam. O yüzden ona karşı duyduğum açlık çok daha fena. Kendimi kaybetmek üzereyim.

Ellerim elbisesinden içeri kayarak sütyenine ulaşıyor. Göğsünü avuçladığımda Kate'in dudaklarından bir inilti dökülüyor. Parmaklarımı göğüs ucunda gezdirince sertleştiğini hissediyorum. Kate dudaklarını dudaklarımdan ayırarak boynuma doğru kaydırıyor ve dişlerini iyice hassaslaşmış olan tenime sürtüyor. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum.

Ellerimi kalçalarına kaydırarak elbisesini beline kadar sıyıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çökerek bir an görüntüsünün tadını çıkarmak için duruyorum.

Hızlı hızlı nefes alıp veren Kate elleriyle karnını örtmeye çalışıyor. "Biliyorum, pek –"

"O cümleyi sakın bitirme." Bileklerini kavrayarak ellerini vücudundan uzaklaştırıyorum.

Hamilelik kadınlar için tuhaf bir deneyim. Çok hızlı değişiklikler yaşıyorlar – zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak. Evet, Kate eski haliyle tamamen aynı diyemem. Zaten ancak şerefsizin teki öyle olmasını bekler zaten.

Ancak şerefsizin önde gideni böyle bir şeyi dert eder.

"Sen dünyaya bir insan getirdin, Kate. Hem de her şeyiyle mükemmel bir insan." Onun gözlerine bakarak dürüstçe söylüyorum: "Gözüme hiç şu anki kadar güzel görünmemiştin."

Kızaran dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bileklerini bırakarak öne eğiliyor ve dudaklarımı bacak arasına yaslıyorum.

Merhaba, eski dostum. Özlemişim be.

Onu parmaklarımla ayırarak dilimi içeri kaydırıyorum. Şimdiden sırılsıklam ve resmen çikolatalı pastadan daha tatlı. Kalçalarını ellerimle kavrayarak onu kendime çekiyorum. Kate'in iniltilerini ve soluk alıp vermesini duydukça gözlerim kayıyor. Tırnaklarını omuzlarıma bastırarak yalvarmaya başlıyor.

"Lütfen, Drew... Seni içimde hissetmek istiyorum. Hemen şimdi."

Onu bundan mahrum bırakmak istemediğim için ayağa kalkıyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu binanın duvarına yaslıyorum. Ben göğüslerini okşarken Kate de pantolonumu ve boxerımı kalçalarımdan aşağı indiriyor.

Aletimi avucuna alarak ağır ve sert hareketlerle okşamaya başlıyor.

Öpüşmemiz devam ederken inildiyorum.

Sonra onu kucağıma alarak elimi başının arkasına yaslıyorum ki, duvara çarpmasın. Diğer kolumu poposuna

dolayarak onu havada tutuyorum. Kate ayak bileklerini belimde birleştiriyor ve beni içine almak için hamle yapıyor.

Hiç beklemiyorum. Beklememin imkânı yok zaten. Sertçe içine doğru kayıyorum.

"Drew..." diye içini çekiyor.

Kate'in sıkıca beni kavradığını hissediyorum ve tamamen içeri gömülerek tekrar bu hazzı yaşamanın zevkine varıyorum.

Benim için önemli olan tek kelimeyi fısıldıyorum. "Kate..."

Dizlerini iyice bastırarak bacaklarıyla beni iyice kendisine çekiyor. İkimizin de deli gibi arzuladığı şeyi yapıyorum.

Hareket etmeye başlıyorum.

Ağır ağır kalçalarımı geri çekiyorum ama dışarı doğru kayarken Kate'in beni sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Cennet gibisin," diye inildiyorum.

Sonra kendimi ileri bastırarak onun da aynı şekilde zevk aldığından emin olacak şekilde hareket etmeye başlıyorum. Bedenlerimiz birbirine her değdiğinde Kate'in mırıldanmasına yol açan ağır ve sert darbelerle bir ritim tutturuyorum.

Kate gözlerini yumarak dudaklarını benimkilere yaslıyor.

İkimiz de olağanüstü bir zevkle nefes nefes kalmış, inildiyoruz. Kate yanağını benimkine yaslayarak kesik kesik, "Ah, Tanrım... ah, Tanrım, Drew, çok az kaldı," diye mırıldanıyor.

Kalçalarım hızlanırken onu hissetmek için duyduğum arzu, nefes alma ihtiyacımdan bile daha fazla. "Evet, hadi bebeğim. Hissedeyim seni."

Sonra bir anda doruğa ulaşıyor. Kolları boynuma, bacakları belime sımsıkı sarılıyor. Kate'in beni kontrolsüz bir hareketle iyice içine bastırdığını hissediyorum. Son bir kez kendimi ileri itiyor ve ben de kendimden geçiyorum. Öyle güzel ve yoğun bir his ki, bir süre duyduğum tek şey, kulaklarıma pompalanan zevk duygusu oluyor.

Birkaç dakika geçmesine rağmen Kate'in boynuna yaslanmış halde derin derin nefes alıp vermeye devam ediyorum. O ise hâlâ zevkten titriyor. İçinden çıkmadan başımı kaldırarak yüzüne düşen saçları geri itiyorum.

"Mükemmeldi."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Hem de nasıl."

Dikkatlice onu yere bırakıyor ve elbisesini düzeltmesine yardımcı oluyorum. Kendi pantolonumu da çekip fermuarımı kapattıktan sonra, "Ayırttığım süit hâlâ bizi bekliyor," diyorum.

"Beni süite götür hadi." Kate elini uzatıyor.

Elini tutuyorum. "Büyük bir zevkle."

Bunu kelimenin gerçek anlamıyla söylüyorum.

Tekrar kaldırıma çıktığımızda başımızı saran şehvet bulutları dağılmaya başlıyor ve Kate boştaki eliyle gözlerini örtüyor. "Ara sokağın birinde seks yaptığımıza inanamıyorum."

Burun kıvırıyorum. "Ben ise ara sokağın birinde seks yapmak için bu kadar beklediğimize inanamıyorum. Bugüne kadar aklım neredeymiş?"

Bu, kesinlikle tekrar yapılacaklar listeme ekleyeceğim bir şey.

~ ~ ~

Ara sokakta sevişmek saygı içeren bir durum mu? Genel anlamda... *hayır.* Ama bu durumda, doktorun tavsiyesini yerine getiriyorduk.

Neyse, bizim kart oyununa dönelim.

Jack, Steven'a dönüyor. "Ne dersin, Reinhart – sen, ben ve bu kulüpteki en becerikli iki kadın?"

"Kucak dansı yaptırırsam Alexandra kafamı koparır – özel olsun olmasın," diye sızlanıyor Steven.

Matthew sırıtıyor. "Delores'in hoşuna giderdi herhalde ama kendisi izleyecekse tabii."

Steven başını iki yana sallıyor. "Ona yine köpürmesi için bir sebep vermek istemiyorum."

Matthew gülüyor. "Ama bu işler böyledir, kanka. Dee-Dee ben saçmaladığımda daha mutlu oluyor – bana bağırmak için bir bahane çıkıyor karşısına işte. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissediyor. Ben de o zaman ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Hem erkekler, hem kadınlar açısından hayatın döngüsü böyle."

Steven bu fikri kafasında evirip çevirmesine rağmen Jack'e dönüyor. "Bence evli erkeklerin özel odalara gitmemesi gerekir. Striptiz gösterisi izlemek istersem, karıma direk dansı dersleri aldırırım." Bir anda yüzü aydınlanıyor. "Hatta Anneler Günü hediyemi buldum galiba. Güm – bunu da listeden silelim!"

İlk anda kafamda oluşan görüntüler karşısında kaşlarımı çatıyorum... ama sonra bunu zihnimin gerisine itmeyi başararak gülümsüyorum. Çünkü Kate'e *kendi* doğum günüm için ne alacağıma kesinlikle karar verdim.

~ ~ ~

Warren yüzünde mayhoş ve kendisinden geçmiş bir ifadeyle ve muhtemelen pantolonuna boşaldığı için kazık gibi yürüyerek özel odadan çıktıktan sonra, hep beraber bir gösteri daha izlemek için ana sahnenin karşısındaki en ön sıraya yerleşiyoruz. Bu seferkine ben dahil değildim tabii. Kız-gücü temalı bir gösteri sergilendi. Bunun ne demek olduğunu merak ediyorsanız, üç kız ve çeşit çeşit pilli oyuncaktan bahsediyorum. Erkekler böyle gösterilerin ardından her daim dansçıların sahneye tekrar çıkacağını umut eder.

Gösteriyi ayakta alkışlıyorum.

Sonra beşimiz birlikte dart turnuvası için oyun salonuna dönüyoruz. Bizi görüyor musunuz? Sıra Jack'te. Steven, Striptizci Lolipop Ekibi'nden birinin odanın öbür ucunda elindeki Blow Pop'la saklambaç

oynamasını izlerken, Matthew, Warren ve ben de duvara yaslanmış, içkilerimizi içiyoruz.

Warren'in telefonundan mesaj sesi duyuluyor. Bir an başını eğip telefona bakınca gülmeye başlıyor.

"Komik olan ne?" diye soruyorum sebepsiz yere.

Tepkisi merakımı uyandırıyor. Telefonu tuttuğu elini aşağı indirerek yüzündeki sırıtmayı yok ediyor. "Hiç."

Duvardan ayrılarak onun karşısına dikiliyorum. "Şu telefonuna bir bakayım."

Warren telefonu arkasına saklıyor. "Aptalca bir şey. Senin görmek isteyeceğin türden bir şey değil."

"Şu an istiyorum ama."

Köşeye sıkışmış bir fare gibi Steven'a sesleniyor. "Reinhart – hızlı düşün." Sonra telefonu havaya fırlatıyor. Steven telefonu yakalıyor ama bunun tek sebebi öteden beri ortada sıçan oynamayı çok sevmesi. Ona yaklaştığımda telefonu Matthew'a atıyor. Matthew, Jack'i de oyuna dahil ediyor. Üç adım gerileyerek telefonu ondan kapmak için Warren'ın önüne geçiyorum.

Böylece Warren'ın karnına indirdiğim pek-de-sert-olmayan bir yumrukla oyun sona eriyor.

Warren elini karnına bastırarak iki büklüm oluyor ve telefon elinden düşerek yere çarpıyor. Telefonu alıp ana ekranına bakıyorum. "Evans – sana arkadaşın olarak söylüyorum – o resimlere sakın bakma," diye bir nefes koyuveriyor Warren zorlukla.

Onu duymazdan geliyorum.

Telefonun tuşuna basmamla, görüntülerin hepsi mide bulandırıcı derecede canlı, yüksek çözünürlüklü, multi-megapikselli parıltılarıyla karşıma çıkıyor. Bu tarihi bir an – kesinlikle takviminizde işaretleyin. Hayatında bir kez olsun, Warren haklıymış.

O resimlere bakmasam daha iyiydi.

Ben bu akşama ait oldukları aşikâr olan fotoğrafları gezerken, bizimkiler omzumun üzerinden abanıp bakıyorlar. İlk resimde Kate, ne idüğü belirsiz, çıplak göğüslü bir piçin omuzlarına oturmuş, etrafındaki Tarzan kılıklı tiplerin hepsi de ona doğru ellerini uzatmış. Fotoğrafa gıcık oluyorum ama bu kadarını kaldırabilirim.

Bir sonraki fotoğrafta üzeri tangalı başka bir tip Kate'i kaslı kollarına almış. Kate ellerini onun omuzlarına yaslamış ve eteği kalçalarına kadar sıyrılmış. Etek o kadar yukarı kaymış ki, yakından bakarsanız beni epey dertlendiren pembe – siyah dantelli iç çamaşırını fark edebilirsiniz.

Şu an otele döner dönmez o çamaşırları zehirli atık misali yakmayı planlıyorum.

Telefonu tutan elim iyice geriliyor. Herhalde bir süper kahraman olsaydım, telefon şu an toza dönmüştü. Ama kendimi tutmayı başarıyorum.

Steven arkamdan yorum yapıyor. "Abartma, huysuz şey – o kadar da kötü değiller."

O anda son görüntü ekrana geliyor.

"Ah, bu epey kötüymüş," diyor Jack.

Kötü mü? Mesela çocuğun teki bisikletinden düşüp bacağını yararsa buna *kötü* diyebilirsiniz. Derek Jeter şampiyonluk maçında sakatlanıp kenara alınırsa buna *kötü* diyebilirsiniz. Bu fotoğraf kötü falan değil. Resmen bir hakaret.

Kate koyu renkli bir kanepede sırtüstü yatıyor, üzerinde de siyah, parlak tangalı bir adam var – tam da malum yerlerinin birbirlerine değeceği şekilde uzanmışlar. Herif Kate'in bacaklarını omuzlarına alsa, Kate'in en sevdiği pozisyonlardan biri olacak. Bir de kalkmış gülüyor. Kameradan başka bir yere, yan tarafa doğru bakıyor ama ağzı açık. Fotoğraf makinesine tam da kahkaha atarken yakalanmış.

Pek de sadık bir nişanlının çekileceği türden bir fotoğraf sayılmaz, öyle değil mi?

Vücudumdaki bütün kaslar o telefonun içine uzanıp Kate'in tepesindeki şerefsizi gırtlaklamam için âdeta haykırıyor. Ama asıl, resmin altında yazanları gördüğümde bende şerit kopuyor. Dee-Dee bunu yazarken muhtemelen çok eğlenmiştir. Baksanıza:

Drew da kimmiş? :D

Önceden ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Birine âşık olduğunuzda, yaptığınız seçimlerin sevdiğiniz kişi üzerinde büyük bir etkisi olabileceğine dair sözlerimi

hani? Orada sadece kendi seçimlerimden bahsetmiyordum. Kate'in seçimlerini de kastediyordum.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissediyorum. Patlamaya ne kadar yakın olduğumu sezen tek kişi Matthew. Beni toparlamaya çalışıyor. "Alt tarafı kucak dansı, dostum. Ne de olsa o da kendi bekârlığa veda partisinde. Yarın her şey normale dönecek."

Gülüyorum ama ağzımda acı bir tat var. Hareketlerim tehlikeli ve çaresiz. Matthew'un elini iteleyerek Warren'a telefonunu geri atıyorum.

"Haklısın, Matthew, ne bok olacak ki? Bunların hiçbiri gerçek değil ne de olsa. Sinderella'nın bal kabağı arabasındayız – bir akşamlık kafamıza göre takılıyoruz – yarın her şey, bunlar hiç yaşanmamış gibi olacak."

Matthew kaşlarını çatıyor. "Drew –"

Warren araya giriyor. "Böyle ikiyüzlülük etmeyi keser misin artık?" Ellerini iki yana açıyor. "Şu an nerede olduğumuzun farkında mısın?"

Bir kez daha haklı olduğu gerçeğini düşünmüyorum. Yaptığım onca hatayı da, verdiğim onca sözü de düşünmüyorum.

Çünkü mağaralarda yaşadıkları günlerde, insanların kıllı bir mamut tepelerine çöktüğünde yaptıkları hareketlerin sonuçlarını düşünecek vakitleri yoktu. Yapabilecekleri tek şey, bir şekilde tepki vermekti. Şu an içimde aynı ilkel içgüdüyü duyuyorum. Beni göğsümde

alev alev yanan kıskançlık duygusundan kurtulmam için bir şey – herhangi bir şey – yapmaya zorluyor.

Bir zamanlar adamın biri varmış. Harika biriymiş. Mükemmel bir hayatı varmış – yakışıklıymış, çok iyi bir işi varmış, acayip zenginmiş, kadınlar resmen kendilerini onun üstüne atıyorlarmış. Adam bildiğiniz on numaraymış. Kimseden özür dilemezmiş. Ne istediğini gayet iyi biliyorum ve istediğim şeyi daima alırım dermiş. Onun yanında değilseniz, bu ona karşı olduğunuz anlamına gelirmiş. Ya onunla yola çıkar, ya da defolur gidermişsiniz.

Ben o adamı çok severdim. İpler onun elindeydi. Olaya daima hâkimdi. Hiçbir zaman kendisini benim şu an hissettiğim gibi kötü hissetmezdi. Hem de hiçbir konuda.

Onun bu durumda ne diyeceğini tahmin edebiliyorum: Drew'un acilen toparlanması gerekiyor. Gidip kendisine bir striptizci tutar ve efsane bir kucak dansı isterdi – belki sonra birkaç tane daha. Sırf *ödeşmek* için.

Ama olayların böyle devam edeceğini düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz.

Çünkü *öyle* şeyler yapmayacağım.

Durum ne kadar boktan olursa olsun, bu fotoğraflar beni ne denli kıskandırırsa kıskandırsın, bundan çok daha kötü bir his biliyorum.

Kate'i hüsrana uğratmak. Güvenine ihanet etmek. Onu ağlatmak.

Kate benim tüm hatalarımı affetti ve ona bunun için makul bir sebep sunmama rağmen bana güveniyor. Merhamet, buna layık olduğunuz için değil, sevildiğiniz için verilen bir ödül. Benim gözümde Kate de hep böyle olacak.

O bana sunulan merhamet.

Onun sevdiği adam olma yolundan saparsam, benliğimde taşıdığım o adamı harcarsam ne olayım. Bunu onun için ve tabii ki James için yapıyorum.

Gözlerimi ovuşturarak derin bir nefes alıyorum. Ben bara yönelip otururken bizimkiler de beni seyrediyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Warren.

"Sence ne yapacağım?"

"Kendini rahatlatmaya mı çalışacaksın? Bir striptizciyle mi takılacaksın?" diye soruyor Matthew.

Omuz silkmekle yetiniyorum. "O yollardan geçtim – sonu hiçbir zaman iyi bitmiyor."

Ayrıca siz de şunu benim kadar iyi biliyorsunuz ki; Kate o kucak dansını istediğinden yaptırmadı. Ben ağzıma sokulan tangayı ne kadar istiyorsam, o da bunu ancak o kadar istiyordur. Onu buna kızlar zorlamıştır, o da olayı fazla kurcalamamıştır.

Yine de berbat bir his tabii. O yüzden Jack, Warren'ın sorusunu yineleyince, "Benim yerimde olsa herkesin yapacağı şeyi yapacağım. Kendimi içkiye vuracağım," diyorum.

Bar görevlisi kız bir anda karşımda belirerek gülümsüyor. "Size ne verebilirim, Bay Evans?"

Omuz silkiyorum. "Son beş dakika olup bitenleri kafamdan silecek bir şeyiniz var m?"

Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama kız düşünceli bir tavırla gülümsüyor. "Aslında tam aradığınız şey bizde var."

Barın öbür ucuna gidip uzun, parlak, ışıltılı bir şişe alıyor. Birisi BeDazzler olayını abartmış galiba. Kız şişeyi bana doğru kaldırıyor. "Bu, Pandora. Mekândaki bir yarışmada kullanılıyor. Şişesi sekiz yüz dolar. Şişeyi kendinden geçmeden ya da tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymadan tamamen bitirebilirseniz, üzerinde CENNET'TE PANDORA BENDEN SORULUR yazan bir tişört kazanıyorsunuz. Ayrıca isminizi ve fotoğrafınızı Efsaneler Duvarı'na asıyoruz."

Barın arkasında işaret ettiği yere bakınca, parlayan neon tabelada asılı duran EFSANELER DUVARI'nı görüyorum. Üzerinde fotoğraf falan yok.

"İçkiyi bitiremezseniz ya da bahsettiğim şeylerden birini yaparsanız, isminiz ve fotoğrafınız Ezikler Duvarı'na gider." Kız bu sefer karşı duvarı işaret ediyor. Orada ise düzinelerce fotoğraf var. Her biri kendisinden geçmiş ya da kusmakta olan – kimi fotoğrafta ikisini birden yapan – zavallı *eziklerle* dolu. Herifin teki nöbet geçiriyormuş gibi görünüyor.

Şişeye bakıyorum. "İçinde ne var ki?"

"Kendi karışımımız. Alkol oranını tam bilmiyorum ama sizi uyarmalıyım ki; çok yüksek. Ne dersiniz, Bay Evans? Pandora Bahsi'ne var mısınız?"

Size şu kadarını söyleyeyim: Erkekler tişört kazanmak için her şeyi yaparlar. Sırtımız kopana kadar serbest atış deneyip midemiz ters dönene dek sosisli sandviç yiyebiliriz. Başarımızı ilan eden dandik bir tişört kazanma şansımız varsa, buna karşı koymamız mümkün değildir.

"Tabii ki." Parayı bara koyuyorum. Kadın bana şişeyi uzatıyor ve kadeh vermeyi teklif edince onu reddediyorum.

Şişenin tıpasını açarak şerefe dercesine bizimkilere uzatıyorum. "Partiye devam!"

Şişedeki sıvı tatlı ve ılık. Çoğu sert içki gibi acı, yakıcı bir tadı yok. Bu işin çantada keklik olduğundan eminim. Tişörtümü şimdiden giysem bile olur.

Matthew'a bakıyorum ve o da gülümsememe karşılık veriyor. "En kötü ne olabilir ki, haksız mıyım?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vücudunuzun aynı anda alkol alma ve işlevlerini sürdürme becerisi, birkaç faktöre bağlıdır: kilonuz, karaciğerinizin sağlığı, öncesindeki alkol alışkanlıklarınız. Pek çok yetişkin, bu meseleyi zaten çözmüştür ama bilmiyorsanız söyleyeyim. Sarhoşluğun farklı seviyeleri vardır.

Birincisi; bir iki kadeh içtikten sonra ortalama bir insanın içine çöken o sıcacık mutluluk duygusudur. Çoğu kişi bu durumda hâlâ güven içerisinde araç kullanabilir ve vücut kitle endeksiniz düşük olmadığı sürece muhtemelen alkolmetreyle sorun yaşamazsınız. Buna kafası güzel diyebiliriz.

İçki sayısı üç ila beşe çıktığında, bazı insanlar biraz saçmalamaya başlar. Çeneleri düşer. İnsanı sinir dahi edebilirler. Bu noktaya ulaştıysanız, kendinizi mutlu ötesi hissedersiniz. En olağan şeyler bile size çok komik görünür. Buna genellikle çakırkeyif deriz.

Bir de gerçek sarhoşluk vardır. O ana kadar kaç kadeh yuvarladığınızın farkında bile değilsinizdir. Dilinizde koca bir delik açılsa dahi hissetmezsiniz. Diliniz dolaşarak konuşur, olduğunuz yerde sallanırsınız. Buna zil zurna sarhoş diyoruz.

Sarhoş olmanın son seviyesi ise, kafanızın tamamen gitmesidir. Doğru düzgün düşünemez hale gelirsiniz. Koordinasyon diye bir kavramınız kalmaz. Kendinizi bilmeniz imkânsızdır.

Pandora'nın tıpasını açmamın üzerinden bir saat geçmişken, kafam bildiğiniz gitmiş durumda. Kolumu kıpırdatmak bile zor geliyor. Peşinizden baltalı bir katilin koştuğu ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bacaklarınızı kıpırdatamadığınız şu kâbuslar vardır ya? Sanki vücudumda jöleden yoğun ve görünmez bir güç alanı oluşuyor – ağır ve sarsak hareket ediyorum.

Zaman kavramımı zaten yitirdim. Anlaşılan beyin hücrelerim öyle hızlı ölüyor ki, ancak kopuk kopuk, kısacık anlar hafızamda kalmayı başarıyor. Eski bir Polaroid kamerayla çekilmiş fotoğrafla olduğu gibi.

Fark ettiğim kadarıyla, Cennet'in çoğu müşterisi mekândan ayrılmış – bekârlığa veda partim, kulübü komple kapatmış gibi.

Yüzümden birkaç santim uzakta Jack'in yüzünü görüyorum. Ağzını kocaman açmış, dili dışarıda, "Naaaaapıyosuuuuun?!" diye bağırıyor. Barın arkasında Steven ile Matthew birbirlerine şişeleri fırlatarak Hippy

Hippy Shake yapan Tom Cruise gibi davranıyorlar. Warren ise dansçıların birinden striptiz dersleri alıyor – direğin çevresinde dönmeye çalışırken yere kapaklanıyor!

Sanki kafasını bir darbe daha alması çok lazımmış gibi.

Sonra hepimizin – sahnede – bir arada olduğunu fark ediyorum. Kolumu Warren'ın omzuna atmışım ve Air Supply'ın *Making Love out of Nothing at All* şarkısını söylüyoruz. Steven, Matthew ve Jack de bize eşlik ediyor.

Yüce İsa!

Kafamdaki sisler bir kez daha dağıldığında, kendimi barda buluyorum. Yüzümü gevşekçe elime yaslamışım. Yanımda sahnede kucağıma çıkmış olan koyu renk saçlı striptizci var. İsmini bildiğimden neredeyse eminim ama hatırlamıyorum. Kız canlı bir şekilde konuşup duruyor – elleri ağzıyla aynı hızda hareket ediyor. Söylediği her üç kelimeden ancak birini algılıyorum.

Barda hemen yanımda duran şişeye bakıyorum. Geriye ancak çeyreği kalmış. Omuz silkerek şişeyi ağzıma götürüyor ve içmeyi zar zor başarıyorum. Kırmızı sıvının bir kısmı çenemden akarak tişörtüme bulaşıyor. Çok utanç verici – sarhoşken hiç böyle pasaklı davranmamışımdır.

"... yani sana uyar, öyle değil mi, Drew?"

İsmimi duyunca dikkatim sesin geldiği tarafa yöneliyor. Tıpkı köpekler gibi. "Ha?"

Kız gülümsüyor. "Genellikle böyle şeyler yapmam ama sizin grup çok eğlenceli."

Ona hak veriyorum. "Yaa.... Öyleyiz tabii... Efsaneyiz biz... efsane..."

Kız yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle bar taburesinden kalkıyor. "O şişeden içerken dikkatli ol, yakışıklı."

İki başparmağımı kaldırmaya çalışıyorum – ne de olsa dünyanın her yerinde bu hareket *her şey yolunda* anlamına geliyor ama parmaklarım bana itaat etmiyor. Onun yerine on parmağımı birden kaldırıyorum.

Kız gülerek bana bir beşlik çakıyor ve yanımdan uzaklaşıyor. Bir an öylece oturuyorum. Sonra – aşırı zeki olduğumdan dolayı – dart oynamaya karar veriyorum. Kendimi bar taburesinden kalkmaya zorlayarak oyunu arıyorum.

Bu işin sonu hiç de iyi olmayacak.

~ ~ ~

Bir süre sonra – üç saat de olabilir, otuz dakika da – arka taraftaki poker masalarından birinin başında oturduğumu fark ediyorum. Elimde beş kart, yanımda ise bir yığın çip var.

Yüzümü hissedemiyorum. Hatta bir an için düşüp gitmiş olabilir mi diye endişelenerek yanağıma bir şaplak indiriyorum.

Oh, hâlâ orada. Süper!

Karşımda elinde kartlarını tutan Matthew oturuyor. Hemen arkasında ise siyah, fileli bir çorap giymiş olan enfes, sarışın bir kadın, omuzlarını ovmakla meşgul. Matthew'un yanında ise Steven var. Onun da elinde kartlar olduğunu ve... kucağında seksi bir Asyalı hatunun oturduğunu görüyorum.

İkisi de zil zurna sarhoş seviyesinde görünüyorlar... sanırım bu pek çok şeyi açıklıyordur.

Sahnede Billy Warren muhtemelen kıçından çıkardığı bir gitarı tıngırdatarak Barry Manilow'dan *Mandy* şarkısını söylüyor.

O sırada telefonum titriyor ama cebimden çıkarmaya çalıştığımda elimden kayıp yere düşüyor. Telefonumu aramak için sandalyemi geri iterek dizlerimin üzerinde masanın altına çöküyorum. Adi kaçağı bulmam uzun sürmüyor ama ayağa kalkmaya yeltendiğimde gözlerim bara takılıyor.

Hayatımda karşıma çıkan en güzel görüntülerden biri.

Kate bu.

Kot pantolon ve tişört giymiş. Arkası bana dönük duruyor ama buna rağmen o olduğunu biliyorum

– hatta eminim. İçim o kadar rahatlıyor ki, ağlayacak gibi oluyorum. Nedenini tam olarak açıklayamam ama onu son görüşümden bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Sanki arada çok şey olup bitmiş gibi.

Onu çok özledim. Ve şimdi karşımda duruyor.

Bize sürpriz yapmaya gelmiş olmalılar. Ne güzel sürpriz bu! Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak sendeleye sendeleye onun yanına gidiyorum. Kollarımı arkasından vücuduna dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Yüzümü boynuna ve saçlarına gömerek kokusunu içime çekiyorum – Kate'in yanımda olmasının verdiği o rahatlatıcı duygunun keyfine varıyorum.

Pandora'yla karışmış olan beynimde bir yerlerde, Kate'in kokusunun... farklı olduğunu seziyorum.

Ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Çünkü bu kadar önemsiz bir şeyi kafama takamayacak kadar aptalca bir mutluluğa gömülmüş durumdayım.

Dudaklarımı yalıyor ve kulağına fısıldarken dilimin dolaşmaması için sahip olduğum tüm enerjiyi kullanıyorum. "Gelmene çok sevindim. Hadi... gidelim. Sen ve ben. Yokluğumuzu fark etmezler bile. Bu eğlencelerin hiçbiri umurumda değil – sadece seninle olmak istiyorum. Otele dönüp sana zevk vermenin yeni yollarını keşfetmek istiyorum."

Gözlerim kapanıyor ve burnumu onun yanağına sürtüyorum. Elim Kate'in çenesini buluyor ve yüzünü kendime çeviriyorum. Böylece tadını alabilirim,

dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu ne kadar arzuladığımı, ne kadar özlediğimi gösterebilirim.

Ama dudaklarımız buluşmadan...

Uzaktan bir çarpma sesi yükseliyor. Bir koşturmaca. Kulağa kaltakça gelen bir sesin, "Ah, yok artık..." diye bağırdığını duyuyorum.

Gözlerim hâlâ yarı kapalı ve daha ne olduğunu anlayamadan çevremdeki her şey kararıyor, düşüyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yataktaki şu adamı görüyor musunuz? Üzerinde dün geceden kalma buruş buruş kıyafetler olan, cildi grileşmiş ve buz gibi olmuş adamı? Yok, bir cesetten bahsetmiyorum. O benim – Drew Evans.

İtiraf etmeliyim ki en iyi halimde sayılmam. Ama bu ertesi sabah. Olan bitenlerin ceremesini çekme zamanı. Birisi şu an fotoğrafımı çekse, içki karşıtı reklam panosu olarak kullanılabilir. "Aptallar böyle görünür, çocuklar."

Aslında şöyle bir düşününce, bu akşamdan kalma hissi bir açıdan ilginç. Vücudunuzun size geri zekâlının teki olduğunuzu söyleme şekli. "Ben demedim mi?" deme yöntemi. Nasıl hissettiğimi anlıyorsunuzdur. Bunları hepimiz yaşadık. Midem ekşiyor, kafamın içi zonkluyor, ağzım kupkuru ve nefesim bok yemişim gibi kokuyor.

Komodinde duran saatin alarmını duyuyor ve kafatasımın ikiye yarıldığını hissediyorum. Yan tarafıma

dönerek bir inilti koyuveriyorum. Bana hiç üzülmüyorsunuz, öyle değil mi? Tamam, sizi anlıyorum. Eğer dağıttıysan, bedelini ödersin. Boyundan büyük işlere kalkışmayacaksın. Falan filan. Çalar saatin düğmesine basıyorum ve müzik, yerini alçak sesli bir mırıltıya bırakıyor.

Gözlerimi açmayı başardığımda, Kate'in yanımda olmadığını görüyorum. Elimi onun olması gereken yere doğru kaydırıyorum ama örtüler soğuk – demek ki bir süredir yatakta değil.

Ağır ağır doğruluyor ve ayaklarımı yere indiriyorum. Midem okyanusta fırtınaya tutulmuş bir sandal gibi çalkalanıyor. Kafamda zonklayan ağrıyı dağıtmak için şakaklarımı ovuşturuyorum. Bir umut, belki bir şeyler hatırlarım diye. Sizi bilemiyorum ama ben dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Kafamın içi... bomboş.

Sanki aklımdaki her şey tamamen silinmiş gibi.

Çok tuhaf. Ben genelde kendinden geçen bir tip değilim. Kate'in kendi memleketi Ohio'ya dönerek beni acılarımı alkolde boğar halde bıraktığı hafta hariç. Ama şimdi bu konuyu açmayalım.

Sanırım... şaşırmamalıyım. Erkekler rekabetçidir. Bir grup erkeği bir odaya bırakın, içeride aklınıza gelen her şeyi yarışa çevirebiliriz. Kim en uzun süre geğirebilir, en uzağa işeyebilir, kimin aleti en büyük, kim en sert yumruk atıyor...

Kim en çok içkiyi içebilir mesela.

Başımıza gelen bu muydu?

Kazık gibi ayağa kalkıyor ve banyoya doğru sendeleyerek kapıyı açıyorum. İçeriden yoğun bir buhar yükseliyor. Banyo kocaman – neredeyse küçük bir yatak odası kadar – ve yerler tamamen İtalyan mermeriyle döşenmiş. Köşedeki üç başlıklı duştan akan suyun sesi içeride yankılanıyor.

Buzlu camın ardından bir kadının siluetini seçiyorum – suyun altında başını geri atmış, koyu renkli, upuzun saçlarını duruluyor. Ufak tefek bir kadın. Teni bronzlaşmış ve enfes kalçaları var.

Lafta hâlâ Katoliğim ama şu ana kadar fark edemediyseniz söyleyeyim; asıl taptığım şey Kate. Onun vücudu benim için kutsal topraklar, sözleri ise kutsal yazıtlar. O benim tapınmak için kızgın kömürlerin üzerinde sürüneceğim mabedim gibi.

Kate ellerini son bir kez durulanmak için vücudunda gezdirirken bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Dudaklarımı yalayarak şu an tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum. Tertemiz ve ıslak. Vanilya ve lavanta kokulu. Bu düşünceler, aşağı tarafların hareketlenmesine yetiyor.

İrade gücü, vücudunuza baskın çıkabiliyor. Ya da bu durum için konuşursak, azgınlık akşamdan kalma halinizi alıp götürüyor. Hiç halim olmamasına rağmen

bizim aşağıdaki eleman hâlâ kendinde ve oynaşmaya hazır anlaşılan.

Neyse, oraya doğru iki adım atarak muhteşem nişanlımın yanına girmeye niyetleniyorum. Ne var ki, o sırada su kapanıyor. Duşun kapısı açılıyor ve koyu renk saçlı güzellik dışarı çıkıyor.

O anda kalbimin yere çakıldığını hissediyorum – İkinci Dünya Savaşı'ndaki savaş uçaklarından bırakılan bir bomba gibi. Sesini duyabiliyor musunuz?

Kocaman, kahverengi gözleri benimkileri bulurken elleri bir havlu aranıyor. "Hey, yakışıklı, nasılsın? Dün gece epey çılgın geçti."

Bana gülümsüyor.

Benim ise gülümsemekle falan alakam yok.

Hani bazı insanlar fıstığın kokusunu alsa bile boğazları tıkanıyor, nefes alamaz oluyorlar ya? Fıstığa alerjim yok ama şu an bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Söylenenlere göre ölürken hayatınız film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçermiş. Size şu kadarını söyleyeyim; kesinlikle doğruymuş. Gözümün önünden Kate'in... mükemmel oğlumuzun görüntüleri geçiyor. Kafamda siyah beyaz sessiz bir film gibi yanıp sönüyorlar. Yaşadığımız anlardan, paylaştığımız hayattan kesitler görüyorum.

Hiç şüphe yok ki, şu an sona ermiş olan hayattan bahsediyorum. Mackenzie'nin birkaç yıl önce beslediği Japon balığı kadar ölü. Balık arkadaşlarını ziyaret edebilsin diye cebinde kumsala getirdiği balıktan bahsediyorum.

Huzur içinde uyu, Nemo. *Topraktan geldik, toprağa gideceğiz.*

Aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. Senin derdin be adam? Amma da tırı vırı yaptın. Neden çıplak bir kadın görünce *Otomatik Portakal*'daki melon şapkalı psikopata bağlıyorum?

"Drew? İyi misin sen?"

Sorun şu ki, arkadaşlar, karşımdan duran şu güzel, sırılsıklam kadın var ya – beni gayet iyi tanıdığı belli olan ve dün akşam kim bilir neler yaptığımız kadın...

O, Kate Brooks *değil.*

Hani, "Beni çimdiklesene... Rüya görüyorum herhalde," derler ya? Beni çimdiklemeyin abi. Beni ancak bacak arama bir tekme paklar... Çünkü bu korkunç bir kâbus.

~ ~ ~

Bir anda bütün anılar hızlandırılmış çekimde kafama doluşuyor. Arkadaşlarımla kumar oynamamız, akşam yemeğine gitmemiz, o elemanlarla yumruklaşmamız, ağzıma sokulan tanga, barda striptizci Lily'yle

koklaşmamız. Ama hatırlayabildiklerim buraya kadar. O son anıdan sonra, her şey kapkaranlık.

Şu an kaşlarımın arasına bir kurşunla açmak istediğim delik kadar simsiyah bir boşluk.

Kızı o zannetmiştim. *Yüce İsa.* Kızı Kate zannetmiştim. Onu kucakladığımda, öpmeye kalkıştığımda – onu Kate zannediyordum.

Ama değilmiş.

Lily havlusunu vücuduna sararken, kapalı tuvalet kapağının üzerine oturuyorum. Kızın yüzünde endişeli bir bakış var. Derin derin nefes almaya başlıyorum ve kalbim göğsümde fırlayıp yaşadığım bu son saçmalıktan ardına bakmadan kaçmak ister gibi hızla çarpıyor.

Ne oldu? Arkadaşlarım beni tutup otele geri mi sürüklediler? Olan bitenin bu olduğuna inanabilmek için her şeyimi verirdim. Ama durum buysa – bu kız benim duşuma girmiş ne yapıyor? "Dün gece çılgın geçti" falan, ne iş?

Yok artık...

Hayatımda ilk defa savuracak bir küfür bulamıyorum. Halihazırda var olanların hiçbiri bu durumu ifade edecek denli güçlü değil. Bu kızla bardan çıkıp limuzine atladım ve buraya mı geldim yoksa? Vallahi bana öyle yapmışım gibi geliyor.

Peki Kate... midem kasılıyor... Kate bizi burada *gördü* mü?

Aman Tanrım...

Kalp atışlarım iyice hızlanıyor. Herhalde kalp krizi falan geçiriyorum. Otuz iki, kalp krizi geçirmek için çok erken bir yaş mı? Umarım değildir.

Çünkü Kate beni asla affetmeyecek.

Bu sefer imkânsız. *Kodesten ücretsiz çık* kartlarımın[22] tamamı tükendi. Aklımdan insanlık tarihi boyunca kullanılmış her türlü yöntemden oluşan özür senaryoları gelip geçiyor.

Ve her birini tek tek eliyorum.

Hiçbir çiçek, hediye ya da büyük jest bu durumu düzeltemez. Hallmark KUSURA BAKMA, SEN ZANNEDİP BAŞKA BİR KADINLA YATTIM yazan kartlar üretmiyor ki. Olan biteni açıklasam bile... Kate bu hiç olmamış gibi davranamaz. Bunu atlatabileceği hiç sanmıyorum. Bana bir daha asla eskisi gibi bakamaz, bana karşı aynı şeyleri hissedemez.

Ve bu onun suçu değil.

Gözlerimi yumarak başımı ellerimin arasına alıyorum.

Kate bundan çok daha iyisini hak ediyor. İki yılda bir onu üzüntüden yerle bir edecek bir adamdan daha iyisini hak ediyor.

---

22 Parkers Brothers tarafından üretilen popüler emlak oyunu Monopoly'de kodes hanesinden ücretsiz kurtulmak için kullanılan bir şans kartı. İngilizcede istenmeyen durumlardan paçayı sıyırmak anlamında kullanılan bir benzetme halini almıştır. *(Ç.N)*

Benden daha iyisini.

"Drew, sen iyi misin? Birini çağırayım mı?"

Tam cevaplarını bilmek istemediğim soruları kekeleyerek dile getirecekken, banyo kapısı açılıyor ve Billy Warren başını içeri uzatıyor. Bakışları benden Lily'ye, sonra tekrar bana kayıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyor Lily. "Sanırım Drew epey hasta, minnoşum."

Hasta.

Aynen öyleyim.

Bende yolunda olmayan bir şeyler var. Kesin kafadan sakatım. *Siz* bunun farkındasınız, değil mi? Muhtemelen uzun zaman önce fark etmiştiniz. Sürekli –

Bir dakika.

Lily ona *minnoşum* mu dedi?

Warren banyoya girerek Lily'nin yanında duruyor ve elini omzuma yaslıyor. "Kusman mı gerekiyor, dostum? Aslında iyi olur – açılırsın. Sana dün gece o şeyi içme demiştim."

Neler olduğunu hatırlamaya ve anlamaya çalışarak Warren'm yüzüne bakıyorum. Göğsümde minicik bir umut kıvılcımı beliriyor. "Siz... dün gece takıldınız mı?"

Ve Şerefsiz o küçücük, titrek kıvılcımın üstüne işiyor. "Yoo, takılmadık."

Kahretsin.

Ama o sırada Duştaki Kız sol elini uzatarak kıkırdıyor. "Biz evlendik!"

Bir anda başımı kaldırıyorum ve bu hızlı hareketim kafamdaki zonklamanın acı bir intikamla geri dönmesine yol açıyor.

Warren doğrularak bir kolunu onun omuzlarına doluyor – ikisinin de yüzünde birbiriyle aynı, kocaman bir gülümseme var.

Parmağımla ikisinin arasını gösteriyorum. "Siz... evlendiniz mi?"

Beni başıyla onaylıyor. Hayranlık dolu bakışları Lily'ye kayıyor. "Bu kadar harika birini bulduğunda – aşkınızın gerçek olduğunu anladığında – onu elinden kaçırmamalısın."

Gözlerimi kısıyorum. "Evlendik derken?"

Lily hevesle başını sallıyor. "Yıldırım nikahı şapelinde. Harika fotoğraflar çektik. Artık Bayan Lilly Warren oldum."

Yok, hâlâ algılayamıyorum. "Cidden evlendiniz mi?"

Warren'ın yüzündeki mutlu ifade, yerini sinirli bakışlara bırakıyor. "Evet, zom herif – evlendik. Sıkıntı mı var?"

Nihayet olayı kavrıyorum. Eşek Kafalı, Duştaki Kız'la evlenmiş. Ama daha da önemlisi:

Ben... Onunla... Yatmamışım.

Meleklerin korosunu duyuyor musunuz?

İşler boka *sarmamış.* Kate'e ihanet etmemişim, oğlumuzun hayatını kaydırmamışım, aramızdaki her şeyi mahvetmemişim. Duygularım öyle yoğun ki, iç rahatlığından ağlamaya başlayabilirim.

Ama ağlamıyorum. Çok daha berbat bir şey yapıyorum. Ayağa kalkıp Billy Warren'a sarılıyorum. "Seni seviyorum, dostum."

Evet, son birkaç dakikanın stresi beni gerçekten çılgınlığa sürükledi. Bir an için kucaklaştıktan sonra Warren beni geri iterek kol mesafesinde tutuyor ve şaşkın gözlerle bana bakıyor.

"Ahbap," diyor iğrenmiş bir sesle.

Kendime gelerek içi pelteye dönmüş kafamı hızlıca sallıyorum. "Affedersin, sadece... senin adına çok sevindim."

Çevirisi mi? *Kendi* adıma mutluluktan uçuyorum. Kate'e ürkütücü derecede benzeyen bir kadınla evlenmiş olmasına gelince...

Açıkçası hiç umurumda değil ya.

Tebrik edercesine onun sırtını sıvazlıyorum. "Senin ve..." Sonra kızın kafasını sıvazlıyorum. "İkinizin adına da. Tebrikler."

O sırada hâlâ Kate'in nerede olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Başparmağımla kapıyı işaret ederek "Gitmem gerek," diyorum.

Ayaklarımın izin verdiğince hızlı adımlarla kapıdan dışarı fırlıyorum.

~ ~ ~

Yatak odasından salona geçince, Dorothy'nin yıkık dökük kulübesinden Oz Diyarı'na düştüğü anı hatırlıyorum. Her şey çok parlak, çok renkli... çok gürültülü.

Matthew ile Delores kanepede, bej rengi bir battaniyenin altında birbirlerine sokulmuşlar, aynı kâseden mısır gevreği yiyerek televizyonda *Gilligan's Island*'ı izliyorlar. Matthew izlediği şeye gülerken Dee ona bir kaşık Froot Loops uzatıyor.

Odaya girdiğimde Matthew bana dönüyor. "Yaşıyorsun."

Delores hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Kahretsin. Mideni yıkatmamız gerekeceğini umuyordum."

Matthew onun çilek sarısı atkuyruğunu çekiştirerek katı bir sesle, "Sana kibar davranmanı söylemiştim. Kes şu lafları artık," diyor.

Ama Matthew bana döndüğünde, Delores ona dilini çıkarıyor.

Kate olmayan bir kadınla yatmadığımı öğrenmenin vermiş olduğu mutluluk hissi yavaş yavaş etkisini azaltmaya başlamış. Kafam ve midem akşamdan kalmışlığın verdiği mide bulandırıcı hisse geri dönüyor.

Şakaklarımı ovarak, "Billy'nin dün gece evlendiğinden haberiniz var mı?" diye soruyorum onlara.

İkisi aynı anda, "Evet," diyorlar, bitkin bir şekilde.

"Yirmi dört saatten daha az zamandır tanıdığı bir striptizciyle hem de?"

"Evet."

Cevabı zaten bildiğimi düşünüyorum ama dünyanın en aptalca üçüncü sorusunu soruyorum. "Kıza evlilik sözleşmesi imzalattı mı?"

Delores dudak büküyor. "Kuzenimin *evlilik sözleşmesi*nin nasıl yazıldığını bildiğini sanmıyorum."

Güm...

Güm...

Bu gelişmeler karşısında aşırı sakin görünüyorlar. "Niye ona engel olmadınız?"

Dee bana ters ters bakıyor. "Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Drew, bu senin fikrindi," diye açıklıyor Matthew.

Ağzım açık kalıyor. "Ne diyorsun be?"

"Aynen öyle. Striptiz kulübünde yere yapışmandan sonra kalkıp evliliğin ne kadar harika olduğuna dair söylev çektin durdun. Herkes muhakkak evlenmeliymiş. Aşk çok kıymetli, güzel bir çiçekmiş ve evlilik de onun büyümesini sağlayan su ve güneş ışığı gibiymiş."

Bir daha asla içmemeliyim. Hem de asla.

"Bunları ben mi söyledim?"

Matthew beni başıyla onaylıyor. "Epey şairaneydin."

"Kahretsin. Wilson'ı aramalıyız – New York'daki en iyi boşanma avukatı o." Üstelik annemin eski bir meslektaşı. "Belki bunu geçersiz kılacak bir şeyler bulabilir."

Matthew mısır gevreğinden bir kaşık daha yiyor. "Ona mesaj bıraktım zaten."

Güm...

Güm...

Parmaklarımı şakaklarımdan alnıma kaydırarak cehennem azabı veren zonklamayı azaltmaya çalışıyorum. "Bilmediğim başka neler oldu?"

"En son neyi hatırlıyorsun?" diye soruyor Matthew.

"Şey... Cennet'te Steven ve seninle poker oynadığımızı... Warren sahnede Barry Manilow'u söylüyordu."

En yakın arkadaşım gülüyor. "Çok şey kaçırmışsın." Mısır gevreği kâsesini sehpaya koyarak anlatmaya başlıyor. "Kate, Dee, Lexi ve Erin partimizi basmaya karar verip Cennet'e geldiler. Karakoldan çıktıktan sonra –"

Onun lafını kesiyorum. "Karakolda ne işimiz vardı?"

"İnsanları tutuklayınca oraya götürürler, Drew."

"Tutuklandık mı?"

Matthew sırıtıyor. "Ah, hayır – *biz* tutuklanmadık."

Dee elini kaldırıyor. "*Biz* tutuklandık."

Gözlerim büyüyor. "Kate hapishanede miydi?"

Güm...

Matthew sakin bir tavırla elini sallıyor. "Yirmi dakikalığına falan. Kızları bizim nezaretimize bıraktılar – şikayette bulunulmadı. Striptiz kulübüyle arayı düzelttim."

Kafamdan olağan şüphelilerin listesini geçirerek Delores'e dönüyorum. "Kate'i tutuklatacak ne bok yedin?"

Dee gülmekle yetiniyor. "O konuda ablana teşekkür edebilirsin – Alexandra, striptizcilerin kocasıyla o kadar yakından ilgilenmelerinden hiç hoşnut olmadı. İçlerinden biri kendisine bulaşınca, Lexi ona gününü gösterdi. Biz de onun arkasını kolladık. Sana şu kadarını söyleyeyim: o kadar şımartılmış bir yavrucuğa göre, Kaltak'ın çok fena bir sağ kroşesi varmış."

Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım.

"Yüce İsa," diye içimi çekiyorum. "Tamam, her şeyi boş verin – bana Kate'in nerede olduğunu söyleyin, yeter."

Dee şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun? Senin odanda ya."

Güm...

Daha ben Kate'in orada olmadığını söyleyemeden, yatak odalarından birinin kapısı açılıyor ve içeriden Erin çıkıyor. Kabarık bir bornoza sarınmış, saçları ise sırılsıklam. "Günaydın, millet."

"Hey, yaramaz kız," diye selamlıyor Dee onu.

Erin mutfağa giriyor. "Mmm... kahve."

Şimdi kafayı yemeye hazır olun – çünkü Erin'in çıktığı yatak odasının eşiğinde... Jack O'Shay beliriyor.

Üstsüz. Sadece boxerıyla.

Yok artık.

Esneyerek kollarını başının üzerine kaldırıyor ve iyice geriniyor. "Ne geceydi, ha? Bir kez evlenecek olmana üzülüyorum, Evans. Bunu tekrar yapmaya hayır demezdim."

Lütfen yüzüme yakından bakın. Gözlerim yuvalarından fırlamış mı? Çünkü öyle hissediyorum.

Matthew'a bakıyorum. Başını sallayıp elini sinek savarcasına sallamakla yetiniyor. *Ne yapacaksın ki?* der gibi bir hali var.

Güm...

Güm...

Güm...

Erin başını arkamızdaki buzdolabına uzatırken, Jack de yanımda dikiliyor. Alçak sesle, "Siz ikiniz... yoksa bu..." diye soruyorum.

"Yoksa bu zannettiğin şey mi?" Jack tıka basa doymuş bir kedi gibi sırıtıyor. "Aynen öyle." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Erin acayip bir şeymiş, dostum. Ömrüm boyunca yaptığım en iyi üç seksin arasına çok rahat girer. Detayları sonra anlatırım," diyor.

Eğer bu durum yakın gelecekte Erin'in sekreterliğimi yapmayı bırakmasıyla sonuçlanırsa Jack'i öldürmek zorunda kalacağım. Cidden. Arkadaş her zaman bulunur. Ama yaptığı işi Erin kadar iyi bilen bir sekreter bulmak çok zor zanaat.

Erin kahvesinden bir yudum alarak odaya dönüyor. Jack masadan bir gazete alarak, "Ben tuvalete gidiyorum," diye duyuruyor. Odadan çıkmadan önce dönüp, "Hey, Erin – çıktığımda bana bir fincan kahve getirsen nasıl olur?" diye sesleniyor.

Erin tatlı tatlı gülümsüyor. "Hey, Jack – kahveni kendin alsan nasıl olur? Burası ofis değil. Hem öyle olsa bile, ben senin için çalışmıyorum."

Jack gülmekle yetiniyor ve yatak odasına giriyor.

Güm...

Dönüp Erin'e bakıyorum. "Erin. Cidden şok oldum. Jack'in seninle oynamasına izin verdiğine inanamıyorum – seni daha akıllı zannederdim," diyorum dehşete düşmüş bir sesle.

Erin boğazını temizliyor. "Peki benim, Jack'le oynamış olabileceğimi hiç düşündün mü?"

Dalgın bir tavırla çenemi sıvazlıyorum; çünkü, hayır, bunu hiç düşünmemiştim.

Güm...

Erin sözlerini sürdürüyor. "Buraya Bay Doğru'yla tanışma umuduyla geldim ama bir türlü karşıma

çıkmadı. Jack çok hoş, ayrıca daha da önemlisi, hazır, istekli ve becerikli. Denklemi sen kur artık."

"Ama her gün aynı ofiste birbirinizi görmek tuhaf olmayacak mı? Seni orgazm olurken gördü sonuçta." Bir an duraksıyorum. "Yani... umarım görmüştür."

Erin göz kırpıyor. "O halime gayet aşina." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Ama hayır, hiç de garip olmayacak. Nihayetinde bizler yetişkiniz ve Vegas'ta olan Vegas'ta kalır, öyle değil mi?"

"Galiba öyle."

Tabii Billy Warren değilseniz. Çünkü o durumda Vegas'ta olanlar, net gelirinizin yüzde ellisini elinizden almış olabilir.

Erin bu sözlerin ardından mutfağa dönerek kendisine bir fincan daha kahve koyuyor ve Jack'in az önce girdiği yatak odasına yönelerek kapıyı arkasından kapatıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Vay be."

Tam Matthew ile Dee'ye yine Kate'in nerede olduğunu soracakken, ritmik bir gümbürtü başlıyor. Siz de duyuyor musunuz?

Güm...

Güm...

Güm...

"Bu ses de ne böyle?"

En yakın arkadaşımla karısı, *Cinnet* filmindeki sinir bozucu ikizler gibi yine aynı anda cevap veriyorlar. "Steven ile Alexandra."

Vurma sesi, onların kaldığı odanın kapılı kapısının ardından geliyor. "Ne yapıyorlar, birbirlerini çarmıha mı geriyorlar?"

Matthew mırıldanıyor. "Birbirleriyle bir şeyler yaptıkları kesin."

Güm...

İhtiyatlı bir tavırla onların kapısına doğru yaklaşıyorum. Arada birkaç santim kalınca, kulağımı menteşe aralığına yaslayarak kulak kabartıyorum.

"Senin aşkın kim, bebeğim? Söyle, hadi, adımı söyle."

"Steven, aaahhh, Steven."

Kulağıma popoya inen bir şamar sesi çalınıyor.

"Ahhh!" Elektrikli çite değmişim gibi geri sıçrıyorum. Kulaklarımı örtmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

İki büklüm olarak ellerimi dizlerime yaslıyorum. Galiba gerçekten kusmak üzereyim. Umarım villada yeterince oksijenli su stoku vardır. Kulak zarımı acilen sterilize etmem gerekiyor.

Kusma hissi geçtikten sonra doğrulup Dee ile Matthew'a dönüyorum. "Bunları boş verin. Bilmek istediğim tek şey – Kate nerede?"

"Dedik ya, geri zekâlı, senin odanda. Dün gece eve döner dönmez sizi yan yana yatırdık," diye cevap veriyor Delores.

"Ben demin bizim odadaydım! Kate orada değil!"

Delores omuz silkiyor. "Belki düğünü ekmeye karar vermiştir – pencereyi açıp kaçmaya çalışmış olabilir." Sonra gülümsüyor. "Öyle yapmışsa, aferin ona."

Matthew tekrar Dee'nin saçını çekiyor ama "Doğru söylüyor, Drew. Kate odadan çıkmadı. Yoksa onu görürdük," diyor. Sonra karısına dönerek onu uyarıyor. "Saçını çekmek işe yaramıyorsa, sopamı çıkaracağım."

Delores ona sokularak alay edercesine, "Söz, söz," diye mırıldanıyor. Sonra benim içinde bulunduğum karmaşayı görmezden gelerek onu öpüyor. Elimi saçlarımdan geçirerek dönüp odamıza giriyorum.

Gözlerimi yatakta gezdiriyorum ama Kate orada değil. Emin olmak için battaniyeyi kaldırıp silkeliyorum.

Kate ortalıkta yok.

Yatak odasının kapısına bitişik olan giyinme odasına giriyorum. İhtimal dışı olduğunu bile bile, askıdaki kıyafetlerin arkasını kontrol ediyorum. Kate'den ne bir ses, ne bir nefes var. Sonra giyinme odasından çıkıp yatağın öbür tarafına doğru birkaç adım atıyorum...

Yerde, yatağın arkasından beş tane güzel mi güzel ayak parmağı görünüyor. Bu parmaklar, aynı şekilde güzel mi güzel bir ayağa ait. Gözlerim ayaktan

yukarı kayarak enfes bir baldıra, oradan da çok çekici bir kalçaya doğru geziyor.

Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetlerle yan dönmüş, bir bacağını uzatmış, diğerini ise kendisine çekmiş bir vaziyette. İki elini yastık gibi yanağının altına yaslamış, uyuyor.

Kate...

Vücudumdaki her bir hücre, büyük bir rahatlamayla iç çekerek onun ismini telaffuz ediyor. Bir süre orada dikilip ona bakıyorum. Şöminenin önünde yatan bir kedi gibi kıvrılıp uyumasını izliyorum. Ona duyduğum sonsuz aşkı sanki daha da yoğun hissediyorum. Çünkü birkaç dakikalığına da olsa, onu incittiğimi zannetmiştim.

Yastığımla battaniyeyi alıp Kate'in yanına, yere, dizlerimin üzerine çöküyorum. Sonra onu kendime çekiyor ve başını göğsüme yaslıyorum.

Kate irkilerek, "Drew?" diye inildiyor.

Saçlarını okşuyorum. "Evet, bebeğim, benim."

Başını kaldırmadan uykulu bir sesle, "Neden yerde yatıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Kafasına bir öpücük kondurup yüzümü saçlarına gömerek fısıldıyorum. "Çünkü sen oradasın."

Bir an duraksıyor. "Ah."

Elimi sırtında gezdirerek onu yanımda hissetmenin verdiği rahatlığın keyfini çıkarıyorum. "Dün gece eğlendin mi?"

Başını göğsümden ayırmadan beni onaylıyor. "Hı hı." Sonra derin bir nefes alıyor. "Sakın bir daha böyle bir şey yapmayalım."

"Her kelimesine katılıyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Başımı kaldırıp tavana bakarken, birkaç saat daha uyumaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Ama önce ona söylemem gereken bir şey var.

"Kate?" Usulca omzunu sıkıyorum. "Hey, Kate?"

"Mmmm?"

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyorum fısıldayarak. Sesim duygu yoğunluğumdan ötürü boğuk çıkıyor.

Kate başını kaldırarak kızarmış gözleriyle bana bakıyor. "Evet... ben de."

Tekrar sırtüstü uzanıyor ve elini kalbime yaslıyor. Ben de elini avucuma alıyorum ve birlikte uykuya dalıyoruz.

SON SÖZ

Peki, bu hikâyeden ne ders çıkardık?

Her şeyden önce, bekârlığa veda partileri hakkında ne öğrendik?

Berbat ötesi bir fikirmiş.

Ciddi bir ilişkiniz varsa, yanınızda sevgiliniz olmadan barlara ya da striptiz kulüplerine gitmek resmen bela aramak demektir. Bu bekârlığa veda geleneğini kim başlattıysa, yanında karaokeciyle ve... bence Billy Warren'la birlikte diri diri toplu mezara gömülmeli.

Aman neyse, bırakalım yaşasın. Artık onu takmıyorum – bana bir zararı yok. Bunun yanı sıra kıt zekâlı, sinir bozucu... ama dürüst ve düzgün biri. İyi bir arkadaş.

Bunu zaten anlamıştınız, öyle değil mi?

Hiçbir zaman öyle kanka falan olacağımız yok ama bundan sonra yılda bir iki kez onu görmek zorunda kalırsam, bunu dert etmeyeceğim.

Başka ne mi?

Kendinize inanın – yaptığınız hatalardan ders çıkarmanız mümkün. Ben bunu başardım. Ve bu kez olay anında işleri batırmadım. Kate'e inandım, ilişkimize güvendim ve doğru olanı yaptım. Eh yani, nihayet.

Şimdi hepinizin sabırsızlıkla beklediği kısma gelelim:

Düğüne.

~ ~ ~

Matthew, Jack ve Steven, annemle babam, James ve ben, St. Patrick Katedrali'ne tam zamanında geliyoruz. Kiliseleri genelde halka kapatmazlar ama bizim düğünümüz için – ve kilise sıralarında oturan binden fazla konuğu ağırlayabilmek adına – bunu kabul ettiler. Herhalde yaptığım yüklü "bağışın" da etkisi olmuştur.

Gözüm bir yandan koridorda koşturup duran ve konukların kendisine gösterdiği ilginin tadını çıkaran oğlumda. Sonra nikahımızı kıyacak olan Peder Dougherty ile el sıkışıyorum.

"Bugün nasılsın, Andrew? Kendini hazır hissediyor musun?"

"Ben dünden hazırım, Peder."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gelinin limuzini az önce geldi. Sen de mihraptaki yerini alabilirsin."

İçimde acaba hata mı yapıyorum diye hiçbir endişe, gerginlik ya da korku yok. Hiç çekince duymuyorum. Hissettiğim tek şey... heyecan ve sabırsızlık.

Annem James'i alıyor ve ikisi girişe doğru ilerliyorlar. Babamla ben de yan koridordan mihraba doğru yürüyoruz.

Yolun yarısında babam elini omzuma yaslayarak beni durduruyor. Benimkilerin aynısı olan mavi gözlerinde duygu dolu bakışlar var. "Sana bunu daha önce söylemediysem, şimdi muhakkak bilmeni istiyorum – seninle gurur duyuyorum, evlat. Sen iyi bir adamsın, harika bir babasın ve muhteşem bir eş olacağından da şüphem yok. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Drew."

Sonra bana sarılıyor. Artık evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmış bile olsam, bana daima babam olacağını ve benim de onun oğlu olacağımı hatırlatan türden sıkı bir kucaklama bu.

"Beni mahcup ediyorsun, baba," diyorum kısık sesle. "Önüme bir babanın ve kocanın nasıl olması gerektiğine dair harika bir örnek koyduğun için teşekkürler."

Birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz. Sonra omzuma vuruyor. "Şimdi Kate fikrini değiştirmeden şuraya çık."

Sırıtıyorum. "Öyle bir şey olamaz."

Babam omuz silkiyor. "Sonradan üzülme de. Ben de annenin son anda vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim."

Bunu daha önce hiç duymamıştım. "Annem seninle evlenmekten vazgeçmişti, öyle mi?"

Tekrar sırtıma vuruyor. "Onu da başka gün anlatırım. Sen önce git de evlen – her anının tadını çıkarmayı unutma."

Bu sözlerin ardından kilisenin arkasına doğru ilerliyor. Mihrapta Matthew ve Steven'la yan yana duruyoruz. "Yüzükler sende, değil mi?" diye soruyorum Matthew'a.

Cebine vuruyor. "Güvendeler."

Piyanist, O'Neill Brothers'tan *Angels Watching*'i çalmaya başlayınca, Steven, "Bu bizim giriş müziğimiz," diye haber veriyor.

Matthew bana bakıp sırıtarak Terminatör'ü taklit ediyor. "Geri döneceğim." İkisi birlikte yan koridordan kilisenin arka tarafına doğru ilerliyorlar.

Mihrapta tek başıma kalıyorum.

Konuklara doğru başımı sallıyorum. Bir elim yandayken, diğerini arkama doğru kıvırıyorum. Derin bir nefes alarak ağır ağır dışarı veriyorum.

Orkestradaki yaylı çalgılar dörtlüsü, Pachelbel'in *Canon in D*'sini çalmaya başlıyor.

İşte oyun zamanı...

Kapının eşiğinde ilk beliren, ailelerimiz oluyor. Ortada duran babam hemen göze çarpıyor. Bir kolunda erik moru bir elbise giymiş olan annem, diğer kolunda ise lacivert bir elbise giymiş olan Kate'in annesi var. Üçü de koridorda ilerlerken etrafa gülücükler saçıyorlar. Annem oturacakları sıraya geçmeden önce bana bir öpücük atıyor. Ben çocukken okula gitmek üzere evden çıkarken de aynı şeyi yapardı – daha ona bunu yapmamasını söyleyemeyecek kadar küçükken.

Ona anlamlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Sırada ablamla Steven var. Alexandra, Kate'in seçimi olan bordo renkli, straplez nedime elbisesinin içinde harika görünüyor. Omuzlarına ağırbaşlı bir hava yaratan, fildişi renginde bir şal atmış. Sarı saçlarını kıvırıp topuz yapmış. Saçlarında dağınık duran tek bir tutam bile yok. Kolunu öz güvenli ve rahat bir tavırla Steven'ın koluna dolamış. Birbirlerine bakışlarından kendi düğünlerini düşündüklerini anlıyorum. Mihraba ulaştıklarında Steven, Lexi'ye tatlı bir öpücük veriyor ve ikisi ayrılarak kendi taraflarına geçiyorlar.

Arkasından kol kola Jack ile Erin ilerliyorlar. Jack yürürken konukların arasından bir kadına göz kırpıyor ve Erin neşeyle gülümsüyor. İnsanlar birbirine yapışmadan nasıl bir seferlik takılır? Buna iyi bir örnek istiyorsanız Jack ile Erin'e bakmalısınız. Aralarında hiçbir husumet ya da tuhaflık yok. Sadece fiziksel bir çekim yaşayan iki arkadaşlar.

Onlar mihraba vardığında, sıra Matthew ile Dee-Dee'ye geliyor – baş nedime ve sağdıç. Delores normalde giydiği saçma sapan kıyafetler yerine ablamınkiyle aynı olan elbisesinin içinde gerçekten güzel görünüyor. Matthew'un koluna girip yürürken kalçalarını müziğe göre sallayarak onu güldürüyor. İkisi mihraba vardıklarında beni baştan aşağı şöyle bir süzüyor ve başparmaklarını kaldırarak onay veriyor.

Ben de ona doğru başımı sallayarak sessizce iltifat ediyorum.

Delores ablamın hemen yanına geçerken Matthew da benim solumdaki yerini alıyor.

Kate salona girmeden önce mihraba yürüyecek bir çift daha kaldı. Üstelik bütün gözler onların üzerinde olacak. Bunun farkındaydık ama hiç dert etmedik.

Mackenzie ile James.

Çiçek kız ile yüzükleri taşıyan çocuk. Tüm düğün fotoğrafçılarının altın madeni.

Mackenzie'nin üzerinde karpuz kollu, beyaz dantelden bir elbise var. Uzun saçları, sarı örgülerine iliştirilmiş olan beyaz papatyalarla iki yanda toplanmış. Artık güzel denilebilecek denli büyüdü, ancak hâlâ bir çocuk sevimliliği var. Koridorun öbür ucundan bana el sallarken mavi gözleri ışıldıyor.

Ben de ona el sallayarak karşılık veriyorum.

Yeğenim, oğlumun elini tutuyor ve ikisi birlikte bana doğru ilerliyorlar. James özel dikim Armani smokininin içinde çok etkileyici ve sevimli görünüyor. Bugün insanı şaşırtacak derecede uslu – adımlarını Mackenzie'yle aynı hizada atıyor, yüzük yastığını elinde düzgünce tutuyor ve fotoğraflarını çeken kameralara gülücükler saçıyor.

Mihraba ulaştıklarında James, Mackenzie'nin elini bırakıp elindeki yastığı atarak doğruca bana koşuyor. "Baba!"

Onu kucaklayıp o kocaman, kahverengi gözlerine bakıyorum.

"İyi miydim?" diye soruyor.

"Harikaydın, dostum." Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi gidip büyükannen ve büyükbabanın yanma otur, olur mu?"

"Oluy."

James'i yere bırakıyorum ve annemle babam onu yanlarına alıyorlar.

Sonra doğruluyorum. Düğün Marşı'nın giriş notaları katedralde çınlamaya başlıyor. Tüm konuklar ayağa kalkarak çift kanatlı kapıya dönüyor.

Ahşap kapılar açılıyor ve ciğerlerimdeki nefesin çekildiğini hissediyorum.

Çünkü Kate nefes kesici görünüyor. Hayal ettiğimden bile daha muhteşem – üstelik hayal gücüm inanılmaz kuvvetlidir.

Kate beyazlar içinde bir rüya gibi. Straplez, kalp şeklindeki göğüs dekoltesi tam kararında. İncecik beli de ortaya çıkmış. Danteller zarif kalçalarını sarmış ve arkasına doğru son derece asil bir şekilde kıvrılıyor. Başını süsleyen İrlanda dantelinden duvağının altından saçları parlak, koyu renkli dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Yüzünde kusursuz tenini, dolgun dudaklarını ve gördüğüm anda beni esir alan o kocaman, koyu renk gözlerini vurgulayan çok hafif bir makyaj var.

Kate yutkunarak gergin bir tavırla gözlerini kalabalık katedralde gezdiriyor. Ne var ki, ben i mihrapta kendisini beklerken görünce endişeli bakışları değişiyor ve yüzünde ağır ağır kendisinden emin bir gülümseme beliriyor.

Mükemmel bir an bu.

Bakışlarım bulanıyor. Bu sözlerim kulağa fazla yumuşak geliyorsa da umurumda değil. Çünkü tamamen gerçek. Hiç abartmıyorum. Göğsüm o anın kutsallığı ve duyduğum şefkat ile resmen daralıyor.

Kate, George'un koluna girerken müzik yükseliyor. İkisi koridorda ilerliyorlar ve gözlerimizi birbirimizden alamıyoruz. Nihayet mihraba vardıklarında

George'un elini sıkıyorum ve o da kilise sıralarında Carol'ın yanındaki yerine geçiyor.

Kate bana elini uzatıyor ve ilk tanıştığımızda yaptığım gibi elini dudaklarıma götürerek usulca öpüyorum.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyorum şefkatle. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Kate'in gülümsemesi değişmiyor. "Sanırım her şeyin bir ilki varmış."

Sanki kilisedeki herkes bir anda silinip yok oluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz. Kate'in yanağını avucuma alarak başparmağımı dudağına sürtüyorum. Sonra öne eğilerek onu öpüyorum – yumuşak, yavaş ve duygu dolu bir öpüşme bu.

Birkaç saniye sonra Peder Dougherty yüksek sesle boğazını temizliyor. "Bu kısma daha sonra geleceğiz, evlat."

Öpüşmemizi sonra erdirerek Kate'in elini bırakmadan rahibe dönüyorum.

Kate kızarıyor ve konukların kahkahaları içeride yankılanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Affedersiniz, peder. Sabır hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmamıştır."

"Şu durumda, seni suçlayamam." Kate'e dönüyor. "Çok güzel bir gelin."

"Teşekkürler, Peder." Kate beyaz papatyalar ve güllerden oluşan buketini Delores'e uzatıyor.

"O halde başlayalım mı?" diye soruyor Peder Dougherty.

James en ön sıradan, "Dikkat, hazır, başla!" diye bağırıyor.

Konukların arasında tekrar bir gülüşme yayılıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor Peder Dougherty.

Nikah töreni, olaysız tamamlanıyor – dualar, pasaj okumaları, evlilik bağını temsil eden mumun yakılması. Sonra hepinizin sabırsızlıkla beklediği an gelip çatıyor.

Peder Dougherty soruyor: "Andrew; iyi günde, kötü günde; hastalıkta, sağlıkta Katherine'in yanında olmaya söz veriyor musun? Ölüm sizi ayırana dek onu sevmeye, onurlandırmaya ve el üstünde tutmaya?"

Net bir sesle, "Kesinlikle evet," diye söz veriyorum.

Kate'in gözleri benimkileri buluyor ve rahibi dinlerken yüzünde ışıl ışıl, içten bir gülümseme beliriyor. "Peki ya sen, Katherine, iyi günde, kötü günde; hastalıkta, sağlıkta Andrew'un yanında olmaya söz veriyor musun? Ölüm sizi ayırana dek onu sevmeye, onurlandırmaya ve el üstünde tutmaya?"

O kahverengi güzel gözlerinde yaşlar beliriyor. "Evet. Evet, söz veriyorum."

Onu sıkıca kavrayıp öpmemek için kendimi çok zor tutuyorum.

Matthew bana yüzükleri veriyor ve Kate elini uzatıyor. Yüzüğü parmağına takarken boğazımın daraldığını hissediyorum. "Bu yüzüğü sana aşkımın ve sadakatimin bir sembolü olarak veriyorum. Bugünümü ve geleceğimi sana adıyorum. Bu yüzüğü takarak seninle evleniyorum ve hayatımı seninkiyle birleştiriyorum."

Kate elimi bir an bırakmıyor. Sonra yanaklarından akan gözyaşlarıyla benim yüzüğümü parmağıma takarken hissettiği duygu yoğunluğuyla sesi boğuklaşarak, "Bu yüzüğü sana aşkımın ve sadakatimin bir sembolü olarak veriyorum. Bugünümü ve geleceğimi sana adıyorum. Bu yüzüğü takarak seninle seve seve evleniyorum ve hayatımı seninkiyle birleştiriyorum," diyor.

Sözü Peder Dougherty alıyor. "Ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Tanrı'nın birleştirdiğini hiç kimse ayırmasın. Gelini öpebilirsin."

Hiç tereddüt etmeden Kate'i kollarıma alıyorum. Kate gülerek kollarını boynuma doluyor ve dudaklarımız arzuyla birbirini buluyor. Kilise için hiç de uygun kaçmayacak bir biçimde uzun uzun öpüşüyoruz.

Kalabalıktan alkışlar ve ıslıklar yükseliyor, kilisenin çanları çalmaya başlıyor ve müzisyenlerden *Ode to Joy*'un ilk notaları duyuluyor.

Nihayet isteksizce de olsa Kate'i bırakıyorum ve yan yana koridorda ilerliyoruz.

El ele...

Karı koca olarak...

~ ~ ~

Akla gelebilecek her kombinasyonu yaparak farklı farklı yerlerde belki bin tane fotoğraf çektiriyoruz. James hiç huysuzluk etmiyor. Fotoğrafçı kameraya gülümseyebilmemiz için Kate ile bana öpüşüp durmayı kesmemiz gerektiğini söylüyor. Anlaşılan ben onun kalçalarını kavramışken düğün fotoğrafı için uygun bir poz vermiyormuşuz.

Ama bence fotoğrafçı bu konuda çok yanılıyor.

Hep beraber limuzine doluştuğumuzda Matthew bana bir şişe şampanya uzatıyor. Tıpasını açtığımda köpükler her yana fışkırıyor. Bir kısmı benim yüzüme sıçrıyor ve Kate eğilerek yavaşça yüzümdeki şampanyayı yalıyor.

Delores ıslık çalıyor.

"Mmm..." diye mırıldanıyor Kate. "Şampanyayı sizden içince daha güzel oluyormuş, Bay Evans."

Gülüyorum. "Tadının daha da güzel olabileceği birkaç yer var aklımda, Bayan Evans."

Kate kıkırdıyor. "O zaman balayı süitimizde bir şişe de şampanya bulunsun."

"Ben onu çoktan düşündüm, bebeğim." Kate'in vücudu kristal Waterford kadehlerine taş çıkarır.

Kadehleri doldurup herkese dağıtıyorum. Steven, Mackenzie'ye kendi kadehinden bir yudum veriyor ve yeğenim tiksintiyle yüzünü buruşturuyor.

James annesinin kucağına çıkarak başını göğsüne yaslıyor.

Kate James'in koyu renk saçlarını okşuyor. "Dayanacak hali kalmadı."

Kadehimden bir yudum alıyorum. "O gelinliğin içinde nasıl göründüğünü düşünürsek, benim de kalmadı."

"En çok hiçbir şey giymemiş halimi sevdiğini zannediyordum?"

"Bu istisnai bir durum. Ayrıca bu konudaki yorumumu onu çıkardığında yapsam daha iyi olur." Onun kulağına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum. "İyice inceledikten sonra... daha net karar verebilirim."

O güzel yüzünde ışıldayan bir hayranlık duygusuyla bana bakıyor. "Çok mutluyum, Drew."

Görev tamamlandı.

"Ben de."

James'in sırtını okşayarak boştaki kolumla Kate'i kendime çekiyorum. Kate burnunu boynuma sürterek yanağını köprücük kemiğime yaslıyor. Arkadaşlarımızdan yükselen kahkahaların arasında o anın tadını çıkarıyoruz.

Limuzin, düğünün yapılacağı Four Seasons'ın önünde duruyor. İlk inen Matthew, elinde şampanya kadehini tutan Dee'nin inmesine yardımcı oluyor. Annesine sarıldıktan sonra yorgun halini üzerinden atan James de onların arkasından iniyor. Onu Mackenzie, Alexandra ve Steven takip ediyorlar. Şoför elini Kate'e uzattığında ona bahşişini vererek, "Ben hallederim, teşekkürler," diyorum.

Sonra karımın limuzinden inmesine yardımcı oluyorum.

Karım...

Onu böyle düşünmekten asla sıkılmam sanırım. Ondan böyle bahsetmek için bahaneler arayıp duracağım herhalde.

Onu ışıl ışıl parıldayan kemerli yolda ilerleyerek evliliğimizi kutlayacağımız otele götürüyorum. Gerçi siz de ben de gayet iyi biliyoruz ki, asıl kutlama balayı süitimizde olacak!

Grubumuz ana balo salonunun hemen bitişiğindeki özenle hazırlanmış süite alınıyor. Burada kokteyl

saatini konukların meraklı bakışlarından uzakta geçireceğiz – kuliste takılan rock yıldızları gibi. Düğün organizatörümüz olan Lauren Laforet bizi karşılıyor ve o ana dek hiçbir sorun yaşanmadığından emin olduktan sonra elindeki telsizden sağa sola emirler yağdırarak uzaklaşıyor. Delores ile Alexandra dans ederken birisi basmasın diye Kate'in gelinliğinin arkasını "toplamak" için onu ayağa kaldırıyorlar.

Bu "toplama" işinin tam olarak ne demek olduğunu bilmiyorum ama yüzlerindeki konsantre olmuş ifadeye bakılırsa, hiç bulaşmak istemem. Ben açık büfeye gidip Kate için ordövrlerden bir tabak hazırlamayı yeğliyorum.

Ee, sonraya da biraz hali kalsın canım!

Kate ayakta dikilirken aldıklarımı ona parça parça yediriyorum. Her lokmada içini çekmesine bakılırsa, bu sabah hiçbir şey yememiş olmalı. Ya da belki parmaklarımı emmeyi seviyordur çünkü bir yandan da buna dalmış durumda.

Kate yüzünde bilmiş bir sırıtmayla, "Bundan keyif alıyorsun, öyle değil mi?" diye soruyor.

Benim yerime aletim cevap veriyor. "Hem de nasıl." Kate'in ağzına bir parça domuz pastırmasına sarılı deniz tarağı veriyorum.

"Ben de."

Anlaşıldı. "Daha sert em," diyorum, şakayla karışık.

Sözümü dinliyor.

Ona bir parça daha uzatırken Kate, "Bunu daha önce nerede duymuştum acaba?" diye soruyor.

"Daha çok duymaya alışsan iyi edersin. Önümüzdeki üç hafta boyunca dilimden düşeceğini pek sanmıyorum."

"Aloo," diye sesleniyor Alexandra, Kate'in arkasında çömeldiği yerden. "Sizi duyuyoruz. Iyyyy."

"Vegas'ta sizin kahrolası odanızdan gelen seslere ne demeli?"

Oksijenli su da işe yaramadı. Bazen gece geç saatlerde hâlâ o sesler kulağımda çınlıyor.

Terapi ya da hipnoz denemeyi düşünüyorum.

Alexandra sırıtıyor. "Harika bir sabahtı."

"Neymiş harika olan?" diye soruyor Steven, ablama getirdiği kokteyli uzatırken.

Alexandra, on iki yaşındaki bir kızın Justin Bieber posterine bakışını andıran bir tavırla Steven'a dönüyor. "Seninle olan her sabah."

Steven ona bir öpücük veriyor.

Salonun ucundan Mackenzie'yle göz göze geliyorum ve ona göz kırparak başımla annesiyle babasını işaret ediyorum. Mackenzie ışıl ışıl gülümsüyor ve Lexi ile Steven'ın ilişkisinin tekrar yoluna girdiğini

anlıyorum. Sonra Mackenzie ağzını *iğrenç* dercesine oynatıyor.

Onu başımla onaylıyorum.

~ ~ ~

Başarılı bir düğün için yemekten sonraki en önemli şey müziktir. Biz de on iki kişilik bir orkestra ve bir başkasının ağzından kulağa berbat gelen şarkılar için bir DJ ayarladık. Kızıl saçlı, seksi ve muhteşem bir sesi olan solist bizi ilk kez Bay ve Bayan Drew Evans olarak takdim ediyor ve konuklarımız ayağa kalkarak alkışlamaya başlıyor. Kate'i geleneksel ilk dansımızı yapmak üzere dans pistine götürüyorum.

Soliste eşlik eden gri-beyaz saçlı, yumuşak sesli adam şarkıya giriş yapıyor. Şarkıyı bana kıyasla müzikten çok daha iyi anlayan Kate seçti ama son olarak ben onayladım.

George Strait'ten *I Cross My Heart.*

Şarkının sözleri ve tonu tam bize göre.

Tıpkı kilisede olduğu gibi, dans pistinde vals yaparken bizi izleyen yüzlerce göz, aklımızdan silinip gidiyor. O an sadece Kate ile ben kalıyoruz.

Karımın ışıldayan kahverengi gözlerine bakarak, şarkının en derin sözlerine eşlik ediyorum.

Sen daima hayatımı eksiksiz kılan mucize olacaksın.

Kate de sonraki dizeleri söyleyerek bana karşılık veriyor:

Nefes aldığım sürece, ben de senin hayatını güzelleştireceğim

Herhalde bir filmde ya da televizyonda görsem dalga geçeceğim türden mide bulandırıcı derecede dokunaklı, delicesine âşık, gerçek hayatta rastlanmayacak türden bir an bu.

Ama gerçek olduğunu bildiğimden – ve işin içinde biz olduğumuz için – bana mükemmel geliyor.

Bizim dansımızın ardından Kate ve babam, Frank Sinatra'nın *The Way You Look Tonight* şarkısıyla dans ediyorlar. Benim ihtiyar harika bir dansçı ve Kate sürekli gülüyor. Hatta bir ara babam kendisine her ne fısıldadıysa, gülmekten boğulacak gibi oluyor. Daha sonra ne konuştuklarını sormayı kafama yazıyorum.

Sonra annemle ben piste çıkıyoruz – Kenny Rogers'tan *Through the Years* eşliğinde. Annem bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Ağlama, anne."

Kendisine kızarcasına gülüyor. "Elimde değil. Sen benim minik oğlumsun ve senin için çok mutluyum, Drew."

Bir erkeğin ilk seveceği kadın, daima annesidir – tabii iyi bir anneyse. Size bir kadına nasıl davranılması ve davranılmaması gerektiğini gösterirler ve

kendilerinden sonra gelecek her kadın için bir standart oluştururlar. Ben bu konuda gerçekten çok şanslıydım.

Annem sözlerini sürdürüyor: "Kate ile her yönden birbirinize uyuyorsunuz. Çok iyi bir seçim yaptın."

Annesiyle George'un yanında duran Kate'e bir bakış atıyorum – o kadar güzel görünüyor ki, kalbim acıyor.

"Gerçekten de iyi seçim yaptım, değil mi?" Annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler, anne. Sen olmasaydın, asla Kate gibi bir kadının kalbini kazanmayı başaramazdım."

Dansımız sona ererken annem bana sarılıyor. Başka söze gerek yok.

~ ~ ~

Bunan sonra parti gerçek anlamda başlıyor. Işıklar loşlaşarak beyaz çiçeklerin taştığı, mum ışıklarıyla süslü masa süslemelerini iyice göz önüne çıkarıyor. İçiyoruz, gülüyoruz ve harika yemeklerin tadını çıkarıyoruz. Kate ile ben konuklarımızla teker teker sohbet ederek "bu özel günümüzde" yanımızda oldukları için teşekkür ederken, bir çift bize doğru yaklaşıyor.

Billy Warren ve striptizci ayakkabılarıyla siyah mini bir elbise giymiş olan karısı.

Evet, hâlâ evliler – koca altı gün geçti Benim tahminimden çok daha uzun bir süre bu. Warren'ın elini sıkıyorum. "Seni gördüğüme sevindim." Sonra

yanındaki koyu renk saçlı kadına dönüyorum. "Hem de üzerinde kıyafetlerle. Çok daha iyi."

Kate'e o sabahki karşılaşmamıza dair her şeyi anlattım. Durumun epey isterik olduğunu düşündü.

Warren gülümsüyor. "İzin verirsen, karını bir dans için alabilir miyim?"

Kate'den benim karım olarak bahsettiği için, bunu dert etmiyorum. "Onu bana geri getirdiğin sürece, hiç problem değil."

Kate yanağıma bir öpücük kondurarak Umutsuz Vaka ile uzaklaşıyor.

Bizim diğer taze gelin de bara gidiyor. Tek başıma dikilerek dans pistinde salınan çiftleri izliyorum. O sırada Matthew yanımda belirerek kollarını göğsüne kavuşturuyor ve benim gibi etrafı seyre dalıyor.

Başıyla Kate ile Warren'ı göstererek, "Sorun etmiyor musun?" diye soruyor.

"Ne tuhaftır ki, etmiyorum."

Bir an ikimiz de sessiz kalıyoruz. Belki günün anlam ve öneminden kaynaklanıyor olabilir ama kendimi çok duygusal hissediyorum. "Sana en yakın arkadaşım olduğun için hiç teşekkür ettim mi?"

Matthew gülümsüyor. "Teşekküre gerek yok. Duygularımız karşılıklı."

"Evet ama... her daim kıçımı kolladığın, gerektiğinde de kıçıma tekmeyi bastığın için teşekkürler. Ya da en azından... bu pis işlerini Alexandra'ya yaptırdığın için. Sensiz ne yapardım, hiç bilmiyorum dostum."

"Ben de." Matthew kollarını açıyor. "Hadi sarılalım, kanka."

Gülüyorum ve kucaklaşarak birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz.

O sırada Delores elinde pastayı kesmek için kullanacağımız bıçakla yanımızda bitip bizi ayırıyor.

"Seni şerefsiz herif!"

İçimden bir ses, Matthew'la konuşmadığını söylüyor.

"Senin testislerini deşeceğim!"

Galiba durum ciddi.

Matthew karısını tutmaya çalışırken ben de sakin bir sesle, "Beni cinsel anlamda etkisizleştirmek için ani bir istek duymanın sebebi nedir?" diye soruyorum.

Dee kocasına dönüyor. "Şimdi Helga aradı. Eve, imzayla teslim edilen türden bir evrak gelmiş. Resmi evraktan bahsediyorum – oğlumuzun adını değiştirmiş, Matthew!"

Kahretsin. O evrakların Kate ile ben balayına çıkana kadar gelmemesi gerekiyordu. Muhteşem ve çıplak geçecek üç hafta boyunca Akdeniz'in ortasında, uzaklarda olacaktık.

Matthew omzumun üzerinden bana bakıyor. "Cidden mi?"

Kollarımı havaya savuruyorum. "Bana bir gün teşekkür edeceksin. Michael da öyle."

Delores elindeki bıçağı kaldırıyor.

"Sizi ve oğlunuzu bu kadar sevmesem, hiç uğraşmazdım." Bir an bunu iyice anlamaları için bekliyorum. "Ayrıca sen ne hakla konuşuyorsun – Billy'ye bekârlığa veda partisinde gönderdiğin o mesaj da neydi öyle? Bu kadar değişmemiş olsam, işler çığırından çıkabilirdi. Ayrıca... çok üzüldüm."

Öyle miydi gerçekten? Hayır. Ama elinizdeki kartlarla oynamanız gerekir.

Bu itirafım, Dee'yi biraz sakinleştiriyor. Matthew'la ikisinin bunu zaten tartışmış olduklarını anlıyorum. "Şaka olsun diye yaptım, Drew. Senden gerçekten nefret etseydim... sana işkence etmekle hiç uğraşmazdım. Seni yok sayardım, olur biterdi."

Matthew araya giriyor. "Oğlumuzun adını tekrar değiştiririz. Sen hoş bir jest yapmak istemişsin ama olmamış."

Bunu yapacaklarını hiç sanmıyorum. Yapsalar bile... bir dahakine daha sinsi hareket etmem gerekecek demektir.

Kate biraz endişeli bir tavırla yanımıza geliyor ve korumacı bir tavırla önüme geçiyor.

"Dee-Dee? Düğün gününde kan akıtmak yok diye anlaşmamış mıydık? Kötü şans getirir."

Dee içini çekerek bıçağı masaya fırlatıyor. "Bir içki almam lazım."

Matthew onu başıyla onaylıyor. "Ben de sana eşlik edeyim."

Onlar uzaklaşınca Kate bana dönüyor. "Evraklar erken geldi, değil mi?"

"Aynen."

Kate başını iki yana sallıyor. "Sana kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Haklı çıktığında da çok güzel göründüğü için kollarımı ona doluyorum. "Seni dinlemeliydim."

Bana bakarak gülümsüyor. "Belki yeminlerimizdeki 'itaat etme' kısmını çıkarmamalıydık."

Hakkı var aslında.

~ ~ ~

Dans ediyoruz. Ağır ve sevecen, hızlı ve seksi. Bir ara kendimi Kate'in kalçalarına sürterken James yanında Rahibe Beatrice Dugan ile koşturarak dans pistine çıkıyor. Onu kucağıma alıyorum ve gençliğimde âşık olduğum ilk rahibe, tatlı tatlı gülümsüyor.

"Düğünü beğendin mi, Katherine?"

"Hem de çok, teşekkürler."

"İkiniz için de dua edeceğim – evliliğiniz uzun ve verimli olsun diye."

James'i havaya atıp tutuyorum ve o da cıyaklıyor. "Dualarımızın hepsi karşılık buldu, Rahibe B – siz dualarınızı gerçekten ihtiyacı olanlara saklayın."

Rahibe dilini şaklatıyor. "Tüm yeni evliler, Tanrı'nın lütfuna ihtiyaç duyar, Andrew."

İlginin kendisinden başka taraflara dönmesinden hoşlanmayan James, duruma müdahale ediyor. "Kaaayı!" diye bağırıyor, deli gibi kahkaha atarak. "Kaaayı!"

Donup kalıyorum ve Kate gözlerini yumuyor.

Rahibe B gülüyor. "Anlaşılan bu ufaklık babasına çekmiş."

Kate gözlerini açıyor. "Pek çok açıdan, evet."

Rahibe B, halden anlar bir tavırla Kate'in kolunu sıvazlıyor. "O zaman iki katı dua edeyim bari." Oğlumuza dönüyor. "Gazoz ister misin, küçük James?"

James'in gözleri büyüyor ve başını hızlı hızlı sallayarak onaylıyor. Onu yere bırakıyorum, Rahibe B'nin elini tutarak uzaklaşıyor.

Müzik değişerek yerini daha ağır bir şarkıya bırakıyor – John Legend'dan *All of Me*. Kate tek kelime etmeden kollarını omuzlarıma yaslıyor, ben ise onun belini kavrıyorum. Müziğe göre salınmaya başlıyoruz.

O sırada sağ tarafımda bir başka çiftin dans ettiğini fark ediyorum – Kate ile benim kadar yakın değil tabii ama bir an için şok oluyorum.

Çünkü bu çift, Mackenzie ile Johnny Kahrolası Fitzgerald.

Mackenzie bir elini onun omzuna koymuş, Johnny'nin eli ise Mackenzie'nin belinde. Diğer kollarını dirseklerinden bükerek ellerini birbirlerine kenetlemişler. Klasik balo salonu dansı.

Ona neredeyse acıyorum. Çünkü yeğenimin bilerek olmasa da, çok sayıda kalp kıracağı kesin.

Ben sessizce onları seyrederken Johnny hamlesini yapıyor. Mackenzie'yi hazırlıksız yakalayan küçük piç, dudaklarını onunkilere bastırıp bir öpücük çalmayı başarıyor. Tahminimce yeğenimin ilk öpücüğü bu. Bir anlık, küçücük bir öpücük.

Johnny gözlerinde umutlu bir bakışla geri çekiliyor. Ama Mackenzie... şaşırmış görünüyor... ta ki kendisini toplayana kadar. Sonra elini onunkinden hızla ayırıyor.

Ve karnına bir yumruk indiriyor.

"Offf!" Çocuk iki büklüm ellerini karnına bastırırken Mackenzie ayaklarını yere sert bir şekilde vurarak uzaklaşıyor.

Çocuğun dans pistinden kalkmasına yardımcı oluyorum. "Kızların verdiği sinyalleri okuma becerilerini

geliştirmelisin. Yoksa böyle çok yumruk yersin, Kazanova."

"Kenzie bir kıza göre bayağı sert vuruyormuş," diyor boğuk bir sesle.

"Tekmesi daha da fenadır. Ucuz kurtuldun." Onu bir sandalyeye oturtup omzunu sıvazlıyorum. "Bir dahakine umarım şansın daha yaver gider."

Sonra karımın beni bekleyen kollarına dönüyorum.

~ ~ ~

Bir saat sonra, konuşma yapma vakti geliyor. Matthew rahat bir tavırla kadehine kaşıkla vuruyor ve sessizleşen kalabalığa hitaben lafa giriyor.

"Damadın sağdıcı olarak ayağa kalkıp size Drew ile Kate hakkında bir sürü hikâye anlatabilirdim. Tanışmalarına dair, iş yerindeki başarıları ve kapışmalarına dair, ne kadar iyi ebeveynler olduklarına dair, ailelerine ve arkadaşlarına ne kadar bağlı olduklarına dair. Ama bu çok vakit alırdı... birazdan tatlı servisi yapılacak." Kalabalıktan gülüşmeler yükseliyor. "O yüzden şöyle özetleyeyim: Drew türünün tek örneği. Bunu iyi anlamda söylüyorum. Tanrı onu yaratırken, gelenekleri bozmuş. Ama tek başına kalmasını istememiş. O yüzden Kate'i yaratmış ve onun için de gelenekleri bozmuş." Matthew kadehini kaldırıyor ve kalabalık da kendi kadehlerini kaldırarak karşılık veriyor. "Dünyada birbiri için yaratılmış, birbirlerini her

yönüyle hak eden ve birbirlerinin içindeki en iyi yönleri ortaya çıkaran bir adam ve kadın varsa... bu, siz ikinizden başkası olamaz. Sizi tebrik ediyorum. Evliliğiniz uzun mu uzun, eğlenceli ve neşeli olsun. Birbirinize hep aynı gözle bakın. Drew ile Kate'e."

Hakkını vermem gerek – Matthew konuşma yapmaktan anlıyor.

Kalabalık bize kadeh kaldırdıktan sonra öpüşmemiz için bastırıyor. Bunu onlara sunmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Delores sarhoş olup Kate ile Billy'yi *That's What Friends Are For*'u söylemeleri için sahneye sürükledikten, pasta kesilip ben kremasını Kate'in dudaklarından yaladıktan, Kate buketini Erin'in hazır bekleyen kollarına fırlattıktan ve Dee'nin erkek kardeşi jartiyeri yakalamak için balıklama daldıktan sonra, nihayet son dansımıza geçiyoruz.

Dans pisti ailemiz ve arkadaşlarımızla dolu. En ortada ise Kate ile ben varız. Bir kolumda, başını omzuma yaslamış, uyuyakalan James var. Diğer kolum, Kate'in beline sıkıca sarılmış. Kate'in başı göğsümde, benim dudaklarım onun saçlarında.

Kameranız varsa, hemen şu an çıkarın derim çünkü en kıymetli kare şu an olur. İnsanın aklından çıkaramayacağı bir fotoğraf.

~ ~ ~

Annemle babam James'i o gecelik kendi odalarına götürüyorlar. Kate ve ben yarın öğleden sonra yola çıkacağız. Biz yokken James bir hafta ablam ve Steven'la, bir hafta Matthew ve Dee ile kalacak. Sonra annemle babam onu bize, İtalya'daki Amalfi Sahili'ne getirecekler. Onlar romantik bir kaçamak yaparken, Kate, James ve ben de balayının son günlerini beraber geçireceğiz.

Asansörün kapıları en üst katta açılıyor. Kate dışarı adımını atmadan onu kucağıma alıyor ve süitimize doğru ilerliyorum.

"Beni eşikten geçirmen gerekiyor, Drew. Bütün otelden değil."

Omuz silkiyorum. "Ben hep aşırı hırslı bir insan olmuşumdur."

Kapıyı açıp onu içeri taşıyorum. Yatak harika görünüyor. Kocaman, pofuduk yastıkları, kırmızı ipekli örtüleri ve yumuşacık bir battaniyesi olan devasa bir yatak. Yatağa giden yola ve yatağın üzerine serpiştirilmiş olan gül yapraklarından belli belirsiz, mis gibi bir koku yayılıyor.

Kate'i kollarımda yatağa götürüyor ve aşağı indiriyorum. Gözleri benimkileri bulurken bakışlarında yaramaz bir mutluluk var. "Gelinliğimi çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Parmaklarımı kütletiyorum. "O zaman bu iş için doğru kişiyi buldun."

Ellerim sırtının ipeksi teninde geziniyor. Düğmelerin her birini teker teker çözerken işimi ağırdan alarak, Kate'in hayal gücüne coşacak vakit veriyorum.

Son düğme de açıldığında, Kate'e yaklaşıyorum. Boynundaki nabzının beklentiyle hızlanmasını seyrederek dudaklarımı oraya yaslıyorum. Kate başını kaldırarak geri atıyor.

"Bütün gün aklımda bu vardı," diye fısıldıyorum dudaklarımı teninden ayırmadan. "Seni buraya getirip çırılçıplak soymak."

"Benim de."

Tek hamlede dantelli ve saten gelinliği yere kaydırarak en sevdiğim görüntüyü ortaya çıkarıyorum. Kate yerdeki gelinliğin içinden çıkarak bana dönüyor. İç çamaşırlarına düşkün bir adam olmamama karşın, üzerindekileri çok beğeniyorum. Beyaz dantellerle süslü mavi ipekten yapılmış straplez sütyeni, külotu ve opak çoraplarını yerinde tutan seksi jartiyerleri var.

Kate hayranlık dolu bir ses tonuyla, "Artık benim kocamsın," diye mırıldanıyor. "Ne kadar güzel," diye ekliyor sonra kıkırdayarak.

Ben de gülüyorum. "Hem de nasıl." İmalı bir tavırla ona yaklaşıyorum. "Ve şu an kocan, karısını arzuluyor." Dudaklarımı yalıyorum. "Hem de çok."

Kravatımı gevşeterek çekip çıkarıyorum. Ama gömleğimin düğmelerini çözmeye yeltenince Kate'in eli bana engel oluyor. "Ben yapayım."

Parmakları alev alev yanan tenimi santim santim ortaya çıkarıyor. Gömleğimi ve ceketimi omuzlarımdan aşağı kaydırıyor ve elleri ağır ağır omuzlarımda dolaşarak göğsüme, oradan da karnıma iniyor.

Boğuk bir sesle, "Vücuduna bayılıyorum, Drew. Öyle güçlü ki... Bütün geceyi sana böyle dokunarak geçirebilirim," diye mırıldanıyor.

Kalbimin küt küt attığını hissediyorum.

Kemerimi ve pantolonumun tokasını açıyor. Eğilerek dudaklarını kasıklarıma yaslıyor. "Ve burası" – dilini leğen kemiklerimin arasında gezdiriyor. "En sevdiğim yerin."

Nefes alıp verişim hızlanıyor ve o, dilini tenimde gezdirmeye devam ederken, ben onun içinde olduğumu hayal ederek kalçalarımı ileri itmekten kendimi alamıyorum.

Bacaklarının arası ya da ağzı; şu an hiç fark etmez.

Kate pantolonumu aşağı kaydırıyor ve ağzına çok yakın durduğu için aletim sızlıyor. Nihayet çıplak kaldığımda yatağa oturarak elimle Kate'e işaret ediyorum. "Gel buraya."

Topuklu ayakkabılarını çıkarmadan bana doğru ilerliyor. Kalçalarını kavrıyorum ve o da bir dizini

yatağa yaslayıp belime dolanıyor. Yüzünü sıkıca kavrayarak ona arzu dolu bir öpücük veriyorum.

Ben onun dudaklarına tapmakla meşgulken, Kate'in kalçaları istekle hareket ediyor. Bana sürtünmeye başladığında inildiyorum. Dudaklarımı çenesine ve boynuna kaydırarak dudaklarımı ve dişlerimi teninde gezdiriyorum – o esnada el çabukluğuyla sütyeninin kopçasını da açıyorum.

Sütyeni aşağı düştüğünde, gerileyerek manzaranın tadını çıkarıyorum. "Göğüslerin çok güzel." Bir göğsünü avuçluyorum ve daha sonra açgözlülükle dudaklarımı yaslıyorum.

Kate anlamsız kelimeler mırıldanarak başımı göğsüne bastırıyor. Sonra sırtüstü yatağa uzanarak onu da kendime çekiyorum. Bu şekilde iki göğsüne birden ulaşmam mümkün – aralarında gidip gelerek dudaklarımı ve dilimi üzerlerinde gezdiriyorum.

Kate nefes nefese geriliyor ve gözleri benimkileri buluyor. Daha fazlasını isteyerek yanıp tutuşuyorum – ona en son ne zaman bu kadar özlem duyduğumu hatırlamıyorum bile.

"Buraya gel," diyorum. Aslında emredercesine konuşmak istiyorum ama sözcükler ağzımdan yalvarırcasına çıkıyor. "Hemen buraya."

Dizlerinin üzerinde doğrularak külotunu ve jartiyerlerini çıkarıyor. Topuklu ayakkabıları da onları izliyor.

Sonra yanıma sokularak dizini bana doluyor ve vücudunu üzerimde hissediyorum. Kalçalarını avuçlarıma alarak dudaklarımı bacaklarının arasına indiriyorum.

Öyle hazır ve arzulu ki, daha tadını almadan sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum. Ama dilim ona değdiğinde, gözlerim kayıyor.

Tadı sanki her seferinde daha da güzelleşiyor. Vücudunun verdiği hissin zevkine varıyorum. Galiba ismimi söylüyor ama kalp atışlarımın gümbürtüsünden emin olamıyorum. Ben onu emmeye devam ederken Kate aşağı doğru kayıyor.

Aletimde önce sıcak nefesini hissediyorum. Sonra ağzının ıslaklığı beni sarıyor ve bir an için kalbimin durduğunu düşünüyorum.

Bunun yanlış ya da ahlaksız bir şey olduğunu düşünenler delirmiş olmalı. Bu doğru olsaydı, birbirimize böyle uyum sağlayamazdık. Sanki bunu yapmak doğamızda varmış gibi.

Parmaklarımı o mükemmel kalçalarına bastırıyorum. Onu kendime çekerek doruğa ulaşmasını sağlayacak bir ritimle sağa sola hareket ettirmeye başlıyorum. Karımın zevk aldığını hissetmeyi çok istiyorum.

Dudakları şu an yavaş ve oyunbaz hareket etmeyi bırakmış durumda. Beni boğazına kadar itiyor ve sertçe emiyor. Bacaklarım titremeye başlayana kadar buna devam ediyor.

Uyum içinde hareket ederek birbirimizi zevkin en üst noktalarına taşıyoruz. İniltilerini duyuyorum ve doruğa ulaşmaya hazır olduğumu hissediyorum. Omurgam karıncalanmaya başlıyor.

Ama böyle orgazm olmak istemiyorum – henüz değil. Bu şansı daha sonra tekrar değerlendireceğim ama bu ilk seferde, kendimi bıraktığımda onun içinde olmak istiyorum.

Tazelenen bir arzuyla, dilimi içine bastırarak tüm zevk noktalarında dolaştırıyorum. Kate kendisini kaybedip nefes almak için dudaklarını geri çektiğinde, yaptığımın karşılığını alacağımı anlıyorum.

"Drew," diye inildiyor, bacaklarıma sımsıkı tutunarak. Ben de kalçalarını daha sıkı kavrıyorum.

İşte oldu. Bir uçumdan düşer gibi, göklerde süzülerek uçar gibi, vücudundan binlerce titreşim gelip geçiyor.

Sonrasında hareketsiz kalıyor ve keskin nefes alıp verişi kalçalarımı gıdıklıyor. Halsiz düşen kollarıyla bacaklarına destek olarak onu yatağa yatırıyor ve üzerine çıkıyorum.

Kate tamamen gevşemiş ve mutlu bir bakışla gülümsüyor. "Harikaydı... gelmiş geçmiş en iyi sevişmeydi bu."

Göğsümden erkeksi bir gurur yükselirken sırıtıyorum. "Evet, en iyisiydi... şu ana dek."

Kate kollarını boynuma dolayarak dizlerini kendisine çekiyor. "Sev beni, Drew. Seviş benimle. Lütfen."

Bacaklarının arasına yaslanıyorum ve sıcacık ıslaklığını hissediyorum. "Bana bak, Kate."

Gözleri yüzümde dolaşırken, ruhumu görebiliyormuş gibi geliyor. Kendimi yavaş yavaş içine bastırıyorum ve karınlarımız birbirine yaslanıyor.

Her anlamda birbirimizle derin bir bağ kuruyoruz.

Başımı geri atarak hızlı hamlelere ileri geri gidiyorum. "Öyle ıslanmışsın ki, Kate... inanılmaz... bir his bu."

Gerçekten öyle.

Son beş senedir, Kate ile cinsel hayatımız heyecanını yitirecek mi diye merak ediyorum. Bir gün aşırı zevkten damarlarım patlayacakmış gibi hissetmez miyim acaba diye endişeleniyorum.

Henüz öyle bir şey olmadı.

Bana sorarsanız, bunun gittikçe daha da güzelleşeceği kesin.

Beni sıkıca sardığını hissettiğimde hareket etmeye başlıyorum. Kendimi geri çekip tekrar bastırıyorum ve her seferinde iniltilerim daha da yükseliyor.

Seyredebilmek için doğruluyorum. Kate'in içinde kaybolmamı seyretmekten daha keyif verici hiçbir şey olamaz. Kör olacak olsaydım, kendimle beraber

karanlığa gömmek isteyeceğim son görüntü bu olurdu herhalde.

"Öp beni, Drew," diye yalvarıyor.

Başımı eğiyorum ve Kate'in dili dudaklarımda dolaşarak ağzımın içine kayıyor. Kalçalarımız birlikte hareket ederek hızlanıyor. İniltilerimiz ve fısıltılarımız birbirine karışarak birbirimizin dudaklarında, boynunda ve omuzlarında dolaşıyor.

Buna mükemmel sevişme demek bile haksızlık olur.

Aşkın fiziksel ifadesinden çok daha öte bir şey bu.

Ruhani bir şey.

Cennet diye bir yer var mı, bilemiyorum. Oraya gidip gidemeyeceğim de muamma. Ama eğer varsa... böyle bir his olmalı. Bir başka ruhla kusursuz uyum içinde olmak, sonsuz bir sıcaklık, benimseme ve mutluluk.

Amin.

Kate kalçalarını benimkilere bastırarak aynı anda hareket ediyor. Bacaklarımda patlamak üzere olan bir zevk duygusunun dolaştığını hissediyorum ama kendimi tutuyorum çünkü tek başıma doruğa ulaşmayacağım.

"Benimle..." diye bir nefes koyuvermeyi başarıyorum.

Kate nefes nefese, "Evet..." diyor.

Kendimi son bir kez ona bastırarak bütün gücümle patladığımı hissediyorum. Kapalı gözlerimin önünde ışıklar yanıp sönüyor ve bütün vücuduma bir gevşeme hissi yayılıyor. Kate tırnaklarını sırtıma gömerken vücudu nabız gibi atıyor.

İkimiz de birkaç dakika kıpırdamıyoruz. Zaten yapabileceğimizi de hiç zannetmiyorum.

Nihayet yan tarafıma dönmeyi başarıyorum. Kollarım hâlâ onun boynunda – ikimiz de ter içinde, derin derin nefes alıp veriyoruz.

Kate alnıma düşen nemli saçları gülümseyerek geri itiyor.

"Vay be," diye bir nefes koyuveriyorum. "İnanılmazdı. Seninle yıllar önce evlenmeliymişim."

"Lafı ağzımdan aldın. Felç geçiriyorum sandım."

Gülüyoruz.

Hayatımda muhteşem diyebileceğim belli başlı birkaç an var. Kate ile geçirdiğim ilk gece. Onu sevdiğime inandığı ve duygularıma karşılık verdiğini söylediği gün. James'in doğduğu gün.

Ve bu... bu an da listeye girmiş durumda.

Onu kendime çekerek yüzüne dokunuyorum. Sesim duygu yoğunluğuyla boğuk çıkıyor. Kelimeler âdeta ciğerlerimden sökülüyor. "Seni seviyorum, Kate. Seni

sonsuza kadar seveceğim. Sonsuzluğun ardından her ne varsa – seni o zaman da seveceğim."

Sözlerim karşısında Kate'in gözlerinde yaşlar beliriyor. Beni usulca öpüyor ve parmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Şundan emin ol ki, ben de yakandan düşmeyeceğim, Drew Evans."

~ ~ ~

İşte böyle. Olaylar nihayete erdi.

Birlikte epey uzun bir yol kat ettik, öyle değil mi? Hani salondaki kanepeye kamp kurmuş, "grip" olan adamla ilk tanışmanızdan bu yana?

Tanrım, ne haldeydi o herif!

Benden vazgeçmediğiniz, hikâyeme eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Zaman zaman benden bıktığınızı biliyorum. Ama bu yolculuğu yanımda sizinle yapmak çok keyifliydi.

Bu bir peri masalı olsaydı, şimdi "Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar..." cümlesinin okunduğu yerde olurduk.

Ama bu bizim için fazla sıkıcı.

O yüzden, onun yerine size şunu söyleyeyim:

Hayatımızı... sevgimizi nasıl sürdürdüysek, öyle sürdürdük: tutkuyla, şefkatle ve kahkahayla. Ve her günü dibine kadar yaşayarak...

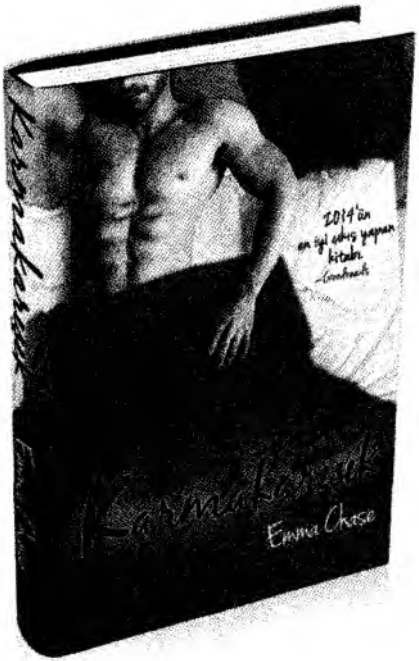

Zengin, yakışıklı ve kendini beğenmiş Drew Evans ile güzel, zeki ve hırslı Katherine Brooks buluştuğunda işlerin karmakarışık hale gelmesi şaşılacak bir şey değildir.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordur.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.

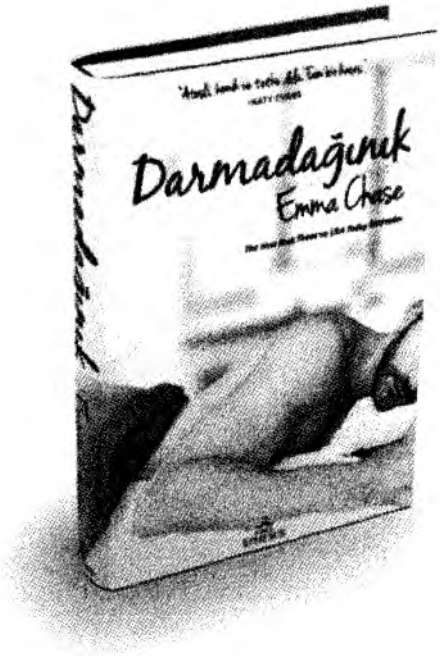

New York Times çok satan yazarı Emma Chase'in Karmakarışık adlı kitabının devamı olan Darmadağınık'ta, Kate'le Drew'un başına beklenmedik olaylar geliyor ve ikili ilişkileri için yeniden pazarlığa oturma ihtiyacı hissediyor.

İnsanlar ikiye ayrılır: Yaşananlara temkinli yaklaşanlar ve gözünü daldan budaktan sakınmayanlar... Ben hep sakin kalmaktan yana olmuşumdur. Tedbirli, planlar yapan biriyim. Ne var ki, Drew Evans'la tanıştığımda her şey değişti. Drew çok inatçıydı. Kendisine ve tabii bana çok güveniyordu.

Ama bütün aşk hikâyeleri sonsuza dek mutlu devam etmez. Drew ile atlarımızı batan güneşe doğru süreceğimizi mi düşünmüştünüz? O zaman aramıza hoş geldiniz! Şimdi hayatımın en önemli seçimini yapmak zorundayım. Drew ise kendi seçimini çoktan yaptı. Hatta bu kararı ikimiz adına da vermeye çalıştı. Ama bildiğiniz gibi, ben öyle biri değilim. O yüzden tek başıma Greenville, Ohio'ya döndüm. Gerçi aslına bakarsanız tam olarak yalnız sayılmam...

Şunu öğrendim ki eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyor. Ve bazen yolunuza devam edebilmek için, başladığınız yere dönmek zorunda kalıyorsunuz.

"Son derece sevimli, kahkahalarla okuyacağınız bir hikâye. Eğer Drew'u sevdiyseniz, Matthew'a bayılacaksınız." -K. Bromberg

Sıkı Fıkı, Karmakarışık günlerine geri dönüyor. Fakat bu sefer tavsiyelerde bulunan ve Dee Dee'yle uğraşmak durumunda kalan tabii ki Drew değil, onun en yakın arkadaşı olan Matthew!

Eğer bu hikâyeyi daha önce duyduysanız beni durdurun. Çapkın erkek bir kızla tanışır, ona âşık olur ve tepeden tırnağa değişir.

Epey güzel bir hikâye, değil mi? Ama bizim hikâyemiz değil. Bizimki çok daha renkli.

Dee'yle tanıştığım an Dee'nin özel biri olduğunu biliyordum. O ise benim kendisiyle birlikte olup, sonra da onu hayal kırıklığına uğratacak bir erkek olduğumu düşündü. Aksini ispatlamamsa epey vakit aldı. Ama konu sevişme olduğunda epey ikna edici olduğum söylenebilir.

Bu hikâyenin en güzel yanı sonu değil, o sona nasıl geldiğimiz...

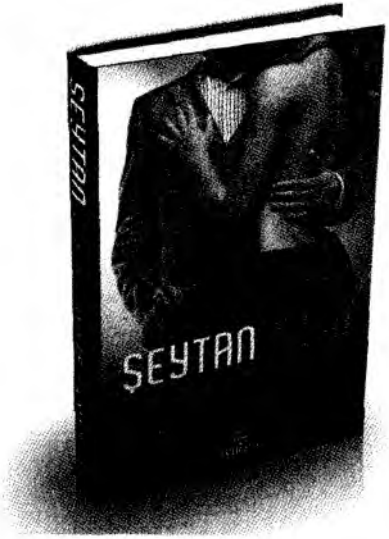

Kader iki azılı düşmanı birbirlerinin kollarına atarsa...

Savcı yardımcısı Cameron Lynde, Chicago'da gizli kaçamaklar yapan onlarca senatörün tuttuğu onlarca otel odasının arasından, vahşice bir sevişmenin tuhaf bir cinayetle sonuçlandığı 1308 numaralı odanın yanındakini seçer. Ve Illinois'deki, bu özel davada görevlendirilebilecek onlarca FBI ajanının arasından, Özel Ajan Jack Pallas görevlendirilir. Özel Ajan Jack Pallas yıllar önce, beceriksizliği yüzünden kariyerini mahvettiği gerekçesiyle, savcı yardımcısı Cameron Lynde'i ulusal televizyonda rezil eden Jack Pallas'ın ta kendisidir.

...elbette ortalık birbirine girer.

Cameron Lynde'le birlikte çalışmak mı? Şaka mı yapıyorlar? Jack bunun belki de, yıllar önce Cameron yüzünden Chicago'dan sürüldüğü ve nihayet bu yıl geri geldiği için, kötü bir hoş geldin şakası olduğunu umuyor. Fakat fena halde yanılıyor.

* * *

"Julie James bir harika! Kendinizi sesli gülmekten alamayacak ve size ait bir FBI ajanınızın olmasını isteyeceksiniz!"

—New York Times'ın en çok satan yazarlarından Sandra Hill

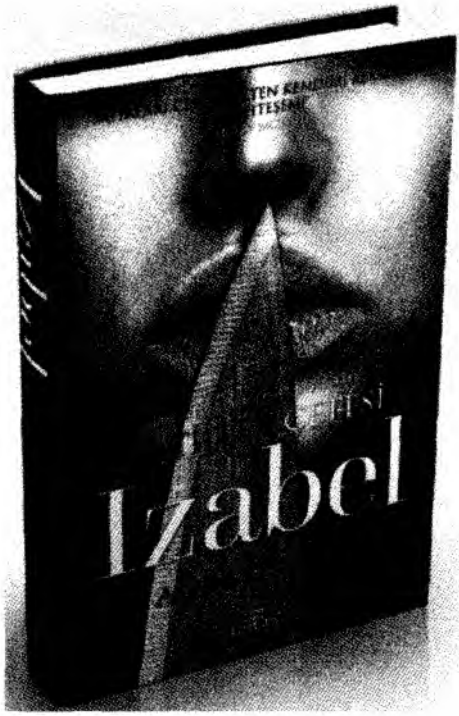

"Sayfaları çevirmekten kendimi alamadım. Muhteşem!" – Kelly Mcbride

"Izabel'i ilk kitap gibi çok sevdim. Biraz kan, biraz gözyaşı ve tabii ki bolca aksiyon." – Devan Fox

"Izabel'de karakterler öyle güçlü ve canlı ki onlarla vakit geçirmek insana tarifsiz bir zevk veriyor." – Jennifer Kyle

Onu esaretten kurtaran katiller çetesiyle karanlık bir hayat sürmeye kararlı olan Sarai, acımasız bir sadistten intikam almaya karar verir. Ama Sarai'ın pervasız halleri onu asla geri dönemeyeceği bir yola sürekler.

Öte yandan Arthur Hamburg'un sağ kolu Willem Stephens da Sarai'ın peşindedir. Fakat Izabel kimliğine bürünen Sarai'ın geçmek zorunda olduğu bambaşka bir sınav vardır ve bu son sınav aynı zamanda genç kızın Victor Faust'a olan güvenini de sorgulamasına neden olacaktır.

Sarai'ın devam kitabı olan Izabel okurları yine karanlık, ölümcül ve heyecan dolu bir serüvene çağırıyor.

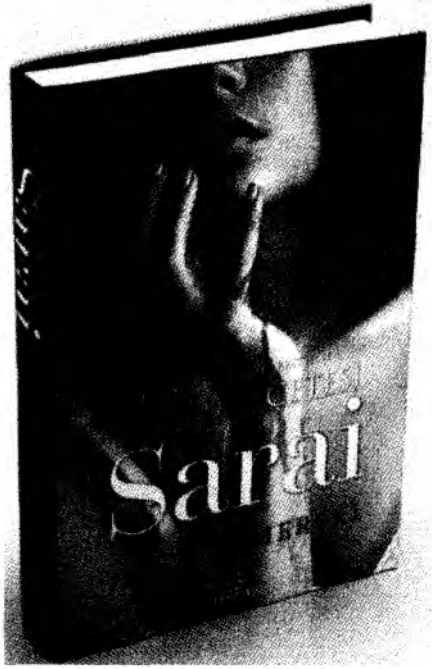

"Beş yıldız!" –The Book Enthusiast
"Bu seri inanılmaz." –SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal'ın çok satan yazarı J.A. Redmerski'den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluğundan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sarai'm bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sarai'ın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai'a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai'ın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai'ın hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sarai ve Victor'un hikâyesidir.

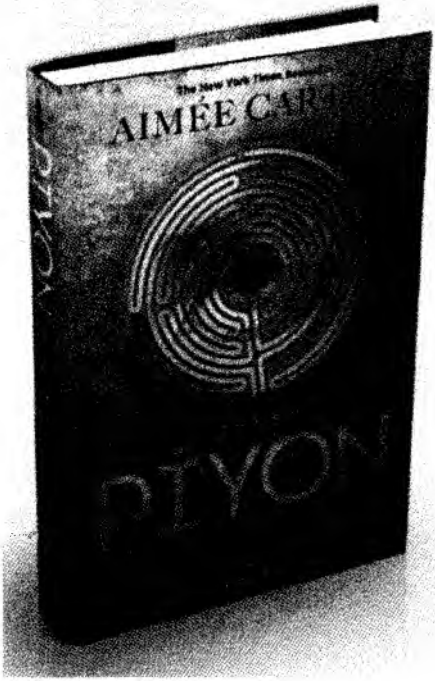

"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." –Booklist

"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağa benziyor." –School Library Journal

VII olabilirsin. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu.Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

Saba kum fırtınaları tarafından harap edilmiş çorak bir diyarda yaşamaktadır. Çok sevdiği ikizi Lugh kaçırılınca gözü pek Jack ve Özgür Şahinler'le birlik olup Lugh'u aramaya koyulur.

İkizi Lugh'u bulmak için pek çok güçlükle savaşmak durumunda kalan genç kız, zekâsı ve iradesiyle tüm zorlukların üstesinden gelmeye, düşmanlarını yenmeye çalışır. Üstelik bu süreçte hem mücadelelerinde yenilmez biri olduğunu hem de aşkı ve dostluğu keşfeder.

Heyecan ve aksiyonun bir an olsun hız kesmediği Kan Kırmızı Yol soluksuz okunacak bir roman.

"Ridley Scott'ın da bu kitabın yayın haklarını almasında şaşılacak bir yan var mı?"
NEW YORK TIMES

"Ürkütücü ve macera dolu. Açlık Oyunları'yla eş değer."
LOS ANGELES TIMES

"Vahşi ve heyecan verici."
THE WALL STREET JOURNAL "

"Kan Kırmızı Yol üslubu ve karakterleriyle kendini benzerlerinden ayırıyor. Çarpıcı ve kesinlikle orijinal."
MTV.com

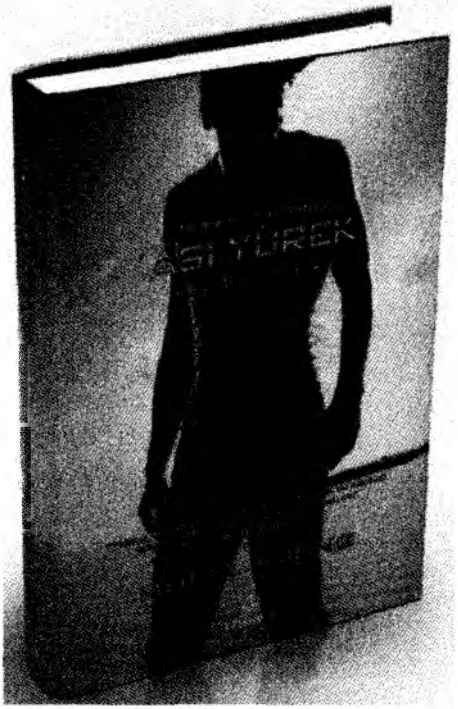

"Okurlar aksiyon dolu bu üçlemenin sonuna gelmek için fazlasıyla sabırsızlanıyor olacak." *-Jennifer M. Brown*

"Yazarın sürükleyici anlatımı, okurları bu güzel ve tehlikeli arazinin daha da derinine çekeceğe benziyor." *–Publishers Weekly*

Saba arkadaşlarının da yardımıyla Tontonları yenişinin ve kaçırılan erkek kardeşi Lugh'un kurtuluşunun ardından dünyasının normale döneceğini düşünmektedir. Fakat zorlu bir düşman yükseliştedir ve Saba'nın başına bir ödül koymuştur. Çünkü genç kız sadece Lugh'u kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda acımasız bir tiranı da alt etmiştir. Tabii her zaferin korkunç bir de bedeli vardır...

Bu süreçte Saba en çok Jack'e, onun ay ışığı gözlerine, hoyrat kalbine gereksinim duyar. Ancak Jack uzaklardadır. Üstelik Saba'nın Jack'e bir daha asla güvenmemesi gerektiğine dair haberler de genç kıza ulaşır. İhanete uğradığını düşünen Saba, hayatta kalmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için yine var gücüyle mücadele etmek durumundadır.

Toz Diyarları Serisi'nde macera Kan Kırmızı Yol'un ardından Asi Yürek'le devam ediyor. Saba ve arkadaşları yine heyecanın bir an olsun eksilmediği bir serüvenle okurların karşısına çıkıyor.

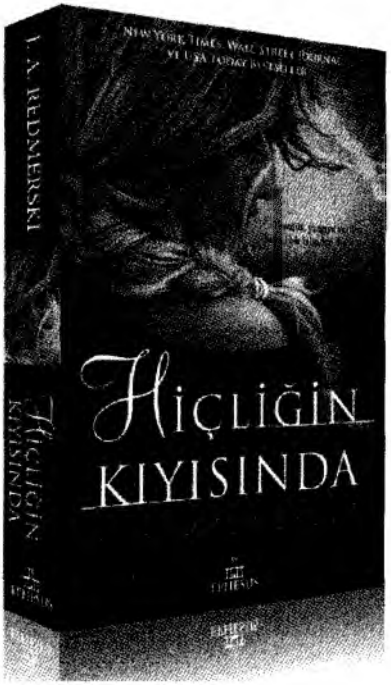

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today

"Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven." – Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish'le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn'in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn'in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn'i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski'nin kalemiyle okurla buluşuyor. Sonsuzluğun Kıyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...

Gündüzleri ailesi ile ilgilenen, geceleri ise renkli karakterlerini ve onların sonu gelmeyen muzip maceralarını kaleme alan Emma Chase, New Jersey'nin küçük bir kasabasında iki çocuğu ve eşi ile birlikte yaşamaktadır.

Dört kitaplık bir serinin ilk romanı olan *Karmakarışık* dünyada en çok kullanılan kitap sitesi *Goodreads*'de yapılan oylamalar sonucu ***2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı*** seçilmiştir. ***Evli Barklı*** serinin son kitabıdır.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Evli Barklı

Emma Chase

KARMAKARIŞIK, DARMADAĞINIK VE SIKI FIKI'NIN NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI EMMA CHASE'İN KALEMİNDEN ÇIKAN VE SERİYİ FİNALE BAĞLAYAN BU ROMANDA, DREW İLE KATE YAKLAŞAN DÜĞÜNLERİNİ SABIRSIZLIKLA BEKLİYORLAR FAKAT ÖNLERİNDE ATLATMALARI GEREKEN BİR BEKÂRLIĞA VEDA PARTİSİ VAR!

Hayatım boyunca hiçbir zaman evlilik hayalleri kurmadım. Ama Kate imkânsızı başardı ve beni değiştirdi. Sanırım daha önce de tek kelimeyle harika olduğum konusunda siz de benim gibi düşünüyorsunuz, biliyorum... ama itiraf etmeliyim ki şimdi eskisinden bile iyiyim! Bugüne uzanan yolculukta ne badireler atlattık gerçi. Ancak Yunan trajedilerinde görülebilecek pek çok engelle, türlü hatayla ve yanlış anlaşılmalarla uğraştık durduk. Fakat birbirimize duyduğumuz sonu gelmez arzu, sınır tanımaz hayranlık ve bitmek tükenmek bilmeyen aşkla bu zorlukları geride bırakmayı başardık. Bunlardan bahsetmişken, geçen hafta sonu yaşanan bazı beklenmedik gelişmeler bir sorun teşkil edebilirdi tabii. Bu... nasıl desem... geçmem gereken son sınav gibi bir şeydi. Aklınızdan ne geçtiğini tahmin edebiliyorum: Bu sefer ne yaptın Tanrı aşkına! Ama hemen köpürmeyin. Beni yargılamadan ve hadım edilmemi talep etmeden önce olup bitenleri bir dinleyin.

Şimdi hazırsanız çılgın bir yolculuğa çıkıyoruz.
Zaten başka ne bekliyordunuz ki?

www.ephesusyayinlari.com

₺25

9 786059 232616

THG
0759
FVV